

ДЕТЕКТИВ КЕФІРЧИК

і ПЕРШИЙ ТРАП

МАЛГОЖАТА
СТРЕНКОВСЬКА-ЗАРЕМБА

ДЕТЕКТИВ КЕФІРЧИК

І ПЕРШИЙ ТРУП

*Переклад з польської
Ярослави Івченко*

*Ілюстрації
Анни Данчишин*

Львів
Урбіно
2019

УДК 821.162.1-3

С 84

Перекладено за виданням:

Malgorzata Strękowska-Zaremba. Detektyw Kefirek i pierwszy trup –

Warszawa : Wydawnictwo W.A.B., 2011. – 240 s.

Copyright © by Wydawnictwo W.A.B., 2011

Published by arrangement with Wydawnictwo W.A.B.

Книга видана за фінансового сприяння

Інституту книги (Краків) –

Польської програми перекладів

Стренковська-Заремба Малгожата

С 84 Детектив Кефірчик і перший труп [Текст] : повість : для мол. і серед. шк. віку / Малгожата Стренковська-Заремба; пер. з пол. Ярослави Івченко. – Львів : Урбіно, 2019. – 256 с.; іл.

ISBN 978-966-2647-56-3

Після успішного розслідування справи зниклого скелета в житті юного детектива Теодора Кефірчика нарешті з'являється довгоочікуваний труп.

Чому охорона не приїхала вчасно? Навіщо вигулювати поводок без собаки й чому це обов'язково робити, коли в тебе канікули? Що шукали зловмисники в будинку ворожки Кассандри та що поєднує її з азартним власником похоронного бюро?

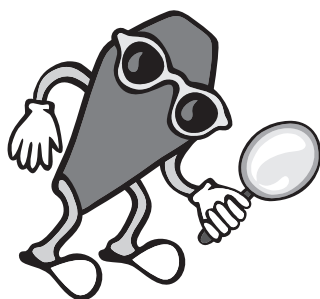
Відповіді на ці та інші запитання героєві допомагає знайти вірний та вічно правильний Домінік, зарозуміла руда Кароліна, а під ногами постійно плутається пара «експресів» (тобто «експертів») – Малий та Бартусь. Буде класно і... страшно!

УДК 821.162.1-3

- © Видавництво «Урбіно», українське видання, 2019
- © Ярослава Івченко, переклад, 2019
- © Анна Данчишин, обкладинка та ілюстрації, 2019

ISBN 978-966-2647-56-3 (укр.)

ISBN 978-83-7414-906-8 (пол.) Всі права застережено

Неділя 1

Одним словом, так: я хочу стати детективом, у мене є труп, а поруч живе ймовірний співучасник убивства! Дурдом-веселка, скажіть?

Я – обранець долі!

Ага, завжди чемний Домінік усе за мною повторює, тому це і його труп. Але він хоче розв'язати загадку вбивства трупа, вивчаючи собаче лайно, тож він мені не конкурент.

Вибачайте, я трохи плутано пояснюю через цю, як її – ексцитацію! Тобто, по-нашому, збудження. Звісно, це не трупа вбили, а людину, яка стала трупом.

І ще одне: замішаний у вбивстві вважає, що лише я можу довести його невинність. А все тому, що я пару разів уступив у собаче лайно.

Це просто якийсь супердурдом!

Чи в результаті мого розслідування підозрюваного в співучасті визнають невинним, я не певен.

Хоча, враховуючи басета Олюся, я б волів, аби підозрюваного очистили від звинувачень, бо якщо його посадять, мені доведеться доглядати ліниву тварину, а за таке щастя я дякую, аж підскакую (рима випадкова). Досить, що я Малим займаюся. Тобто, як ви, можливо, пам'ятаєте, Захарчиком дошкільного віку. Ги-ги, не можу стримати сміху, коли вимовляю це ім'я. Якби написати його великими літерами й поставити вертикально, воно було б вище від самого Захарія. Малий повільно росте. Мама каже, що це тимчасова затримка, і нема чого перейматися, бо тато в такому віці теж був курдуплем, а тепер грає на тубі.

– Грати – грає, але як на мужика – він і досі курдупель, – прокоментував я, здається, дарма, бо по голівці мене за це не погладили.

Дурдом-веселка! У батьків на цьому пунктик, вони нервово реагують на критику. Утім, питання, чи тато – курдупель, чи ні, справи вбивства не стосується, тож даймо йому спокій.

Час упорядкувати інформацію про справу, якій я дав кодову назву «СПИ СПОКІЙНО». Чому саме таку? Про це пізніше.

Слід, на жаль, визнати, що все найцікавіше почалося зі смердючої собачої купи. Потім був причіп, а далі – труп.

Та спочатку була неділя. А точніше, п'ятниця. Вибачте, що перескакую, але я не надто вмію розповідати сам про себе.

П'ятниця – важлива, бо в п'ятницю почалися зимові канікули. На канікулах я планував облаштувати на горищі кабінет детектива, а принаймні затишне місце, де можна було б сховатися від Малого та звуків туби, коли тато вправляється. З кабінетом мені мав допомогти Домінік. Він дуже ретельний, тож як ніхто інший надається до прибирання.

Самі знаєте, прибирати – не дуже приємно. У суботу було ще сяк-так, а в неділю вже гірше. Ми зробили перерву й вирішили потягтися районом.

«Зимові канікули без снігу, капець!» – подумав я. І задер голову, намагаючись видивитися хоч кілька сніжинок.

– Ти вліз, – Домінік звернув увагу, що я ступив у собаче лайно.

Дурдом-веселка із цими собаками! Нагидили просто перед ворітьми пані Кассандри (тобто, пані Крисі. Тієї, що професійна ворожка).

– Це не собаки винні, а їхні господарі, – Домінік, як завжди, здогадався, про що я думаю.

– Мені це не надто допоможе. З купи важко зрозуміти, чий пес її лишив. Якби це було просто, я одразу б подав на власника позов і вимагав би відшкодування за зіпсуте взуття й стрес від смороду. Хіба що... – увірвав я. Думка щодо відшкодування не була абстрактною. Якщо дати Малому

понюхати брудний черевик, то цілком можливо... Він знає всіх сусідських собак, і з огляду на зріст – та й зацікавлення – вивчає світ дивним чином.

Із задуми мене вирвала Кассандра.

– Знову у вас канікули, – сказала вона таким тоном, наче це була наша провина.

– Знову, – несподівано пригнічено відповів Домінік.

Як йому це вдається, так підлаштуватися під настрій співрозмовника? Щойно саяв від радості, а тут – раз-два, і вже пригнічений. Наче хамелеон!

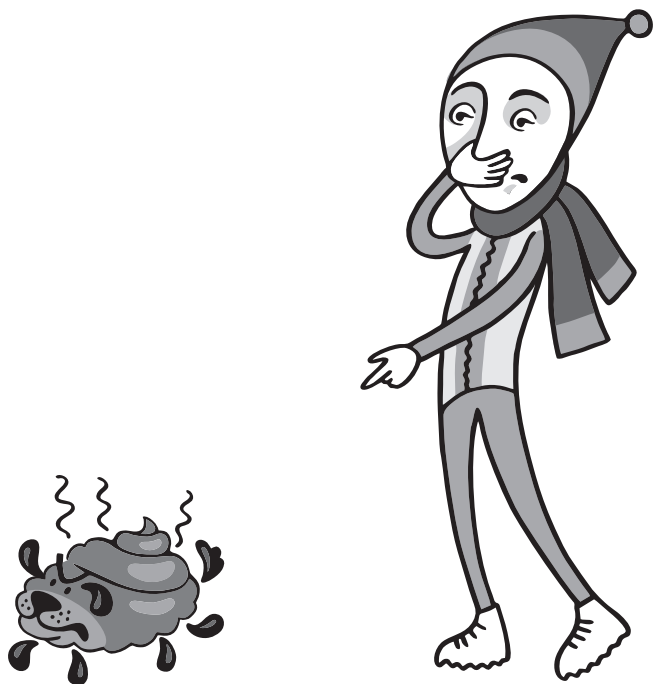

Я так не вмію, тож прямо запитав Кассандру, чому в неї поганий настрій.

– Бо нічого хорошого мене не чекає, юний сусіде. Ніколи не ворожи сам собі, це залізне правило. Я його порушила – і тепер знаю, що мене вплутають у брудну справу. На жаль, не відаю, яку, але відгонитиме добряче...

Вона потягнула носом, я автоматично зробив так само, і ледь не задихнувся.

– Що це так смердить? – занепокоєно спитала вона.

– Без паніки, просто Теось уступив у смердючу справу, – пояснив завжди чемний Домінік.

Кассандра подивилася на мій брудний чеврик, похитала головою й оголосила із ноткою заздрості в голосі:

– Не кожному щастить уляпатися лише в собаче лайно, – вона закинула на плече довгу квітчасту шаль і задивилася в порожнє небо.

Раптом поруч виріс Малій.

– Ти смердиш! – заявив він і помчав додому, репетуючи на всю вулицю: – Мамо! Теось уліз у гівно!

Дурдом-веселка! Родина – страшна сила, ніколи не знаєш, коли людині сорому наробить. Мені наробила відразу. А все тому, що на вулиці з'явилася Кароліна (та відмінниця з нашого класу, що хоче стати прокурором).

– Смердючий випадок, – сказала вона. Закопилила носа й пішла далі.

Я почервонів, як півонія, не тому, що мені подобається Кароліна, а власне тому, що я її не люблю. Вона не повинна володіти інформацією, яка може виставити мене на посміховисько. Про це йдеться, розумієте?

– Із кожним буває, – утішив мене Домінік.

Коли ми зайшли в дім, із кімнати долинув мамин голос. Вона пояснювала Малому, щоб він не вживав поганих слів.

– Теось уступив у купу! Повтори.

– Теось уступив у купу повтори. Здоровенну! – Малий побачив мене й нахилився до черевика. – Дай понюхати!

– Знаєш, чия? – спитав я.

– Знаю, але не скажу, – він схрестив руки на грудях і подався геть.

Я забув, що він на мене образився, бо вчора я зігнав його з компа.

Коли я мив підошву, то почув, як він дзвонить до свого друга Бартуся.

– А Теось уліз у купу Цербера, ха-ха-ха!

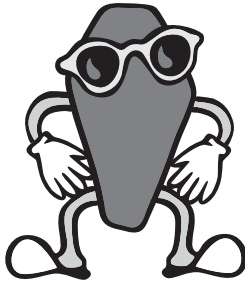
«Цербер – це чий?» – промайнула мені думка. Ет, байдуже.

Малий і Бартусь цікавляться собаками. Мене це не надто хвилює. Пес не приховує жодної таємниці, що могла б зацікавити порядного детектива. Щоправда, я читав «Собаку Баскервілів», але Польща – не Англія, нема чого порівнювати.

До ванної зазирнула мама. Із претензією. Начебто я підбурих Малого до гидкого (це мамина рима), тобто до нюхання смердючих черевиків.

– Чому б тобі не зацікавити його чимсь корисним? Наприклад... о, технікою! Або хоча б футболом. Вигадай щось! Книжку йому почитай, може бути та, що він отримав від Миколая.

«Вигадай щось!» Я вам не нянька, мене ніхто не вчив глядіти дошкільнят!

2 Неділя, пообіддя

Малий бісився, як міг. Мушу про це сказати, хоч якби моя родина не була така шалена, мабуть, і потреби б не виникло.

– Він хоче мати власного пса! – у розпачі вигукнула мама після цілого дня з Малим (як вона сказала, Бог покарав її вільними вихідними), хоч тато щойно зайшов і був явно втомлений, бо саме повернувся з концертного турне. Окрім того, вона кричала це тубі, а добре ж знала, що спочатку завжди заходить туба, а тоді – тато.

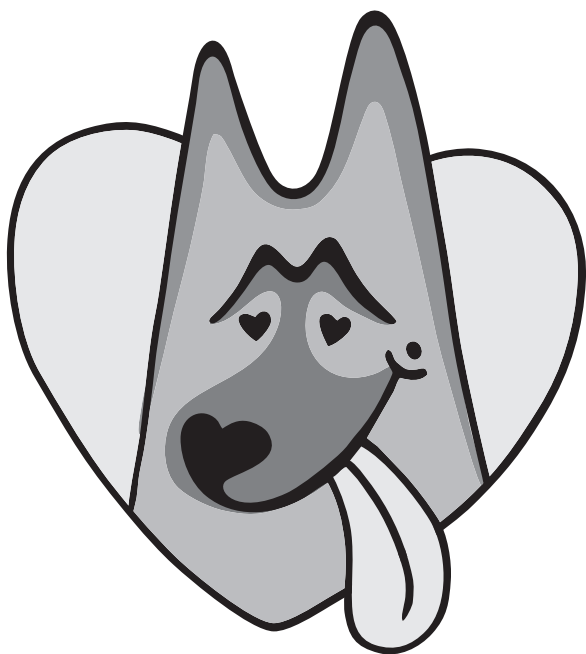
– Я знаю. Будемо думати. Захарчику, Олюся тобі не достатньо? – тато вважав, що лагідний підхід до Малого допоможе, однак переоцінив свої можливості.

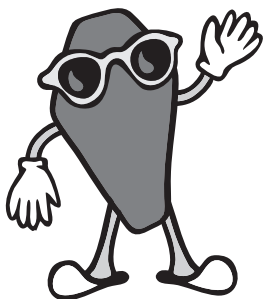
– Олюсь Кассандрин! У садку всі мають власних собак!

– Неправда, у твого найкращого друга Бартуся немає собаки.

– Собаки немає, але є дівчина! – Малий обхопив плечі руками й пішов до своєї кімнати.

Батьки довго стояли в коридорі, роздумуючи, через які риси дівчат і собак можна вважати взаємозамінними. Я перестав цікавитися собачою темою. Зрештою, це їхній клопіт.

3 ПОНЕДІЛОК

У понеділок уранці я розплющив спочатку одне око, а тоді друге. «Канікули! Можна спати далі», – зрадів я подумки й заплющив спочатку друге око, а тоді перше. «Шкода, що снігу немає», – подумав я сонно. І почув голоси. Не в голові, я ж не професійна ворожка. Вони лунали з-за вікна з боку Кассандриноного подвір'я.

Я визирнув у вікно (тепер у мене кімната на другому поверсі, перший зайняв Малий).

Дурдом-веселка, поліція! На вулиці стояла справжня поліцейська машина. А на подвір'ї в Кассандри, серед натовпу сусідів, дільничний записував свідчення професійної ворожки.

Я стрілою вилетів з дому. У дворі зустрів Яся. На відміну від Бартуся, його молодшого брата, він не надто балакучий, але цього разу розговорився. Я дізнався, що вночі Кассандру пограбували.

«Неможливо!» – подумав я. Що в неї красти? Злодій там нічим не поживиться. Найцінніше – це пес Ђлюсь і кілька колод карт таро.

– Ђлюся вкрали?

Ясь сплюнув (він грає в баскетбол, тож як кожен спортсмен плює, доки чекає).

– Вони обшукали весь будинок, братан, усе вивалили на підлогу, а Ђлюсь спав у буді, ги-ги! Кассандрі пощастило, що вона повернулася під ранок з якогось міжнародного збіговиська відьом, ги-ги...

Факт, що просто під моїм вікном орудували грабіжники, мене абсолютно шокував. Я підійшов якомога ближче до правоохоронця, щоб не пропустити ані слова.

– Особливі прикмети? – спитав дільничний.

Я подивився на професійну ворожку. Особливих прикмет у неї чимало: довгі руді кучері, завжди розкуйовджені так, наче вона їхала спиною вперед у кабриолеті, і купа різних талісманів на шії. Найбільше мені подобаються ведмедячі зуби. У дитинстві я позичив їх, не повідомивши Кассандру, бо Домінік хотів гратися в індіанців. Я казав, що в індіанців гралися хіба що до Другої світової війни, але його переконати неможливо... Усе закінчилося скандалом. Професійна ворожка холодно заявила, що бачить мене серед злочинців. Домінік розплакався, бо ворожка не побачила

поруч зі мною його. Єдина користь із того всього була така, що я наївся цукерок (Домінік отримав їх від Кассандри, але я їх у нього забрав, щоб він швидше збився на манівці й не рюмсав).

–...із зеленими дисками, – Ясь називав особливі прикмети... Кассандри?

Ні, звісно ж, ні. Йшлося про старий причіп, що сто років стояв у гаражі й годився лише на брукт. Останнім часом на ньому лежали два нових дахових вікна, куплених ще восени. Кассандра вже багато років планує ремонт мансарди, однак далі купівлі вікон справа поки не рушила.

– Вартість украденого? – допитувався дільничний.

– Вартість? На вікна є чек, а причіп купив покійний чоловік, тому вартість пам'ятна й магічна, оскільки, як вам відомо, а може, і ні, зелений колір – це колір...

Дільничний зітхнув.

– У польських злотих, пані Крисю, у польських злотих.

– У польських злотих? – Кассандра здійняла очі до похмурого неба на знак того, що вона такими приземленими речами не займається.

– Запитайтеся, будь ласка, Олюся, це він стеріг. І прошу записати, що від неділі я живу з передчуттям, що мене вплутають у якусь брудну справу! – поставила вона категоричну вимогу.

– Га? – вигляд у дільничного був, м'яко кажучи, не надто розумний.

– У брудну справу. Ручуся, що це правда. Від неділі пані Кассандру переслідує брудна справа, – устряг до розмови я.

Поліцейський глянув на мене сердито й звернувся до Кассандри.

– Я тут роздивлюся трохи, – сказав він, – але раджу зняти причіп з реєстрації, бо з досвіду знаю, що точно на брухт пустять. А щодо вікон, то це дуже легковажно лишати нові у відкритому гаражі. Чи є ще якісь втрати?

На щастя, були. Злодії вкрали не лише причіп і два нових вікна, а ще сто злотих із трюмо.

Я нетерпляче чекав на розвиток розслідування, але поліцейський лише енергійно хитнув головою, сів у машину й поїхав до дільниці.

Теж мені розслідування! Навіть слідів на землі не перевірів. Адже причіп можна знайти за малюнком протектора.

Я подзвонив Домінікові.

– Приходь, є справа! Кассандру обікрали! Зробимо зліпок!

– Кассандри?

Дурдом-веселка! А моя мама вважає, що Домінік усе схоплює на льоту!

Він прибіг, коли я оглядав колодку на дверях гаража. Замок так поіржавів, що навіть якби Кассандра хотіла його замкнути, то не змогла б повернути ключа, який, зрештою, стирчав у шпарині, бо вийняти його було неможливо.

– Відбитки пальців зняли?! – Домінік зіперся руками об коліна, щоб відсапатися.

– Ти що, їм навіть на думку це не спало.

– Вони не дурні. Вікон не знайдуть, сто злочинців не підписані, а причіп нічого не вартий, – заявив Ясь.

«Вартий чи не вартий, а справа є», – подумав я.

Ми сфотографували двері й сліди на землі. Лишалось ще зробити зліпок протектора. Нам пощастило, від гаража аж до воріт тягнувся чіткий слід навантаженого вікнами причепа. За брамою, на асфальтовій дорозі, слід уривався. Моє детективне бюро не мало у своєму розпорядженні відповідних матеріалів, тож щоб зробити зліпок, треба було купити гіпс. Я побіг додому по гроші. Як на зло, у дверях я зіштовхнувся з мамою. Вона традиційно поспішала на роботу, а перед тим мусила завести Малого в садок.

– Знаєш, що? – з її міни я здогадався, що в неї виникла геніальна ідея. – Візьми Малого, хай

вибере поводок. Потім відведи його до садка, це по дорозі. Краще, якщо він запізниться в садок, ніж я на роботу.

– Маю купити йому поводок? – я повірити не міг, що батьки вирішили подарувати Малому собаку. Коли я про щось прошу, вони завжди знаходять стільки причин відмовити, що з них Кіліманджаро можна скласти, а Малий хоче – й отримує.

– І нашійник? – спитав я, щоб не бігати до магазину двічі.

– Ні! – мама помахала мені рукою й поїхала. На подвір'ї лишився сяючий Малий. Я взяв його за руку й приєднався до Домініка.

Спочатку ми купили гіпс, а тоді пішли до магазину «Під лінивим котом».

– А собаки є?! – спитав Малий, щойно переступив поріг.

– Дайте, будь ласка, нашійник для нього, – я показав пальцем на Малого.

Здивовані очі продавця змусили мене перервати детективну лінію (я думав про крадіжку) і зосередитись на сімейних справах.

– Тобто, йдеться про поводок, – злегка всміхнувся я.

– Так? Для якого собаки? – спитав продавець.

– Е-е-е... – я раптом зрозумів, що не знаю. Однак подумав, що пес не може бути великий,

коли таке здихля, як Малий, має водити його на повідку. – Маленький, як пекінес або чі...

– Не пекінес! Вівчарка, здоровенна, як ведмідь! Чорна й волохата! – Малий став навшпиньки, демонструючи, який здоровий повинен бути пес.

Продавець зрозумів, що габаритів пса краще не з'ясовувати. Простягнув повідок, що поміщався в долоні Малого. Довжину повідка регулювала кнопка на ручці. Малий був на сьомому небі.

Ми вийшли з магазину.

– Тобі це не здається дивним? – спитав Домінік.

– Що саме? Що басет Олюсь не гавкав? Може, він знав злодія чи спав на обох вухах.

– Що тобі сказали купити повідок без нашійника, ще й до того невідомо для якого собаки.

Дурдом-веселка, вічно він шукає проблему, де її нема!

– Мою сусідку пограбували! Що тебе обходить пес Малого! Хай батьки переймаються, що вони не агресивні!

– Асертивні.

– Вони якраз асертивні, але лише щодо мене!

– З моєї точки зору цей повідок – підозрілий. Твої батьки планують якусь аферу.

– Та ну-у, батькам ніколи таким займатися. Мама навіть у вихідні їздить за місто міряти

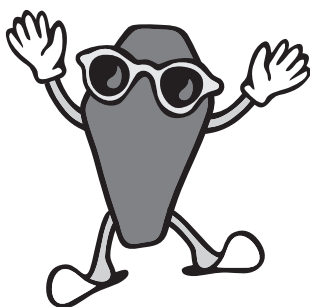
ділянки чи сидить в офісі й рисує карти. А тато дудить чи думає про дудіння.

Ми відвели задоволеного Малого в садок і повернулися на Кассандрине подвір'я зробити зліпок (протектора, не Кассандри). Це виявилось не просто, бо в нас не було жодного досвіду, і коли зліпок урешті застигав – шматочок завжди відпадав (рими переслідують мене, це все тому, що в садку нас мучили віршиками).

Та після кількох спроб таки вдалося. Ми отримали зліпок! Я обережно заніс його в офіс (тобто на горище).

Я створив у комп'ютері документ із робочою назвою «Зелений причіп». Записав усю зібрану інформацію, а тоді ми пішли оглянути околиці.

ВІВТОРОК 4

І наврочив! Домінік! Дурдом-веселка! Він професійною ворожкою стати хоче чи що?!

Наступного дня сплю я собі спокійно й міцно, бо цілу ніч спостерігав за Кассандриним подвір'ям і заснув над ранок, аж раптом:

– Ті-ру-рі-ру-ру!!!!!!!

Тато! Знову розбудив мене своєю тубою!

– Уставай. Іди з Малим вигулювати собаку. А потім відведи його в садок.

Я думав, це сон. Але ні: дивлюся – туба, тато... У дверях мама... Куртку вдягає.

– Поганяй його, обійдіть пару разів район, щоб вибити йому з голови того пса, – змовницьки шепоче вона мені й вибігає з дому.

– Що таке?

З напівзаплющеними повіками я вдягнувся й прозрів щойно в коридорі. Під вхідними дверима

стояв Малий, у теплій куртці, зимових черевиках, у шапці з помпоном і рукавицях. Обіруч він стискав поводок. Упирився ногами, наче на другому кінці був здоровий пес, який щосили його тягнув.

– Хутчіш, він хоче вийти!

– Хто?

– Супергавчик!

Дурдом! Що тут відбувається?

Татові довелося перервати вправи на тубі й пояснити мені складну батьківську логіку.

– Малий отримав від Миколая книжку про пса й хлопчика, пам'ятаєш?

Я кивнув.

– Річ у тім, що хлопчик, той із книжки, замість собаки отримав поводок. А нам це якраз дуже доречно.

– Вам здається доречним, що хлопчик із книжки Малого отримав поводок? – далі не розумів я.

– Ми прочитали книжку, і нас осяяло. Тут ніхто не має часу на справжнього собаку. Відтак, любий сину, ми вчинимо точнісінько так, як у тій книжці. Малий вигулюватиме поводок. Якщо витримає двотижнєве випробування, тоді отримає собаку. А якщо ні, то дасть нам святий спокій.

– Тобто Малий вигулюватиме поводок, а я Малого???

Реальний дурдом! Капець! Навіть Кассандра не передбачила б чогось настільки мегаідіотського!

Це ж на голову не налазить! Домінік знову мав рацію! Батьки запланували аферу сторіччя!

– Пішли вже, песик хоче пісяти! Я не втримаю його! – наполягав Малий.

Тато підморгнув мені.

– Зрозумій, це найкращий спосіб віддохотити Малого. Адже Олюся цілком достатньо, він більше часу проводить у нас на кухні, ніж у пані Кассандри. Малому швидко набридне. Тільки пам'ятай – поганяти його, хай добряче засапається.

«Якщо зустріну когось знайомого – крізь землю провалюся», – подумав я.

І ми вийшли.

– Добрий день! Я вигулюю свого собаку! Це велика вівчарка! Вся чорна, тільки на вусі, отут, біла латка. Я кйичу його Супергавчик! – Малий зачепив першого стрічного. На щастя, то була Кассандра, така сама ненормальна, як і він.

– Гарний у тебе Супергавчик. І кличка чудова, і від злодіїв порятує, не те, що Олюсь. Може б то сигналізацію поставити, щоб і його на додачу не вкрали, – сказала вона й погладила неіснуючого пса по спині.

– Ходи, Супергавчик, – Малий потягнув за поводок.

Треба було щось зробити, щоб позбутися цього клоуна. Я запропонував провідати Бартуса.

Однак Малій не погодився. Заявив, що Супергавчикові потрібно погасати, попісяти й повернутися додому на сніданок, бо так батьки сказали, і він має їх слухатися, щоб вони нарешті купили йому Супергавчика.

Я не можу! Вигулювати Супергавчика, щоб отримати Супергавчика!

Ми пішли в бік кладовища. Я вирішив якомога швидше щезнути людям з очей, тож це, напевно, непогане місце, аби зникнути на якийсь час (щоб пес міг «погасати»).

Малій клеїв дурня. Міцно стискав поводок, відпускав і підтягував його, а до того ж зупинявся біля кожного дерева. Дурдом-веселка, я був ситий по зав'язку. Я розвернувся й пішов назад.

– Теось! Супергавчик знайшов злодія! – раптом почув я радісний голос свого пришелепуватого братика.

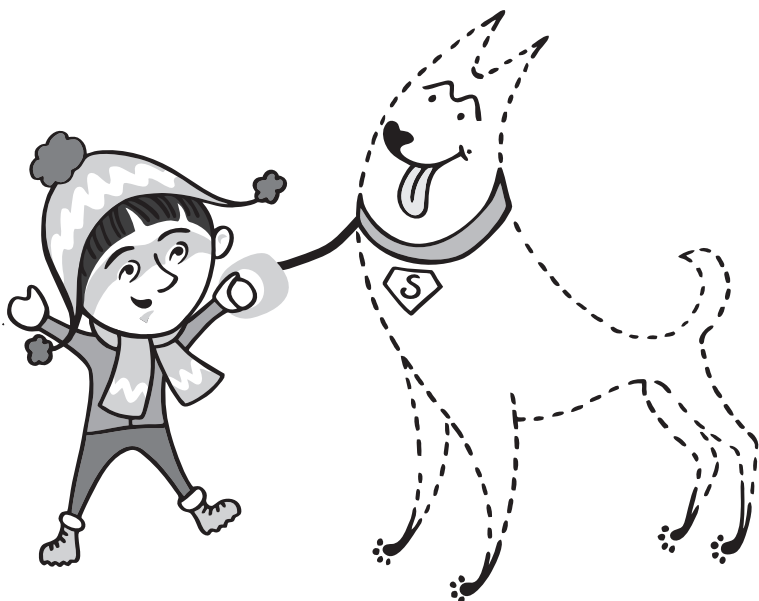
Я протиснувся між деревами. Добре, що я не зробив ще одного кроку, бо полетів би вниз. Лісовий яр, який перетворили на кладовище мотлоху, був дуже глибокий, хоч іздалека виглядав, наче невелика западина.

– Можна, я заберу фару для Кассандри? – смикнув мене за руку Малій.

– Не вистачало ще сміття збирати! – обурився я. А за мить уже сам у ньому копирсався. Люди-

на буває непослідовною (це татова фраза). І я мав причину так себе повести. Ще й неабияку!

Під завалами сміття й засушених ялинок щось зеленіло. Як ви, напевне, здогадалися, це був причіп моєї сусідки Кассандри, погнутий, тріснутий, і з відірваним колесом. «Користі з нього вже не буде...» – подумав я. І спустився на дно яру. Відкинув кілька сухих ялинок і побачив порожні віконні рами. Злодії позбулися старого причепа, це мене не дивувало, але нові вікна вони, теоретично, мали вкрати?.. Я глянув праворуч, ліворуч. «Може, вони й сто злотих викинули?» – пожартував подумки, але хтозна...

Я допоміг Малому відкрити світловідбивач для Кассандри – на згадку про причіп, що лишився від «покійного чоловіка», і ми побігли по Домініка. Я забув телефон, а мені ж потрібно було повідомити його про знахідку.

Домінік за п'ять хвилин проковтнув сніданок, і ми помчали до лісу. Малий ледве за нами встигав.

– У Супергавчика болять лапки! – стогнав він.

– Чому Малий тягне поводок? – Домінік зацікавився тим, чим не повинен.

– Таке-е-е... – я не мав бажання втаємничувати його в дурнувату ідею батьків.

– Треба пошукати сліди. Тут грязюка, може, знайдемо якусь вказівку.

Ми оглянули кожен метр, знайшли сліди собак та їхніх власників.

– Обережно, бо знову вступиш! – Домінік попередив мене про собачу купу, яку зацікавлено обнюхував Малий. – А він не йде сьогодні до садка? – мій докладний друг нагадав мені те, про що я намертво забув.

Дурдом-веселка, садок!

– Я сам відведу Супергавчика додому, – шепнув я Малому на вухо.

На жаль, на цього клоуна нічого не діяло. Він ревів, а я за руку тягнув його до садка. Доки біля нас не зупинилася патрульна машина.

Коли не треба – то вони тутечки, а коли в когось пропаде причіп з вікнами, то вони навіть у себе під носом не глянуть!

– Нічого не кажи про собаку, він без намордника! Нас оштрафують! – кинув я Малому.

Домінік зробив здивовану міну, зате Малий схопив на льоту. Сховав поводок за спиною й перестав вити, як пожежна сирена.

– Він не хоче йти до садка, – випередив я питання поліціантки. – Це мій молодший брат, а це – друг, Домінік Таборек. Я – Теодор-Амадей Кефірчик.

– Хі-хі-хі, – почув я здавлений сміх поліцейського за кермом.

Що на мене найшло, щоб назвати обидва імені?! (Із двох нещастя я волю «Теодор», на честь дідуся, ніж «Амадей» на честь божевільного композитора).

Малий проковтнув останню сльозу, несподівано обійшов поліціантку й став у відкритих дверях машини.

– А ти не смійся з мого брата! – він упер руки в боки, а вираз обличчя мав такий бойовий, що я б точно розсміявся, якби мені було до сміху. Однак не було.

Поліцейський зусиллям волі споважнів.

– Чому ти не хочеш до садка? – спитав він.

– Бо я забув назубник для Супергавчика, але тато купить...

Дурдом-веселка! Очі в Домініка ставали дедалі кругліші.

– Супергавчик – це його іграшка, він її в садок носить, а сьогодні забув. Краще буде, якщо ми по неї повернемося.

Я взяв Малого за руку, і ми пішли в бік дому. Домінік наздогнав нас за пару хвилин.

– Я сказав їм, що причіп знайшовся. Вони поїхали подивитися, – видихнув він.

Я хотів будь-якою ціною змінити тему, щоб Домінік не питав про поводок. На жаль, мій приятель учепився, як реп'ях до хвоста. Довелося йому все пояснити.

– Ти міг здогадатися, коли батьки сказали тобі купити поводок без нашійника. Я був упевнений, що вони щось крутять, – прокоментував він.

Ми лишили «пса» вдома й побігли до садка. Коли повернулися, під будинком Кассандри стояла машина охоронного агентства «СПИ СПО-КІЙНО», а двоє хлопців підключало сигналізацію.

– Від цієї охорони користі нуль. Краще Олюся навчити гавкати на злодіїв... Агов! Ти мене слухаєш?!

Домінік загубився десь думками (таке з ним часто трапляється), а коли повернувся, заговорив дуже розважливо:

– Знаєш, із цим пограбуванням справа в тому, що злодії обікрали Кассандру не для того, щоб її обікрасти, а щоб ця крадіжка лише скидалася на крадіжку. Ці дві купи, у неділю й у лісі, смерділи однаково. Коли малі повернуться із садка, підемо до лісу рознюхати. Тобто... понюхати. Нам не завадить думка двох експертів.

Я сплунув, як Ясь, хоч і не виробляю стільки слини, як спортсмени.

Із Домініком треба бути терплячим: він або надто чемний, або плете нісенітниці! Ще й оце! Запропонував Кассандрі допомогти поприбирати, не погодивши зі мною.

– Буде класно! – пропищав я голосом «прокурора» Кароліни.

Помешкання Кассандри виглядало, наче все-редині пройшовся ураган. Грабіжники обшукали весь будинок, від підвалу до мансарди. Навіть Геркулес, той що вичистив Авгієві стайні й мав сімдесятюх дітей, не впорався б за один день.

– У що ти нас уплутав! – процідив я крізь зуби.

Про прибирання я тут не розводитимуся. Хитра Кассандра навіть пообідати нас не випустила, сама спекла піцу (смачну, не заперечуватиму). Ми вийшли, коли вже добре посутеніло.

– І все. Поночі ми не підемо з малими до лісу нюхати собаче лайно, – гірко сказав я.

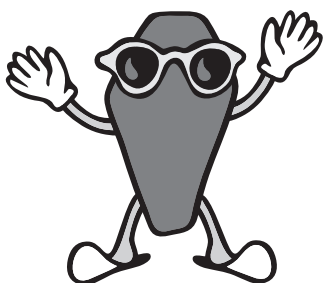
– Нічого страшного, лайно почекає. У мене є те, що нам потрібно, – Домінік показав мені зеленого записника. У ньому були години прийому й імена клієнтів професійної ворожки.

– Поцупив?

– Позичив, коли Кассандра піцу пекла. Зроблю копію й підкину назад. До завтра! Погладь від мене Супергавчика!

Хоч не мав я сили, думки мене опосіли (зно-ву дурна рима, вибачайте). Домінік «позичив» Кассандрино записника, бо збирається шукати грабіжників серед її клієнтів. Це ясно. На мою думку, насамперед потрібно з'ясувати причину пограбування. Грабіжникові йшлося не про крадіжку. Кассандра не тримає вдома цінних речей, навіть її комп'ютер не набагато молодший за причіп. Злодій удав крадіжку. Потім позбувся всього, бо не за цим прийшов (сотню й справді лишив собі, але це я можу зрозуміти, викидати гроші – гріх). Крадіжка мала відвернути увагу від справжньої причини вторгнення. Безлад, який ми застали в домі Кассандри, свідчив про те, що грабіжник (чи грабіжники) щось там шукав.

«Що саме?» – якщо відповімо на це питання, знайдемо винуватця.

П'ЯТНИЦЯ (СЕРЕДА, ЧЕТВЕР) 5

Попри те, що середа й четвер ідуть перед п'ятницею, мушу почати з п'ятниці. Саме в п'ятницю сталося дещо, на тлі чого все інше ховається. У п'ятницю після години четвертої нуль-нуль охоронці агентства «СПИ СПОКІЙНО», того ж, що найняла Кассандра, знайшли тіло одного зі своїх клієнтів, котрий спав аж надто спокійно. Усе свідчило, що скоєно вбивство!

На жаль, я таки мушу згадати про середу, четвер і собачі екскременти. Якби Домінік не вперся, що купи важливі, не лише через пограбування Кассандри, а й через убивство, я б про це не згадував.

У середу й четвер ми за допомогою носів Малого та Бартуся встановили, що собача купа, знайдена в лісі поруч із яром зі сміттям, і та, у яку я вступив у неділю перед Кассандриною брамою, належить одному й тому самому псові.

Підкуплені нами малі повідомили, що пса звать Цербером. У нього є будка на вулиці Харцерській. Його власник – високий, худий чоловік, відомий як Садівник.

Домінік не знайшов жодного Садівника (ані Явора, бо таке справжнє прізвище чоловіка) у списку клієнтів Кассандри, однак додав його до підозрюваних у пограбуванні ворожки.

– Подумай, перша купа його собаки, та, що під брамою Кассандри, свідчить про те, що Садівник стежив за будинком ворожки. Друга, та в лісі, вказує на нього як на виконавця таємничого вторгнення, – доводив він.

Я продовжував уважати, що необхідно виявити причину пограбування, а не нюхати Церберові випорожнення, однак заради святого спокою пішов з Домініком і малими на вулицю Харцерську. Садівник із псом саме були на подвір'ї, тож ми могли добре їх роздивитися.

Звичайнісінький худий чолов'яга: довгасте лице, чорне кучеряве волосся, вік десь під сорок – нічого особливого. Пес більше підходить на роль злочинця. Масивний кудлатий дворняга вороже дивився на мене, а тоді як загарчав, аж у вухах задзеленчало.

Ми вирішили з Домініком, що він порозпитує про Садівника, а я кілька днів за ним стежитиму, може, помічу щось підозріле.

Наступного дня була п'ятниця, і стеження за Садівником відійшло на другий план. Як я вже згадував, у п'ятницю під ранок у нашому райончику було скоєно вбивство.

Але це ще нічого! Кажу вам!

Убивству передувало оглушливе виття моєї сусідки Кассандри! (Так, виття, я нічого не переплутав від хвилювання).

Труп, Кассандра й незрозуміла крадіжка в її домі на перший погляд не мали нічого спільного, та якщо вхопитися за ниточку, рано чи пізно вона доведе до клубка. Так мама каже, коли намагається пояснити мені задачу з математики. У випадку математики нитку схопити важко, однак і труп, і Кассандра – інша справа. Звісно, коли я почув виття, то поняття не мав, що це власне та нитка. Навіть Домінік, хоч і ловить усе на льоту, цього не зрозумів.

Утім, по черзі, бо сам заплутаюсь.

Над ранок у п'ятницю, рівно о четвертій нуль-нуль мешканців міста розбудило виття кількох десятків, а може, і сотень сигналізацій.

Оце вило!

Мене розбудила сигналізація, встановлена в Кассандри.

«Ворожку грабують!» – напівпритомно подумав я, адже четверта ранку – це четверта ранку, і в піжамі вибіг на подвір'я. Я мусив схопити

злюдія, перш ніж прибуде охорона. На мене війнуло холодом, я аж здивувався (здивувався не тому, що холодом війнуло, а що виття лунало зусібіч).

– Теось, додому! – заспаний тато затягнув мене в коридор.

Із кімнати визирнув Малий.

– Буде салют? – спитав він. Мабуть, подумав, що це Новий рік.

– Боженьку-тагунцю, мені наснився будильник! – мама похапцем надягала халат.

Я забіг до кухні, її вікна виходять на сусідчине подвір'я. Малий став поруч, і ми прилипли носами до шиби.

Під Кассандрину браму під'їхала, а точніше, влетіла як ураган фірмова машина «СПИ СПО-КІЙНО». Загальмувала, аж завищали гальма (вони точно завищали, але крізь вікно не було чути). Цієї ж миті над дверима загорілося світло, і на сходах стала Кассандра. У світлі галогенів її було добре видно. Я одразу помітив, що щось не так. Кассандра вийшла повністю вдягнена, навіть у капелюшку, шалі й рукавичках. І червона помада на губах...

«Вона спить нафарбована? Але ж не в пальті!» – здивувався я.

Кассандра неквапом спустилася по сходах і простягнула охоронцям руку. Я отетерів. Якби в будинку були грабіжники, вона б не мала часу

так вітатися. Після короткої розмови охоронці... поїхали.

– Пані Кассандра встає в дивний час... – тато позіхнув і пішов спати.

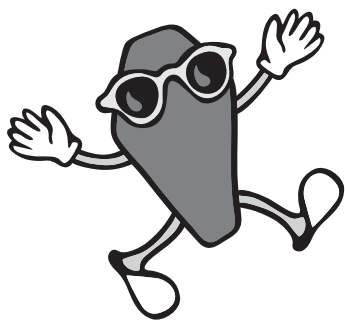
– Кінець вистави, повертайтеся до ліжок! – поквапила нас мама.

Я пішов до своєї кімнати. Сигналізація продовжувала вити в різних кінцях району. Через кілька хвилин усе стихло.

«Аварія системи, мабуть, комп'ютери вирубилися», – пояснив я собі нічне виття.

«Але чому Кассандра вийшла з дому повністю вдягнена? Треба її допитати», – вирішив я. Написав Домінікові есемеску: «Допитаємо к» – і пішов спати.

П'ятниця, продовження

6

Тато вигуляв Супергавчика, тож ніхто мене не будив. Я спав довго, аж занадто. Щойно Домінік вихопив мене зі сну.

– Чув сигналізацію й поліцейську сирену?! – бадьоро спитав він. – Щось сталося, як двічі по два!

– Дорівнює чотири, – позіхнув я. – Дізнаємося в Кассандри, вона теж вила. Але це не надто цікаво, у цих, що сплять спокійно, сталася аварія. Мене цікавить убрання Кассандри. Серед ночі вона вийшла вдягнута й нафарбована, наче взагалі не лягала спати й чекала на охорону.

– Вдягнута й нафарбована? – Домінік наморщив лоба. – Ага... Це ніби просто. Вона була вдягнута, бо...

– Бо вмирає від страху, що до неї знову хтось залізе!

Домінік скривився.

– Ну-у-у, ні. Я вважаю дещо інакше.

Дурдом-веселка із цим його «дещо інакше»!

Ми пішли до Кассандри за поясненням, але не застали її. Може, вона тепер удень спить, а вночі пильнує?

Тимчасом тато привів Малого із садка, нагодував нас нашвидкуруч приготованим обідом, і – як ви, напевно, здогадалися, настав час знову прогуляти Супергавчика.

Дурдом! Малий анітрохи не втратив запалу до піклування про вигаданого пса. Він його чесав – начебто, годував – начебто, витирав «собаці» лапи – теж начебто. І хвалився ним – насправжки.

На вулиці до нас приєднався Бартусь. Тепер під моїм крилом було двоє клоунів, але Домінік їх переплюнув. Уявіть собі, він дістав з кишені нашійник з намордником і подарував Малому. «Надягання» намордника відбулося на вулиці.

– Ти спеціально виставляєш мене на посміховисько! – напався я на нього.

– Ти чого, я допомогти хотів, – у Домініка була така невинна міна, що мені довелося йому повірити. Я роками відучую його від зайвої чемності, але з перемінним успіхом. Мабуть, не все в людині можна змінити. Якщо хтось народився чемним, мусить із цим жити, бо такі йому дісталися гени від предків.

На мить ми забули про малих, але вони швидко про себе нагадали. Схилившись над собачим... самі знаєте чим, вони голосно сперечалися.

– Ти дульний! Кікі жовта! – доводив Бартусь.

– Ти дурний! Ця трохи жовта, а трохи не жовта! Це купа Кікі! – Малий краще знався на справі, тож напевно мав рацію.

– Привітики! Детективи досліджують собаче лайно? Класно! – Кароліна трусонула рудою гривкою.

От її ще бракувало!

Якби я міг, то під землю б запавсь, але, як каже мама, життя – це не концерт на замовлення, і навіть зімліти на бажання не можна. Я потягнув Малого за руку, щоб якомога швидше йти далі.

– Не зараз! Супергавчик робить купу!

– Котрий Супергавчик робить купу? Теось чи Домінік? – підколола Кароліна.

Капець! Тепер у нас буде прізвисько Супергавчики...

Я вмить зненавидів святого Миколая, який подарував Малому книжку про собаку та хлопчика, автора книжки, видавця й отого Гутенберга з його друкарським верстатом.

– Вважай, бо вкусить! – Малий образився. Звісно, він вирішив, що сміються з його пса, а не з мене й Домініка.

– Він не щеплений, ти скажишся! – попередив Бартусь.

Кароліна проігнорувала малих, вона воліла кешкувати з нас.

– Неймовірно, що ви вивчаєте собачі екскременти, а в цей час у нашому місті скоєно вбивство, – зверхньо оголосила вона.

– Ага... – Домінік приєднався до розмови. Однак його думки рухалися в невідомому напрямку, тож я не можу пояснити, що він мав на увазі отим «ага».

– Так, Супергавчики, «ага»! – Кароліна розвернулася. – Ой! – зойкнула вона, бо Супергавчик, якому малі зняли намордник, укусив її за литку.

Дурдом-веселка, що я кажу! Ви ще вирішите, що я із глузду з'їхав і повірив у Супергавчика. Я хотів сказати, що Малий зняв намордник, а Бартусь ущипнув Кароліну за литку.

– Я її сказив! – радів Бартусь.

– І тебе заарештують! І Малого теж! – різко сказав я, сердячись на малих за компрометацію.

– Точно! – Кароліна прочитала дітлахам лекцію про щеплення собак і відповідальність власників за всі дії улюбленця. Вона обожноє повчати людей, навіть якщо її слухачі – дошкільнята.

Малі презирнулися, явно занепокоєні.

– Не лякай їх! – Домінік зрозумів становище малих. Така в нього натура. Це називається... щось типу симпатії, ага, емпатія.

– Де те вбивство? – перебив я.

– На цвинтарі... майже, – Кароліна захихотіла й пішла.

– Вам слід пам'ятати, що пес повинен мати щеплення й намордник, бо ви відповідаєте за нього, – тепер Домінік читав лекцію малим. – Кароліна «сказиться», тобто захворіє, якщо їй не зроблять дуже болючі уколи.

Бартусь полегшено видихнув.

– Малого заарештують, це його пес.

– Це ти вкусив Кароліну й сказив її! – обурився Малий.

– Ти дульний, її Супергавчик укусив! – заперечив Бартусь.

Малий устромив палець до рота на знак того, що думає.

Домінікові краще, у нього доросла сестра, що не видурняється, як дошкільня.

– Амелька теж видурняється. Робить собі дреди, бо образилася на Павелка. Вона вважає, що він їй замало часу приділяє, – Домінік знову прочитав мої думки.

(Павелек – це п'ятий наречений Амелії, з поліції воєводства, суперчувак, він працює із хлопцями в балаклавах й отримує таємні завдання, як Джеймс Бонд).

– Супергавчик хоче додому! – рішучо заявив Малий.

Після тривалих переговорів ми вирішили, що пройдемо коло цвинтаря, а тоді побіжимо додому. Малі погодилися за умови, що ми покажемо їм справжній труп.

– На цвинтарі завжди якийсь труп знайдеться, – заспокоїв я їх. – Ти віриш Кароліні? – запитав я Домініка.

У того був відсутній погляд.

– Ця нічна сигналізація й поліцейські сирени... Гмм... – відповів він.

Сигналізація? Сигналізація – це наслідок аварії, як двічі по два. А сирени теж, напевно, через сигналізацію.

Ми звернули на Торф'яну – і стали як укопані. Уздовж кам'яної огорожі довкола подвір'я, що належало власникові найбільшого в місті похоронного бюро «ОСЯЙНА ПРИСТАНЬ», стояли поліцейські автомобілі. У відкритій брамі висіла жовта стрічка, така, як у справжньому кіно про вбивць і поліцейських. Перед стрічкою зібралися роззяви. На подвір'ї поліцейські шукали слідів на газоні. Двері будинку були розчахнуті навстіж.

– Що сталося?! – спитав я.

– Наче всіх замочили, цілу родину й kota, – пояснив чоловік, що стояв коло Домініка.

– Пане, дурниці ви кажете, викрали!

– Кота? – здивувався я.

Малий потягнув мене за рукав.

– Я хочу додому! Я вже не хочу дивитися на труп!

Дурдом! У мене є важливіші справи, ніж двоє дошкільнят та поводиток з нашійником і намордником! Я вирішив якнайскоріше позбутися малих. Ми довели їх до нашої вулиці й наказали бігти додому. Ті помчали, як два винищувачі. Можна було про них забути.

Ми повернулися на Торф'яну.

– Тобі не здається дивним, що малих не зацікавило вбивство? – Домінік знову думав не про найважливіше.

Через кілька кроків ми наштовхнулися на Яся.

– Бачили труп? Кароліна бачила, як його вивозили у фіолетовому мішку, а я спізнився.

– Хто був у фіолетовому мішку? – спитав Домінік.

– Я ж кажу – труп. Що не ясно? Труп, на смерть убитий.

– Ким був труп до того, як його вбили?

– Я ж від початку кажу. Олівера Галушку убито на смерть сьогодні вночі! – Ясеві ввірвався терпець.

– Труп був власником похоронного бюро, – уточнив я.

Ясь на мить замислився й промовив:

– Коли він був власником, то ще жив. Від сьогодні він труп. Але там уже нічого не відбувається, можете забити. Па!

– Чао!

Я глянув на Домініка, а той – на мене.

– У нас є вбивство, труп і справа, – шепнув я, боячись сполохати таємницю, що ховалася за вбивством Олівера Галушки.

І ми радісно кинулися одне одному в обійми.

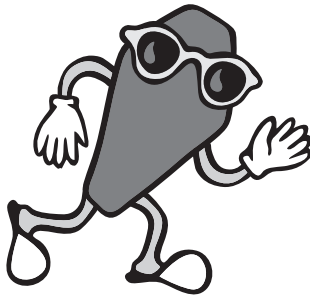
Звісно, ми не підтримуємо злочинності. Однак навіть Шерлок Голмс впадав у депресію, коли йому не вистачало цікавих справ, тож не дивуйтеся, що двійко детективів-початківців, тобто я з Домініком, раділи від щирого серця.

– Може, поговорити з Кароліною й об'єднатися з нею? – запропонував Домінік.

– Ні, ми розплутаємо справу, а вона припише собі всі заслуги. Той факт, що вона бачила труп у мішку ще на дає їй жодної переваги перед нами. Потрібно розпитати сусідів Галушки, прокрастися на місце злочину й докладно його обстежити! – вирішив я.

Домінік не сказав, що він вважає інакше. Ми домовилися на двадцять третю сорок п'ять коло цвинтаря.

Я помчав додому як на крилах. Нарешті в мене був власний труп, це краще від снігу взимку й псевдокрадіжки в Кассандри.

7 П'ЯТНИЦЯ, ПРОДОВЖЕННЯ

Я збирався провести приємний вечір, вивчаючи історію криміналістики. На жаль, мої плани пішли лісом, бо ж розумієте – РОДИНА!

Щойно я переступив поріг дому, на мене посипався шквал звинувачень, серед яких було одне, від якого мені кров застигла в жилах.

– Я тобі дзвоню, дзвоню, а ти не відповідаєш! За що ми платимо оператору?! Навіщо витрачалися тобі на телефон?! Малий! З тобою мені теж є про що поговорити! Ану, давай-но його сюди! Щоб знав, що із собакою гратися – це тобі не просто так!

Я вирячився на маму, як Червона Шапочка на вовка (чи навпаки, не пам'ятаю).

– Ти що верзеш? Кого давати? – моє здивування було непідробним.

– Що? Ти як зі мною говориш?! Боженьку-та-тунцю, мені бракує часу, щоб вас виховувати, от

і отримую тепер! А що ж ти говоритимеш, коли будеш підлітком?!

Я хотів сказати, що я саме тепер і перетворююся на підлітка, однак промовчав, щоб не затягувати розмови, і втілювався в завжди чемного Домініка (це я можу, роки практики далися взнаки).

– Вибач, мамуню, я не хотів казати «верзеш», якось воно вирвалося, а телефон старий і не можна налаштувати максимальну гучність дзвінка, тому я не чув, що ти дзвонила. Було б добре мати новий телефон, ти ж знаєш, що я хочу стати детективом, а детектив без робочого мобільного...

– Я зрозуміла натяк, – уже спокійніше сказала мама. – Однак не можна гуляти з Малим, Бартусем і тим Супергавчиком кілька годин поспіль. Ми хочемо відбити в Малого бажання купити собаку, але це не повинно перевищувати його фізичних можливостей, це просто нечесно.

– Малий і Бартусь гуляли лише півгодини. Потім самі захотіли повернутися. Удома був тато, я чув тубу з вулиці. Вони зайшли на подвір'я, це точно, я бачив... здаля.

– Здаля? – у маминому голосі зазвучали неприємні нотки. – Наскільки здаля?!

– Ну-у-у, з кінця вулиці. Домінік теж бачив. Малі зайшли на подвір'я, бо знаєш, сталося вбивство, і ми пішли подивитися на труп коло цвинтаря...

– Ти що таке говориш?! Не розкажуй казок, бо знову мене рознервуєш! Фух! Лець не повірила. Труп вони пішли шукати на цвинтарі, нічогенький жарт. Ха-ха, у Малого бувають смішніші. Де він сховався, за дверима?

– Мамо, ти мене не слухаєш. Труп був коло цвинтаря на Торф'яній, а Малий із Бартусем давно вже повернулися додому, – старанно вимовив я кожне слово.

Мама сіла на тумбочці під вішаком, розчавивши при цьому два капелюхи.

– Тато сказав, що Малий і Бартусь із собакою гуляють з тобою, і поїхав на вечірній концерт...

«Ой, погані справи...» – подумав я.

– Може, Малий у Бартуса?

– Ні. Дзвонила бабуся Бартуса й питала про нього. Я сказала, що вони з тобою, Домініком і псом, – мама загулила обличчя долонями. – Навіщо я дозволила йому того собаку!

Жах. Кілька вулиць далі сталося вбивство, а в мене пропав брат, його друг, не рахуючи собаки, якого насправді немає, але він теж зник. Я, напевно, із глузду з'їду з такою сімейкою!

Може, Малий до туби заліз? Він би точно там помістився. Але навіщо йому на концерт? Нам усім вистачає музики вдома.

Нас підняв на ноги дзвінок. Мама вдарилася головою об вішак, скинула кілька курток і побіг-

ла до телефону. Кілька хвилин слухала, а на її обличчі читалося невимовне здивування.

– Каролінку вкусив нещеплений собака? Господи! Співчуваю.

Ще якусь мить вона слухала.

– Він вам дзвонив?! О котрій?! О третій? Але хвилиночку, звідки малі, тобто Захарій і Бартек, про це дізналися?

– ...

– Я не можу в них спитати, бо... вони зникли.

– ...

– Поліцію ще не повідомляла. До третьої вони гуляли з Теосем і Домініком. А якщо йдеться про Кароліну, даю слухавку Теосеві.

Я одразу зрозумів, хто телефонує й про що йдеться. Це була мама Кароліни, якій подзвонили Малий із Бартусем і повідомили, що її доньку вкусив нещеплений пес, тобто Супергавчик (тобто Бартусь). Це було після третьої, приблизно тоді я дозволив їм побігти додому. Я стояв з Домініком у кінці вулиці й бачив, як вони забігли на подвір'я. Зайшли додому, але тато грав на тубі, тому не почув, що вони з'явилися й комусь дзвонять.

Дурдом-веселка, це все через цю погрозу про штраф за нещеплених собак. Малий перелякався й серйозно до цього поставився, так само, як до існування Супергавчика.

Я що, маю сказати Каролініній мамі, що кілька днів як вигулюю поводок, нашійник і намордник? Знову маю осоромитися за всю родину! Я відчув злість на батьків і на Малого, але мені одразу відпустило. Пригнічена мама й страх за Малого та Бартуся перемогли.

Не знаю, яка була міна в прокурора Пелки (тобто, Каролінчиної мами), коли я розповів їй про Супергавчика, який насправді лише вщипнув Кароліну, і переконував, що про сказ точно не йдеться, бо Бартусь із Малим щеплені від усього, у них навіть довідка є. Нарешті вона, здається, повірила, тож я запитав про факти.

– Чи Захарій згадував ще про щось, що допомогло б нам його знайти?

– На жаль, він говорив лише про Каролінку. Я не можу зв'язатися з нею, бо донька вимкнула мобільний. Я залишила вже кілька повідомлень, але вона ще не передзвонила. Припускаю, що Кароліна захопилася вбивством і збирає матеріал для своєї газети...

– Газети?

– Ти не знаєш? Вона веде її в Інтернеті. Я переживаю, що вона вскочить у халепу, але так важко вибити їй щось із голови, вона дуже рішуча дівчинка, – останні слова прозвучали гордо.

«Надто цікава та вредна», – додав я подумки й попросився зі щасливою мамою-прокурором.

Так-от. Кароліна збирає матеріали про вбивство, а я загубив брата. Жах!

– Подумаємо спокійно, – мама намагалася взяти ситуацію під контроль. – Малі зайшли додому, а після третьої дзвонили мамі Кароліни. Просили відправити доньку на уколи, бо її вкусив Супергавчик. Вони точно телефонували від нас, бо в слухавці було чути тубу. Коли тато о четвертій виходив з дому, малі вже вшилися. Поводка теж не було, тож він гадав, що Бартусь і Малий гуляють з тобою. Я розминулася з татом на сходах. Потім спокійно чекала на вас.

«Що із цього випливає?» – спитав я себе й побачив у дверях захеканого Домініка.

– Дзвонила мама Кароліни, чи Супергавчик – це собака й узагалі! – відсапувався він. – Є два місця, куди могли піти малі, ху-у-ух!.. Або вони прокралися до будинку Галушок і граються в детективів, ху-у-ух!.. або...

– Мамо, вдягайся, поїхали! Я зрозумів, може й не миттєво, але так чи інакше здогадався, про що думає Домінік (а це трапляється не так часто).

Я вилетів з дому. За мною – Домінік, за нами – мама в капцях. Ми сіли в нашу машину, хоча пішки було б швидше.

– Мамо, повертай! Тут! Паркуйся! – крикнув я.

Завищали гальма. Машину зупинила велопарковка. Пролунав тріск бампера.

– Тут? – мама глянула на неонову вивіску й теж усе зрозуміла (хоч і не миттєво). Ми забігли до ветеринарної клініки. Усередині було людно. Усі подивилися на маму, а радше на її капці й шалені очі.

– Весь перед розбитий, – сказав старший чоловік із котом на колінах. Він сидів коло вікна й бачив, як наш «Опель» урізався у велопарковку. – Може, швидко жіночці викликати?

– Але ж тут є лікар! – пишнотіла власниця такси енергійно процинила двері до кабінету. – Пане лікарю, вибачте, тут у жіночки аварія сталася.

У дверях з'явився ветеринар. Його закривавлений фартух виглядав жахливо, мене ледь не знудило.

– Боженьку-тагунцю! – скрикнула мама й кинулася до ветеринара.

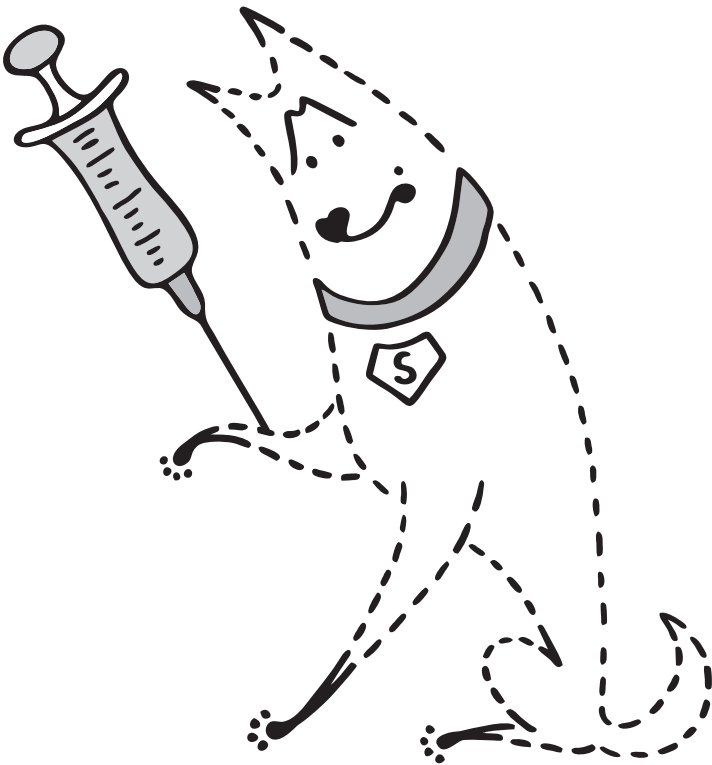
«Із глузду з'їхала, бідолаха...» – промайнуло мені в голові. Мама проскочила повз лікаря в куток між відкритими дверима й вішаком.

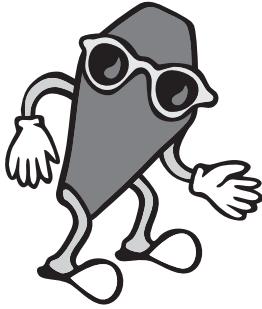
За вішаком, на підлозі, сиділи Малий із Бартусем, гарячково стискаючи поводок з намордником.

Сказати, що я видихнув з полегшею – нічого не сказати. Камінь мені впав із серця. Малі знайшлися, мама не збожеволіла.

– Пане лікарю, у нас живіт відкритий! – за-
гукав хтось із кабінету.

Закривавлений фартух війнув мені біля носа,
я відчув нудотний запах крові. Білі й сірі пля-
ми затанцювали довкола голови ветеринара... і не
знаю, що б сталося, якби я не сів на ката...

8 П'ЯТНИЦЯ, ПРОДОВЖЕННЯ

Малий із Бартусем уперлися, що вони зайняли чергу до ветеринара, і пояснення, що ми прийдемо сюди завтра, їх не переконувало. На щастя, лікар погодився защепити вигаданого пса. Тож із кабінету винесли додаткові стільці, а рознервовані небуденними подіями пацієнти, тобто радше їхні власники, вирішили пропустити нас без черги. Мовчки ми чекали, доки ветеринар зашиє відкритий живіт. Не було про що говорити, тупо так непритомніти на людях. «Не вийде з мене детектива», – пригнічено думав я.

Поки що Супергавчик заганяв не Малого, а нас (окрім тата, котрий спокійно собі грає на тубі).

Перш ніж випустити нас до кабінету, ветеринар зняв брудний фартух. Із серйозним виглядом зробив Супергавчикові щеплення, виписав йому

вітамін С «від глистів» і сказав спостерігати за консистенцією його куп. Мама мимоволі скривилася, а в Малого з Бартусем засяяли очі. А потім увічливий пан лікар виставив рахунок.

Малий висипав з кишень дрібні. На столі лежали золоті, євро, пара гудзиків і моя флешка, яку я вже місяць не міг знайти. Бартусь досипав свою купку по одному й два гроші.

– Кароліна теж прийде на вколи, але за неї ми платити не будемо, – заявив Бартусь.

– Не будемо! – підтвердив Малий.

Ветеринар і тут поставився з розумінням.

Я не був упевнений, що мама теж поставиться з розумінням, особливо до мене. На щастя, вона була дуже втомлена, тож мовчала. Без слова ми відвезли Бартуса та Домініка додому й так само повернулися на вулицю Коротку.

– Богу дякувати! – мама видала щось на кшталт останнього подиху й упала на канапу біля Малого й Супергавчика.

Коли тато повернувся, вони спали як байбаки.

– Малий нашкодив? – спитав він, побачивши, що вони послули в одязі.

Я кивнув. Нарешті я мав змогу зайнятися важливими справами, хоч, зізнаюся, очі в мене теж злипалися. На додачу, я й далі почувався пригніченим. Детектив, що непритомніє, побачивши кров. Капець! Не бути мені ані детективом, ані

лікарем, ані стоматологом, ані ветеринаром, ані донором, ані рятувальником у горах чи на воді... і різником теж...

Я вдарився головою об клавіатуру й отямився. О, ні! Я так легко не здамся! Коли тато засне, піду на місце злочину! До крові я ще встигну звикнути.

Я увімкнув комп, зайшов на головну сторінку порталу для підлітків. Оце дурдом-веселка! Кароліна розмістила наші фото, моє і Домініка, і підписала «Супергавчики»!

Я їй покажу «Супергавчики!» Я вставив фотку цієї рудої з кирпатим носом і додав коментар: «Підхопила сказ! Невдовзі перетвориться на вампіра!»

Понишпорив у Гуглі й знайшов цю псевдогазету: «Темний бік», головний редактор – Кароліна Пелка, секретар редакції – Кароліна Пелка, коректура – Кароліна Пелка.

«Три в одному», – подумав я.

На першій сторінці в очі кидалося величезне оголошення.

СУПЕРГАВЧИКИ ПАТРУЛЮЮТЬ РАЙОН!

Усім власникам собак! Стережіться! Прибійте купи ваших тварин, інакше пара Супергавчиків – Теодор К. і Домінік Т. рознюхає, хто забруднює місто, і на вас чекатиме заслужене покарання!

Нижче, у коментарях, я прочитав таке:

гостра терка: це анонс ріймейка людини павука? :-0

Киця12: гавчик це пес тупло

гостра терка: супертупло :-P

редакція: Будь ласка, без образ.

аватар2: це мабуть якийсь невдалий мультик про нюхання слизу зараз є такі книжки для дітей :-/

трошкаприкоцаний: редакція рекламує фільм про Супергавчиків, а мали нібито не розміщувати реклами

жахливаб: бабло братан ніхто не встоїть

редакція: Помиляєтесь, це не реклама, це надійне, перевірене й добре рознюхане попередження! ;-)

Я теж дописав:

пінкертон П: продовження попередження: кожного пса, що справлятиме потребу поза собачим туалетом, викличе прокурор Кароліна П. (три в одному), яка запроторить його за ґрати

Я постукався в чат Домініка й поділився з ним спостереженнями стосовно Кароліни. Не наводитиму їх тут. Самі можете здогадатися.

«Читав другу сторінку газети?» – відписав Домінік.

Я зайшов. Там була стаття на цілу сторінку.

СПИ СПОКІЙНО, сигналізація тебе розбудить

Сьогодні вночі о четвертій, пані К, професійна ворожка, увімкнула сигналізацію у власному будинку та свідомо ввела в оману спеціалізоване озброєне охоронне угруповання «СПИ СПОКІЙНО», що охороняє її власність.

Пані К., відома своєю оригінальною поведінкою, вирішила перевірити ефективність охо-

ронного агентства, із яким вона за кілька днів до того підписала угоду. Користуючись тим, що один безтідставний виклик на місяць – безкоштовний (тобто навіть жартівникам нічого за це не буде), вона ввімкнула сигналізацію власне о четвертій. Чому так само зробила більшість клієнтів спеціалізованого озброєного охоронного угруповання «СПИ СПОКІЙНО», редакція поки що не з'ясувала.

Охоронні агентства мають обмежену кількість груп і вони не готові виїхати на виклик одночасно всіх клієнтів. Охоронці не могли прибути на виклик протягом гарантованих угодою десяти хвилин, і такими чином не виконали її, що може спричинити фінансові претензії чи втрату клієнтів. На жаль, вчасно вони не доїхали й до будинку Олівера Галушки. А коли доїхали, то знайшли труп пана Галушки. Смерть настала приблизно о четвертій ранку внаслідок удару тупим предметом у голову. Тіло лежало в передпокої, за кілька кроків від вхідних дверей. На щастя, пані Гражини Галушки цієї ночі не було вдома.

Професійну ворожку допитали співробітники воєводської комендатури, що веде цю надзвичайно цікаву справу. Вона повернулася додому пізно ввечері.

Нова інформація невдовзі!

Дурдом-веселка! Мною аж зателіпало. Мою сусідку допитує поліція, а я дізнаюся про це з газети наприндженої Кароліни! Капець! Я аж не тямився від злості. Проте зберіг спокій. Я сказав собі: «Я розкрию цю справу, хоча б тому, що «пані К.» – моя сусідка, а її пес проводить більшу частину свого лінивого життя в нашій кухні!»

Я створив файл «СПИ СПОКІЙНО» і відкрив документ номер 2 (номер 1 – це «Зелений причіп»). Рештки моїх сил пішли на те, щоб зосередитися. Будинок Галушок і дім Кассандри охороняла та сама фірма «СПИ СПОКІЙНО», її таблички висіли на багатьох сусідніх будинках, а точніше... Я власне усвідомив, що в нашому районі я не бачив табличок інших фірм. Тут на всіх будинках, що охоронялися, був один і той самий логотип, м'яка подушка й автомат Калашникова! «Ого, це монополія!» – подумав я. Я не був упевнений, чи це допоможе нам розкрити вбивство, але до жодних доказів не можна ставитися легко-важно.

Я відчув приплив нових сил. Кароліна нас випередила. Тепер треба надолужити втрачений через Малого й Бартуся час! Завтра побалакаємо з Кассандрою, спитаємо її, навіщо вона насправді ввімкнула сигналізацію. А сьогодні проникнемо на місце злочину, доки можна розраховувати, що там ще якісь сліди лишилися.

Я глянув на екран. Прийшло повідомлення від Домініка:

«Олівер Галушка відвідав Кассандру в неділю о восьмій ранку (за п'ять днів до смерті!). Зверни увагу, що впродовж кількох годин після його візиту, вночі з неділі на понеділок, Кассандру начебто пограбували. Мені здається, що пограбування було пов'язане із приходом Галушки. Маю передчуття, що купи Цербера ще стануть у пригоді!»

А цей знову про какашки! Я глибоко вдихнув і відповів:

«Візит Галушки й таємниче вторгнення до ворожки справді можуть бути пов'язані, але нам і досі невідома причина пограбування. Злочинці перетрусили весь будинок, напевно щось шукали, але йшлося не про причин, вікна й сотню».

«Це теж з'ясуємо. Тільки не засни!» – написав Домінік.

Я подумки пирхнув.

«Ми ніколи не стимо!» – процитував я відомий девіз Національного детективного агентства

Пінкертон, дописавши своє: «Детектив на сторожі о кожній порі!»

«насторожі!»

«що насторожі?»

«разом»

Дурдом-веселка! Знайшов коли орфографію виправляти! В Інтернеті ніхто грамотно не пише, а він мені чіпляється тут.

:-P

*:-**

Знову він надто чемний! Мені бракує часу, щоб його зіпсувати.

«Кароліні поцілунок вишили»

:-D

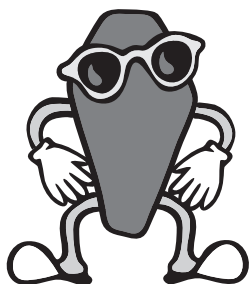
«Дурило!»

Що зробити, щоб не заснути? Була двадцять друга тридцять. Я дістав підручник для детективів-початківців, перегорнув кілька сторінок і знайшов: «Підготовка до нічної операції: візьми ліхтар із потужним струменем світла, точковий ліхтарик або ручку з підсвіткою. Озбройся доступними засобами, наприклад, перцевим газом».

Якщо говорити про ліхтарики, у мене був багатий вибір, більших і менших. Зі зброєю гірше. Газ є лише в плиті. Я міг узяти дерев'яний держак від швабри, качалку, шампур або пістолет для дротиків Малого. «Ех, мені б паралізатор», – розмірився я.

Я тихенько зійшов на перший поверх, утім, цього разу обережність була зайвою. Мою родину навіть туба не розбудила б. Мама з Малим лежали вдягнуті на канапі, як заснули, повернувшись від ветеринара. Тато лише роззув їх і прикрив пледом. А потім і сам заснув. У кріслі, біля каміна, з пультом у руці, заколисаний голосом увімкненого телевізора. Про всяк випадок я стихив звук, однак не сумнівався, що цієї ночі мені вдасться непомітно вислизнути з дому.

Я вийшов о двадцять третій двадцять. Обережно замкнув двері на ключ, поклав його до кишені куртки й вирушив на місце злочину.

9 Ніч із п'ятниці на суботу

Небіжчик, тобто Олівер Галушка, майже рік мешкав поблизу кладовища. Його будинок був відгороджений точно таким сірим муром, як цвинтар. Домінік чекав на розі Торф'яної та Цвинтарної. Я його не впізнав: він був чорний як ніч, навіть лице помалював у чорне. Я про обличчя геть забув. Він мовчки простягнув мені пакет із чорним порошком. Я подумав, що це пудра його сестри. Повна дурня, але якось мені не спало на думку, що дівчата чорним не пудряться. Так чи інакше, я намазав щоки. Трохи засвербіло, але хто б зважав на такі дрібниці.

– Я перевірів територію. Біля брами стоїть машина без розпізнавальних знаків, але це точно поліція. Зайдемо з боку Польової, – шепотів Домінік.

– Окей... а дружина?! – я згадав про дружину трупа.

– Вона досі за кордоном у хворої сестри. Павелек згадував, що пані Галушка прилетить тільки завтра пізно ввечері, – відповів Домінік.

– Вони помирилися з Амелькою?

– Ні, але він дзвонить мені й розповідає, як сильно її любить, тож я витягаю з нього інфу.

– Добре тобі, у тебе наречений у поліції, – із заздністю зітхнув я.

– Це не мій наречений! І зовсім мені не добре! Потім Амелька змушує мене дзвонити Павлові й казати, як вона його ненавидить. Він відповідає, що це не його провина, а фури, яка перевозила сигарети без акцизу, і попалася. Власне через цю фуру в них операція, що вони ночами не сплять. Я передаю це Амельці, а вона кричить, що не буде зустрічатися з кимсь, для кого фура важливіша за неї, і робить дреди на зло Павелкові, бо йому подобається її довге волосся.

«Дурдом-веселка, погано, якщо вони розійдуться. Втратимо контакт у поліції», – занепокоївся я.

Ми йшли уздовж цвинтарної стіни, напружено стежачи за кожним звуком і рухом. «Гарно», – подумав я. Саме це я найбільше люблю в роботі детектива – обстеження місця злочину.

Тріск галузки зупинив нас на півкроці. Ми прикипіли до стіни. Я несвідомо почухав щоку,

яка свербіла.

– Бачиш отой камінь? Там переліземо через огорожу, – Домінік показав місце.

Коли я зістрибнув у садок небіжчика, де ще пахло убивством, у мене шалено закалатало серце. Я присів навпочіпки. Місяць вийшов із-за хмар й осяяв сад. У нашого трупа була величенька ділянка. У частині, що межувала із цвинтарем, росли ялини й сосни. Якби ми зайшли з того боку, можна було б непомітно підійти до самого будинку. На жаль, ми зайшли з боку Польової, а тут росло лише кілька дуже високих дубів.

– Їм років по двісті, – шепнув мені до вуха Домінік.

Дурдом-веселка! Ми за крок від місця злочину, а він вік дерев оцінює!

– Наступного разу зайдемо з боку цвинтаря, – звернув я увагу на те, що важливе для детектива, а не для дендо... дено... любителя дерев.

– Дендролога. Не хвилюйся, сигналізація не працює, – Домінік за своєю дратівною звичкою вліз у мої думки. Окрім того, він заспокоїв мене ще до того, як я занепокоївся. Йшлося про сигналізацію в будинку нашого небіжчика. Якби вона працювала й була ввімкнена, з нашої вилазки нічого б не вийшло.

– Павелек сказав. Нещасливо закохані дуже

балакучі.

Я відчув симпатію до Амельки. Аби лише Павелек був через неї нещасливий якомога довше.

У дверях на веранду, складених із багатьох маленьких віконечок, дві шибки біля клямки були вибиті. Зрештою, цим дверям було, мабуть, років чи не сто, навіть дитина змогла б їх відкрити. Будинок Галушок був старий і дивний, весь дерев'яний, із пофарбованими в синє дерев'яними віконницями. З Інтернету я дізнався, що це пам'ятка, і його не можна ремонтувати без згоди реставратора. Мабуть, тому двері такі слабенькі. Галушка начебто виграв цей будинок у карти, але від Ясевої бабусі я чув іншу версію: він купив будинок за виграш у лотерею. Чекав, доки пам'ятка повністю розвалиться, і на її місці планував поставити нормальну хату.

– Галушка дописував на форумі порталу «ЦВИНТАР БЕЗ КОРДОНІВ», виступав за кремацію. Ти б хотів, щоб тебе кремували?.. Неважливо. Набагато важливіше, що він грав у все, що можна: у лотерею, у покер, на біржі... – перераховував Домінік.

Ми почекали, доки темно-синя хмара закриє місяць, і прокралися на веранду. Замок у дверях не був перепорою, у нас на хвiртці точно такий.

– Що б ти зробив на його місці? – Домінік за-

кінчував якусь тільки йому відому думку, тож я не відреагував. – Що б ти зробив на місці Галушки? Ну, знаєш, тієї ночі.

Я подумав, що о четвертій ранку спав би, як ведмідь.

Я підліз під поліцейські стрічки, поколупався пилочкою для нігтів у замку і легенько штовхнув двері. Домінік перший протиснувся всередину.

Щось брязнуло, здається, розбите скло, і саме в цей момент залунав жахливий крик розбуженого птаха.

Ото знав, коли дзьоба розкрити!

Ми завмерли. На щастя, нічого більше не відбувалося. Я засвітив ручку. Перепрошую, знову я неточно висловлююся. Я засвітив ліхтарик на кінці ручки. У блідому блакитному світлі я побачив перекинута крісло. Окрім цього жодних інших слідів трагедії видно не було. На стіні висіла велика плазма. «Не взяли? – здивувався я. Музичний центр, DVD-плеєр, і навіть три мобільні – нічого із цього бандитів не зацікавило?»

«Вони прийшли не красти, а вбивати!» – подумки відповів я сам собі.

Я вийшов з вітальні й опинився в лабіринті вузьких коридорів, що розходилися праворуч і ліворуч. Обрав один, через два повороти дійшов ним до входу. У коридорі біля дверей стояв

Домінік і щось комбінував (подумки), дивлячись на розбитий пристрій, що вмикає сигналізацію.

«У цьому коридорі знайшли тіло Олівера Галушки», – від цієї думки аж мурашки по спині побігли.

Я зазирнув до найближчого приміщення праворуч. У напівтемряві побачив масивний письмовий стіл. На ньому стояв ноутбук, принтер, поруч лежали рахунки, лотерейні білети, конверти. Тут теж панував ідеальний лад, а ноутбук на своєму місці лише підтвердив моє спостереження: злодії прийшли не красти.

До кабінету зазирнув Домінік:

– Де спальня й туалет?

Туалет? Це вже занадто!

– Тобі обов'язково справляти потребу на місці вбивства?!

– Я хочу перевірити планування...

Я пішов за ним. Ми знайшли туалет і спальню. Від дверей спальні розходилися два коридори, один вів до вітальні, другий – у протилежний бік і за кілька кроків повертав. Ним можна було дійти аж до вхідних дверей, це поруч із ними висіла розбита клавіатура сигналізації. Домінік ледь помітно всміхнувся (наскільки це можна ствердити при тьмяному світлі).

– Ти чого такий задоволений?

– Ліжко розібране, хтось у ньому спав. З одного коридору не видно другого, з вітальні не видно вхідних дверей, а туалет сполучений зі спальнею, тож його можна виключити, – задоволено відповів він.

Тут у вікна з боку вулиці засвітили фарами. Капець! Поліція!

– Бігом через цвинтар! – вигукнув я, шарпнувши Домініка за рукав.

Ми подолали огорожу між садом і кладовищем й опинилися серед трупаків. Брррр! Ми не з боязких, але в той момент я був за кремування всіх померлих. Труп з вигризеними хробаками очима ніколи мене не приваблювали.

Раптом я послизнувся на чомусь м'якому й зачепився курткою за металевий хрест. Добре, що не впав.

– А бодай тобі! – я вилаявся, та не повторюватиму поганих слів. Але повірте, вилаявся я правильно й відповідно до ситуації.

Колись на уроці мови Домінік переконував нашу вчительку на прізвисько Обставина, що справжній патріот повинен лаятися правильно й доречно, а вміння добирати лайку до ситуації потрібно розвивати та вивчати, як, скажімо, граматику. Шкода, що Обставина цих аргументів не прокоментувала, а обмежилася лише попере-

дженням:

– Таборек, не змінюй тему!

Тож я належним чином вилаявся, одночасно смикаючи край куртки. Ще кілька стрибків між могилами – і ми стали перед стіною із протилежного боку цвинтаря. Ми перескочили її одним махом і влетіли в ліс із другого боку вулиці Цвинтарної.

Невдовзі вулицею проїхала поліцейська машина, а тоді все стихло.

– Я здогадуюсь, що Галушка робив перед четвертою нуль-нуль, – Домінік не приховував задоволення. – Галушку знайшли в коридорі, де висить клавіатура сигналізації. Він був у піжамі, тож найвірогідніше, прокинувся, устав з ліжка й не знати чого пройшов довгий коридор аж до вхідних дверей. Я знаю від Павелка, що сигналізація ввімкнулася рівно о четвертій.

– Так само, як у Кассандри й кількох десятків інших клієнтів фірми «СПИ СПОКІЙНО».

– От власне, але вони вижили, а Олівер увімкнув – і став трупом, – Домінік позіхнув і рушив у бік дому. – Мій мозок о такій порі не працює. Мушу виспатися.

На мене теж напало позіхання. Якби лице не свербіло так, як свербіло, я б заснув навстоячки. А точніше, наводячки (так, я знаю – такого слова немає, але воно потрібне; колись я запатентую словник «своїх» слів, висловів і зворотів, буде як

дурдом-веселка, побачите). Похапцем, ховаючись від світла ліхтарів, я дійшов додому. Із полегшею став на сходи, поліз до кишені по ключ і...

Дурдом-веселка, дірка!

Я обшукав решту кишень – немає. Мене кинуло в сильний жар, як тоді у ветеринара, перш ніж я сів на kota.

Немає чого довго розповідати. Кишеня була надірвана, й ані сліду ключів. Мабуть, випали, коли я зачепився курткою за хрест.

Капець! Будити батьків? Піддати себе вигадливим покаранням?

«Думай, Теодорчику, думай!» – підганяв я себе.

Крізь вікно? Усі зачинені.

Гараж? Теж зачинений.

Підвал? Вікна завузькі, застрягну.

Лишався комин або двері.

«Замерзну!» – беззвучно вигукнув я, і хоч-не-хоч, подзвонив у двері.

Родичі спали мертвим сном. Я подзвонив ще раз, тільки довше. З другого боку щось заскреготіло.

– Святий Миколай? – спитав заспаний голос.

«Малий», – подумав я. Він мене не впускає, бо знає, що не можна нікому відчиняти. Однак...

– Хо-хо-хо! Святий Миколай до Захарія! Тобі

неймовірно пощастило! Ти потрапив до списку переможців, і в мене є для тебе додатковий подарунок!

– Металошукач?!

Не знав, що Малий мріє про металошукач. Добре, що проговорився.

– Так! – підтвердив я. – Тільки не буди батьків, бо ті не вірять у Миколая. Якщо вони підійдуть, я зникну.

Якусь мить було тихо.

– Лиши подарунок на порозі, – знайшовся Малий.

– До ранку його хтось украде – і прощай, металошукач, – не здавався я.

Знову тиша. Малий змагався з думками. Шкода, що він не міг порадитися з Бартусем, той би довго не сумнівався.

Врешті клацнув ключ. Я вже майже полегшено видихнув. Зараз потраплю до теплого дому. Малому щось збрешу, батьки не довідаються, справа вбивства триває. Супер!

– Увивця! – несподіваний вереск був пронизливішим за мороз. – Мамо! Увивця! – горлав Малий.

Дурдом! Я забув, що в мене лице вимашчене якоюсь фігнею. Малий репетував так голосно, що я не міг його перекричати. Мама зірвалася з ліж-

ка, схопила, що було під рукою, і налетіла на «увивцю». Переді мною саянула роззявлена паща туби, яка опустилася мені на голову (чому тато не грає на флейті?!)

– Що відбувається?! – почув я татів голос.

– Увивця! Подзвонив у двері! – пояснював Малий.

– Подзвонив? Каролю, запали світло, – попросила мама.

– Мій інструмент! – у тата, напевно, стався шок.

– Це я! – почув я власний, змінений тубою, голос.

Тато стягнув мені з голови тубу разом із шапкою.

– Дитино! – зойкнула мама.

– Теодор? Кефірчик? – тато не вірив власним очам.

– Я все поясню, усе, тільки я ключі загубив, і тепер потрібно поміняти замки! – сказав я розсудливо.

Мама теж отямилася і, раз по раз віддаючи команди, намагалася опанувати ситуацію.

– Теось, митися й до ліжка! Завтра сповідатимешся! Каролю, лиши тубу й забий двері гвіздками! Малий!.. А ти чого плачеш?

Малий сидів на поличці під вішаком для тато-

вих капелюхів і шморгав носом.

От власне, стільки галасу з нічого, а ніхто не помітив, що дитина плаче. Мені стало насправді шкода Малого. Я його обманув. Використав малолітню наївність.

– Як матиму гроші, куплю тобі металошукач. Не реви, – я розкуйовдив йому чуба.

– Він не гавкав... пхинь-пхинь... на увивцю... пхинь-пхинь... – пхинькав Малий. – Справжній пес повинен гавкати! Справжній пес повинен усіх розбудити!

Після півночі людина не мислить логічно, тож ми не одразу зрозуміли, про кого мова.

– А, Супергавчик! – першим здогадався тато. – Ну, і?.. – він запитально глянув на маму.

– Ну, і?.. – мама позіхнула на весь рот.

Тільки я із гідністю прийняв виклик.

– Послухай. Якби за дверима був убивця, Супергавчик розбудив би весь дім. Але за дверима був я, а розумний собака впізнає своїх за запахом. Не гавкати ж йому на члена сім'ї. Розумний пес на своїх не гавкає. Розумієш?

Малий глянув на мене крізь сльози. У його величезних очах було стільки вдячності, що я ледь не луснув від гордості.

– Ага! – полегшено відповів він. – Ти в купу вліз, гарно смердить, – додав він з усмішкою.

Я підняв стопу. Ох і смерділо! То ось, на якій

гидоті я послизнувся на цвинтарі.

– Черевики за двері! Усі по ліжках! – мама нагадала, хто тут головний. – Захарчик, ти спиш із мамою й татом чи із Супергавчиком?

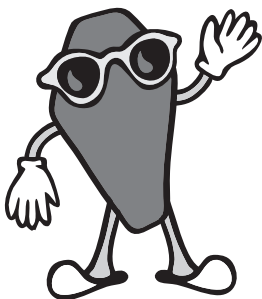
– З усіма! – радісно відповів Малій.

Купання я відклав на завтра, але вмитися треба було зараз, бо лице свербіло й пекло. Несподівано це виявилось дуже складно. Спочатку я скористався лише водою, але тільки розмазав, тож ретельно намилив усю мармизу. Мило щипало очі, а на обличчі лишилися чорні плями.

Дурдом-веселка, що за мерзоту дав мені Домінік?

Я спробував щіткою для нігтів, проте й це знаряддя тортур підвело. У розпачі (якби я не так утомився, то краще обдумав би цей крок), я взяв пемзу й натер бороду.

Біль був нестерпний. Попри це я вирішив витерпіти й домити щоки. Не скажу, як я виглядав після цих процедур. Коли я глянув у дзеркало, то сам себе не пізнав. Швидко згасив світло й пішов спати.

10 СУБОТА

Уранці немов крізь туман я почув тубу замість будильника. Тато будив Малого. Схоже, Супергавчик хотів вийти. Невиспаний Малий уперше відчув, як важко бути власником собаки. Він опирався, як міг, пояснюючи, що раз на тиждень у Супергавчика вихідний і йому не потрібно гуляти. Батьки були непоступливі.

– Уставай! Супергавчик шкребеться у двері, він хоче на двір!

– Теось, ти теж збирайся!

Дурдом-веселка! Я цілу ніч не спав, а тепер маю зриватися на світанку?!

– Це не мій собака! – крикнув я у відповідь.

– Але це твоя черга, – тато заграв так голосно, що, мабуть, розбудив усю вулицю.

«Мені потрібно виспатися перед сповіддю», – подумав я, але нічого не сказав. Не нагадувати

ж мені батькам, що вони мають улаштувати мені допит.

Я сповз із ліжка й навпомацки спустився по сходах.

Малий стояв у дверях своєї кімнати із заплющеними очима, ноги йому підгиналися.

– Не зараз, Супергавчику, не-е-е-за-а-а-ра-а-а-аз, – протяжно позіхав він.

– Ти хотів собаку?! То збирайся, бігом! – мама була невблаганна.

– Треба – то треба, хлопче. Пес хоче – людина мусить, – тато перекинув Малого через плече й поніс до ванної.

Я подолав останню сходинку й став віч-но-віч із мамою.

«Цього тижня Бог не покарав її вільною суботою, тож сповідь відкладеться, але вибрати покарання вона мені встигне», – у відчаї подумав я.

Однак сталося щось дивне. Мама впустила ключі від машини. Стиснула долоні, як до молитви, й спитала:

– Синку, ти живий?

Дурдом-веселка...

– Мамо, ти ще не прокинулась? – насправді я був дуже чемний, бо на таке питання я міг відповісти так само мега по-дурному.

– Кароль! – мама не відводила очей від мого обличчя.

Із ванної вийшов тато, за ним – а точніше між його ногами – я вгледів голову Малого.

– Ого! – здивувалися обоє, наче привида побачили.

Це було вже занадто.

– Я живий! Це з вами щось не те! – вигукнув я.

Мама схилилася над телефоном.

– Поліклініка?! Прошу записати Теодора Кефірчика до сімейного лікаря. Якогога скоріше! Я зараз його привезу! – потім вона звернулася до мене: – Почисть зуби, одягайся й поїхали!

«Цього нікому не зрозуміти», – подумав я. Прочалапав повз здивованих Кефірчиків і зайшов до ванної.

– Тільки не вмивайся! – попередила мама.

І тоді я глянув у дзеркало...

– О Господи! – зойкнув я, побачивши незрозуміло що в дзеркалі. Спухле й червоне, вкрите закрплюю кров'ю обличчя дивилося на мене щілинами моїх очей.

Далі нема про що розповідати. Лікар сказав, що це алергія на речовину, якою я намазюкався вночі. Це була не пудра, а сажка.

Я отримав рецепт, мама – лікарняний для догляду за дитиною (ха-ха, ця «дитина» – нібито я), і ми повернулися додому.

«Тепер мені не вийти, хоч би там що. Усе розслідування завалив через Домініка. Міг би принести чорну фарбу, а не якусь там «сажу». Що робити?» – гарячково міркував я.

Дзенькнув телефон. Смс від Домініка.

«Поговорити з Кассандрою»

«У мене сповідь», – відповів я.

«Змайся»

Легко сказати: тримайся! Батьки ж не повірять, ніби я вийшов уночі вигуляти Супергавчика, випадково зустрів Домініка, і ми обоє вимазалися сажею.

– Боляче? – спитала мама.

Я кивнув.

– Скажи, що ви робили вночі? Адже так лаяти потемки небезпечно. Добре, що принаймні з Домініком, але ця ідея з сажею... абсолютно на нього не схоже. Може, це ти вигидав?

Ну, дурдом-веселка! Як я маю вірити в себе, якщо власна мати вірить лише в те, що всю дурню вигадую я, а мудрість – виключно Домінікова риса! Бог мене покарав надто чемним другом. Шкода, що я не знав цього в першому класі, коли сів з ним за одну парту.

На ці безпідставні підозри я відмовчався.

– Ми знаємо, що небезпечно. Тому й вимазалися чорним. Ми були практично невидимі й

лише оглянули місце злочину. У машині перед брамою сиділа поліція й вона б не дозволила нас скривдити. Зрештою, ми проминули з десятків патрулів. Уночі безпечніше, ніж удень...

Мама бліднішала й бліднішала, але не зімліла.

– Мені може більше нашкодити Кароліна, ніж нічна прогулянка. Вона називає нас Супергавчиками. В Інтернеті! Це читає весь світ! Такі речі можуть довести людину до самогубства! Я серйозно!

Мама легковажно скривилася.

– Ох, Теосою, Теосою, коли ти виростеш? Я забороняю тобі виходити навіть крізь димар! Зрозуміло?! – вона подивилася на моє обличчя й ущипливо додала: – Із таким лицем ти не вийдеш, бо якщо зустрінеш Кароліну, вона одразу б описала в Інтернеті, як ти чудово виглядаєш.

Задзвонив мамин телефон.

– Вам пальцем показати, що кут погано вирівняний?! – крикнула вона до слухавки.

«Так, так! Показати!» – переконував я її подумки.

Мене врятовано!

– Я мушу підскочити на роботу, бо все спартачать. Кароль, ці ліки даси Теосеві через годину. І в жодному разі не випускай його. Теодорчику, ти вже дорослий хлопчик, – у її голосі раптом за-

звучала ніжність, мабуть, із почуття провини, що не піклується про мене, коли я хворий, – і мудрий, ти ж витримаєш без мамусі ці кілька годин, правда? Я завезу Малого до Бартуся, щоб у тата був час лише для тебе. Ну, дай цьомчик.

Реальний дурдом! Дахом можна поїхати з такою сімейкою!

На щастя, на моєму обличчі не було де цьомати, тож вона цмокнула мене в маківку. І на цьому ніжності закінчилися.

– Заміну серцевини замка оплатиш із власних заощаджень. І вимий ці смердючі черевики! Малий, ходімо! – мама знову стала мамою Кефірчик.

Брудне взуття (чи це тільки я влажу в собачі міни?) я заніс до підвалу. Мені не хотілося мити старі черевики, які я вдягнув виключно на час операції. Насправді, їх давно треба викинути, тож навіщо марнувати час і чистити?

– Не думай, що я спущу тебе з очей! – продемонстрував рішучість тато.

Я вирішив застосувати метод маленьких кроків. Спочатку отримав дозвіл запросити Домініка.

Той прибіг швидко, немов чекав на команду.

– Це мине? – він був явно шокований моїм виглядом.

– Уже краще, – я легковажно відмахнувся. Найбільше пекли місця, натерті пемзою, але про неї я нікому не сказав, навіть лікареві. Мине швидше, ніж Амелька зробить собі дреди на всій голові.

Я жартував, але Домінік спохмурнів.

– Я хотів не казати... Амелька зголила дреди.

– Під нуль?! Серйозно? Клас! Тепер точно не буде миру з Павелком.

Домінік похитав головою.

– Ти не розумієш дівчат. Вона це зробила, щоб із ним помиритися. А дреди робила йому на злість.

– То вона лиса, щоб миритися, а не на злість? Дурдом-веселка! Але ж він любить її довге волосся.

– Дредів не розплетеш, навіть щоб помиритися.

Я подумав, що голомоза Амелька така сама жахлива, як солодкі парфуми Кароліни, і мені стало шкода Домініка.

– Не сумуй, старий. У тебе лиса сестра, а мене – Супергавчик. Принаймні її не потрібно вигулювати.

– Та-а-ак, – протягнув Домінік.

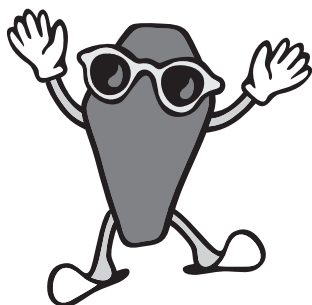
Я розповів йому, як виступив у ролі Миколая, і чим це закінчилося.

– Ключі я загубив на цвинтарі, але тато мене туди не пустить. Зробимо так: підемо до Кассандри, а тоді ти пошукаєш їх.

Домінік не мав іншої пропозиції, лишилося переконати тата.

– Тато, я п'ю кальцій! – оголосив я, аби він відчував, що піклується про мене, як наказала мама. – Мені вже краще, але Олюсь хоче додому. Можна відвести його до пані Кассандри? Дивитимешся у вікно, ми підемо лише до неї. Присягаюся. А ти собі поки спокійно повправляєшся.

Тато вагався, однак перспектива спокою (про всяк випадок я ввімкнув голосну комп'ютерну гру) переважила. Ми витягнули незадоволеного Олюся з-під столу в кухні й пішли до Кассандри.

11 СУБОТА, ПРОДОВЖЕННЯ

У домі професійної ворожки витав запах ароматичних паличок. Не дивно, що Óлюсь волів сидіти в нас. Кассандру ми знайшли нагорі.

Висока мансарда була суцільним приміщенням без перегородок, заповненим візерунчастими килимами. Сусідка сиділа на килимі в позиції «голова корови». Цю позицію хатха-йоги настільки неможливо описати, що я цього не робитиму. Мама отримала у спадок від бабці таку книжку для заспокоєння розшарпаних нервів, «Хатха-йога для всіх». Коли вона нервує, то читає її вголос. Ми всі вже знаємо цю книженцію напам'ять.

Кассандра сиділа нерухомо, задерши голову до неба (небо було над дахом, звісно). Виглядала вона як труп, однак була, на жаль, жива. Тобто, добре, що жива, хоча для детектива знайти труп вигідніше, особливо, коли він першим прибуває на місце злочину.

– Я вже півгодини на вас чекаю, – із докором сказала Кассандра.

– Ви вплуталися в брудну справу, – сказав Домінік.

Кассандра повільно опустила голову.

– Добряче смердить ще з п'ятниці, – зізналася вона. – Ходімо до кухні.

– Чому ви на нас чекали? – спитав я, коли вона поставила перед нами по чашці зеленого чаю (фе!).

– Виглядаєш, наче тобі міль лице побила, – знічев'я кинула ворожка. – Чекала, оскільки, мій юний сусіде, допомогти мені може лише людина в смердючих черевиках або хтось із її оточення.

– Ти знову вступив? – здивувався Домінік.

Я перевірів підосви. Із черевиками було все гаразд. Ті, що я забруднив на цвинтарі, лишилися вдома.

– Мене врятує людина в смердючих черевиках. Так мені наснилося, а снами не можна нехтувати, – продовжувала Кассандра.

Дурдом-веселка! Спочатку Домінік відстежує лайно Садівникового пса, тепер у ворожки смердючі сни. Я двічі вліз у собачу купу й через це маю бути «людиною у смердючих черевиках». Кассандра прибацана на всю голову.

– Навіщо ви ввімкнули сигналізацію о тій самій годині, коли було вбито Галушку? І навіщо

інші завили разом з вами? – змінив я тему на менш ароматну.

– Це не був голос волаючого в пустелі! – обурилася Кассандра.

– Усі, хто підписав угоду з агентством «СПИ СПОКІЙНО», увімкнули сигналізацію о четвертій ранку, бо ви їх підмовили. Так? – спитав Домінік.

– Мені не вдалося зв'язатися з усіма.

– А з Галушкою?

– Звісно. Я вже двадцять років ворожу для його жінки. Насправді тієї ночі її не було вдома, вона мала терміново виїхати за кордон до хворої сестри, але попрохала чоловіка, щоб він завив, – пояснила професійна ворожка.

– Щоб він увімкнув сигналізацію, – виправив її докладний Домінік.

– Маєш рацію, дякую.

Нарешті причину нічного виття з'ясовано. Кассандра, перш ніж підписати угоду з агентством охорони, перевірила цінник кількох таких фірм. Абонплата у фірмі «СПИ СПОКІЙНО» була найвищою. Тож вона обрала іншу, натомість з'ясувалося, що на території нашого району працює лише «СПИ СПОКІЙНО». Ворожка зібрала інформацію серед своїх клієнтів. І дізналася, що «СПИ СПОКІЙНО» спочатку знизила ціни, завдяки чому витіснила з ринку інші фірми. А коли

залишилася сама в околиці, підняла абонплату. Кожного, хто відмовлявся від послуг через завищені ціни, рано чи пізно грабували. Кассандра скористалася записом в угоді, згідно з яким група реагування має прибути до клієнта протягом десяти хвилин від моменту ввімкнення сигналізації. Вона підмовила інших на спільну акцію (у професійної ворожки купа клієнтів і багато інформації про них). Фірма не була в стані відправити понад двісті п'ятдесят груп одночасно, оскільки їх є лише сімдесят.

– Вони не виконали угоди. Їм доведеться понизити оплату або ми привернемо до них увагу прокурора, – сказала задоволена Кассандра. І тут таки спохмурніла.

– Ви передбачили все, окрім трупа, – очі чемного Домініка переповнювало співчуття до Кассандри.

Тепер я розумію, чому поліція допитувала Кассандру. Вона організувала нічне виття, під час якого вбито Олівера Галушку.

– Адже це може означати, що ви замішані в убивстві! – раптом зрозумів я.

– Що ж, мій любий, думаю, саме такий висновок зробила поліція. І я не розраховую, що правоохоронці доведуть мою невинність, оскільки вони збираються довести мою провину. Тому я вирішила мовчати й чекати, доки справдиться

пророчий сон, – Кассандра закотила очі й утупилася в чашку з випитою кавою.

– Ми вам допоможемо, можете спати спокійно, – запевнив її Домінік. Кассандра не відреагувала.

Що там у неї в тій чашці? Я обережно зазірнув. Дурдом-веселка, гуща!

Домінік, не звертаючи уваги на відсутність інтересу з боку зацікавленої сторони (тобто, ворожки), пояснював їй свою версію вбивства.

– Олівер Галушка прокинувся перед четвертою й пішов по коридору, що веде до вхідних дверей, щоб увімкнути сигналізацію, оскільки брав участь у вашій акції, спрямованій проти спеціалізованого озброєного охоронного угруповання. У цей час зловмисники увійшли до вітальні з протилежного кінця будинку. Пан Галушка був уже на той момент, скоріше за все, біля вхідних дверей, або саме туди підходив. Він не міг бачити злодіїв, ані вони його, ми самі перевірили. Коли завилала сигналізація, зловмисникам довелося швидко зробити те, заради чого вони прийшли, або – що більш імовірно – вони запанікували. Тож я вважаю, що це не вони розбудили наш майбутній труп, а це Олівер Галушка мимоволі став віч-на-віч зі своїми вбивцям. Вони були заскочені зненацька, може, без балаклав, підозрюю, що Галушка впізнав котрогось із них і заплатив за це

життям. Моя гіпотеза пояснює таким чином збіг години ввімкнення сигналізації в районі з годиною вбивства.

Ми подивилися на ворожку. Вона й далі була занурена у власні думки.

– Жінка Галушки засвідчить, що вона підмовила чоловіка завити о четвертій ранку – і ми очистимо вас від підозр. Зрештою, у вас не було жодного мотиву прибирати чоловіка клієнтки, – підбив підсумок я.

І раптом мене осяяло: Кассандра чиста, а як щодо дружини? Тобто на сьогоднішній день – удови. Підмовила чоловіка ввімкнути сигналізацію, бо знала, що той нашттовхнеться на грабіжників! Сама поїхала, забезпечивши собі таким чином алібі.

– Натякаєш, що вона змовилася з убивцями? – Домінік зацікавився моєю гіпотезою й не сказав, що вважає дещо інакше.

– Може, вона замовила бандитам крадіжку, не убивство, бо передбачала, що вони зроблять з її чоловіком, коли зустрінуться? Так... – я встав і підійшов до вікна (із підручника для детективів-початківців я знаю, що думати краще рухаючись), – вона ошукала грабіжників, замовивши їм крадіжку будь-чого, що ніби було в домі. Вона знала, що о четвертій їх піймає на гарячому Галушка, тобто на сьогодні вже небіжчик-чоловік, і що вони цього так не залишать, а закатруплять

його. А її не звинуватять у замовленні вбивства, бо де-факто вона цього не робила!

Я теж знаю різні розумні вислови, навіть латиною, а моя гіпотеза була цілком логічною.

Може, я б іще щось вигидав, але мені перешкодив дзвінок у двері.

– Якого біса? – Кассандра повернулася до реального світу, накинула квітчасту шаль і рушила до дверей (не пішла, а рушила – велично).

Я обережно визирнув у коридор.

Я її упізнав! Упізнав, хоч на очах у неї були темні окуляри, а на голові – перехняблена чорна перука.

– Удова! Замаскована!

Від радості мені захотілося обійняти Домініка. Нарешті щось відбувається!

– Пані Кассандро, мені треба побалакати з вами наодинці! – видихнула замаскована жінка.

– Це неможливо. За нами завжди стежать очі зірок, місяця й сонця, – відповіла Кассандра.

– І наших померлих, упокой, Господи, їхні душі.

– І душа Всесвіту, – продовжувала Кассандра.

– Усесвіт тут якраз не обов'язковий, у мене конкретне питання. Любонько, це велике прибирання в домі, що ви мені останнього разу наворожили, це свята правда, але... не про це йдеться.

– Я чекала на вас. Я прагну позбутися його якомога швидше. Мене пограбували, але я тримаю його в буді Олюся, зачекайте тут хвильку.

Кассандра вийшла, а Галушка лишилася в коридорі.

Я дивився на неї і міркував: вона ховається під перукою й за окулярами, а це означає, що їй є, що приховувати. Із того, що Павелек казав Домінікові, ми знаємо, що вона мала повернутися до Польщі пізно ввечері, а повернулася вранці. І голову даю на одруб, що ніхто про це не знає... Я правий, вона замішана в убивстві чоловіка. А що тримає в буді Кассандра? Чого прагне позбутися? Чи вони?.. Чи вони...

– ...змовилися? – закінчив мою думку Домінік.

– Одна влаштувала нічне виття, друга підіслала до чоловіка вбивць.

По спині мені побігли мурашки. Наша сусідка, яка була присутня при моєму народженні, бо татові від переживань стало погано, і це вона відвозила маму до лікарні, – співучасниця вбивства!

Кассандра увійшла до будинку. У долоні вона тримала листа, а точніше загорнутий у плівку сирій конверт формату А4.

– Ходімо нагору, – вона показала на сходи до мансарди.

– Треба їх підслухати! – прошепотів Домінік.

Східці скрипіли, тож ми втратили трохи часу, перш ніж поставали так, щоб чути розмову.

– ...і каже: «Гражинко, якщо зі мною щось станеться, іди до ворожки». Так він сказав. Я це пані кажу по великому секрету, як на сповіді, – говорила вдова Галушка.

– Розумію, я теж зв'язана обітницею. Я виконала прохання пана Олівера й зберегла вміст. Конверт заклеєний, прошу перевірити.

Зашурхотів папір. З монотонних інтонацій ми здогадалися, що вдова читає листа:

– Гражинко, зроби три кроки, перший крок... (на жаль, ми не розчули), крок другий, як тебе звуть...

Папір зашурхотів знову.

– І нічого більше? Адже це не має сенсу! Навіщо мені якийсь дурний лист і старий лотерейний білет?!.. Що ще залишив мій чоловік?

– Більше нічого.

– Хтось тут із мене кепкує. Прошу без фокусів. Де карта?

Ворожка відповіла, що вона нічого не знає ні про яку карту. Небіжчик залишив їй лише заклеєний конверт. І цей конверт, нерозпечатаний, вона передала.

– Не вірю! А я так вам довіряла... Жінко, освіжи пам'ять, бо звинувачу тебе в крадіжці! – вигукнула вдова.

– Дурдом-веселка! – шепнув Домінік, хоча це й моя фірмова фраза.

Я притис палець до вуст.

– Якщо віддаси її мені, отримаєш... скажімо, п'ять відсотків, – примирливо сказала Галушка.

– Будь ласка, йдіть!

Ми спустилися сходами й сховалися в кухні. Коли за Галушкою зачинилися двері, ми засипали Кассандру питаннями.

– Я не розкриваю таємниці своїх клієнтів, вибачте. Нічого не скажу ані вам, ані поліції. Я втратила б репутацію, – ворожка глянула мені в очі. – Малий зараз впаде, я бачила в гуші.

Я підскочив до дверей. Малий лежав на землі біля перекладини для вибивання килимів у позі, яку не передбачила авторка книги «Хатха-йога для всіх» і ревів на все горло.

– Ти за ним не дивився! – налетів на мене зі звинуваченнями Бартусь.

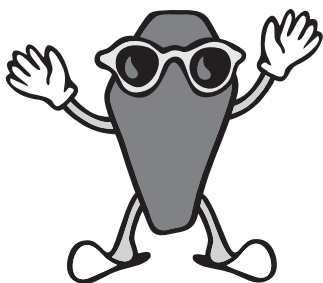
– Ти зіштовхнув Малого! – здогадався я. Бартусь мав звичку нападатися, коли десь нашкодив.

– Не зіштовхнув! Він пірнав по скарб!

– Пірнав? І стрибнув рибкою? – Домінік у кожній справі пильнував деталей.

– Ти дульний! Не можна стрибати у воду рибкою! – розсудливо заявив Бартусь.

Усього в сльозах, я забрав Малого додому. Бартусь і Домінік пішли слідом.

СУБОТА, ПРОДОВЖЕННЯ

Я виліз із Домініком на горище. Слід було на-
решті впорядкувати відомості у справі про вбив-
ство.

– Галушка спеціально полетіла за кордон,
щоб її не пов'язували з убивством чоловіка, а по-
при це вона його закатрупила, хоч і не власними
руками, але закатрупила! Кассандра допомогла
їй утілити весь цей підступний план. Тепер вони
сваряться через навар, – підсумував я свої роз-
думи.

– Давай спочатку зосередимося на тому, що
точно відомо, – Домінік не поділяв мого ентузіаз-
му. Він заклав руки за спину й утупив очі в сте-
лю. – Що нам відомо?

Дурдом-веселка! Терпіти не можу повільного
думання. Час біжить, світ невдовзі дізнається, що
я мешкаю поруч зі співучасницею злочину й не
маю про це жодного поняття.

– Що нам відомо? – повторив Домінік і так мене розізлив, що я відповів йому в'їдливо.

– Нам відомо, що Амелька поголила голову під нуль, бо хоче помиритися з Павелком, який обожнює її довге волосся!

– А ти ходиш на прогулянки з поводком! – відрубав Домінік.

Я увімкнув комп'ютер (у моєму офісі комп старий, але робочий).

– Ну, то що нам відомо? – примирливо спитав я.

– Пиши. Диктую: що пов'язує Кассандру й убитого власника похоронного агентства «ОСЯЙ-НА ПРИСТАНЬ»? По-перше, дім Кассандри й будинок жертви охороняє одне спеціалізоване озброєне охоронне угруповання «СПИ СПО-КІЙНО». По-друге, Кассандра організувала нічну акцію, спрямовану проти цього ж угруповання! Два!

– Що два?

– «Н» в слові «угруповання». Під час вищезгаданої акції вбито Олівера Галушку. По-третє, Кассандра знайома із дружиною жертви, Гражиною Галушкою, вона ворожить їй понад 20 років. Вона підмовила пані Галушку, щоб та переконала свого чоловіка ввімкнути сигналізацію о чет-вертій нуль-нуль ранку. По-четверте, Кассандру відвідав убитий Галушка й залишив їй заклеє-

ний конверт. Дружині наказав забрати конверта, якщо з ним станеться щось погане. По-п'яте, вдова Галушки повернулася з-за кордону раніше, хоч поліції сказала, що в неї квиток на вечірній літак, окрім того вона прийшла замаскована до Кассандри. Відповідно, вона не хоче, щоб хтось довідався про її раніше повернення й візит до ворожки. Вона сподівалася знайти в конверті щось інше, а не те, що там було. Вона вимагала «карту». Ворожка натомість стверджує, що Олівер Галушка нічого більше їй не залишав.

– Повільніше, я не встигаю! Кажі нормально, навіть оті «натомість»?!

– У конверті був «дурний лист» і «старий лотерейний білет». Якщо згадати, що жертва завзято грала в державну лотерею, можливо, йдеться про виграшний білет.

– Він лишив їй старий лотерейний білет? Навіщо? – здивувався я.

– Цього ми ще не знаємо.

– У мене руки втомилися, – я перестав писати. – Для мене справа проста. Вдова погрожувала Кассандрі звинуваченням у крадіжці? Погрожувала! А це означає, що в обох нечисте сумління. Як двічі по два дорівнює чотири, я живу поруч зі злочинцем. І ним є моя сусідка Кассандра, ніби прибацана ворожка, а насправді холоднокровна негідниця!

– Я вважаю дещо інакше... – почав традиційно Домінік.

– Здурила, хоче зустрітися вночі на цвинтарі! – я вибалушив очі на Домініка.

А той на мене.

Я відсунувся від екрана.

– Глянь!

Я щойно отримав листа від Кароліни, де вона пропонувала зустрітися на кладовищі о двадцять четвертій з метою «обміну інформацією та ідентифікації ключів».

Ключі? Дурдом-веселка, невже Кароліна знайшла мої ключі від дому?

Я не мав виходу, мусив з нею зустрітися. Незрозуміло тільки, чому обмін інформацією та ідентифікація ключів мали відбутися серед ночі на неосвітленому цвинтарі. Кароліна, проте, не піддалася на переконування й не змінила часу.

Капець із цими дівчатами: одна голомоза, друга – сновида... О, а щойно обізвалася третя, запрацьована мати двох дітей.

– Теосою, зайчику, тобі краще? Кароліно, ти дав йому ліки? Чи хтось вигуляв Супергавчика? – мама ще в коридорі збирала інформацію, необхідну для керування родиною.

Відповів їй лише Бартусь.

– Малій ледь не вбився, бо пірнав по скарб! Але він тільки начебто пірнав, бо впав із Кас-

сандриної перекладини для килимів, тобто тільки майже вбився, бо Теось за ним не дивився, бо підслуховував Кассандру.

Я злетів униз, щоб перервати потік слів Бартуся (гарний вираз, як потік свідомості, має бути ще потік нісенітниць).

– Малий лише забруднився. Тато вчить його прати в підвалі. За кару.

– Прання? – мама звела брови. – Це добре. Покажи мордочку, – вона взяла мене за підборіддя й потягнула до вікна. – Дякувати Богу, тебе вже можна поцілувати. Але ти ще не виходиш. Ти помив ті заквецяні черевики? Ні?! То чого чекаєш?! І взагалі, чому це ти вступаєш у собачі купи, а не Малий, який ще малий?

Рівень питання був такий самий, як рівень моїх відповідей на математиці. Тож я мовчки сприйняв докір і слухняно пішов до підвалу (а за мною – Малий і Бартусь).

– Таки вліз! Клас! Дай черевик. Де це сталося? – Домінікові очі засяяли, коли він побачив те, що було на підошві.

– Востаннє відповідаю на дурні питання! – попередив я. – Я послизнувся на цій гидоті на цвинтарі. І тоді загубив ключі.

– Цікаво. Малий, понюхай! Ким смердить? – видурнявся Домінік. Малий обнюхав черевика,

а тоді простягнув його Бартусеві. Вони презирнулися й покивали головами.

– Цербером! – сказали вони дружно.

– Чудово! Знову той самий пес! – Домінік не-тямився від радості. – Знаєш, я зібрав трохи ін-формації про власника Цербера. Садівник пра-цює в мафіозо Барбарелли. І, слухай уважно, його часто бачили в домі Галушок! Я відчував, що купи Цербера ще стануть у пригоді!

– Ти знову даєш йому нюхати черевики?! Ти, мабуть, ненормальний! – мама влетіла до підва-лу з поводком у руці. – Малий, кидай черевик,

мий ручки й дай цьом! Бартусь теж, бігом до ванної! Кароль, прокинься, бо впадеш із пральної машини.

(Я забув сказати, що тато встиг заснути на пральній машині, але це ж неважливо).

– Домініку! – від маминого тону навіть мене кинуло в холодний піт.

– Так, – у погляді завжди чемного Домініка я побачив явну тривогу. З мамою погані жарти, а Домінік уже неабияк провинився через сажу. Ви ж пам'ятаєте!

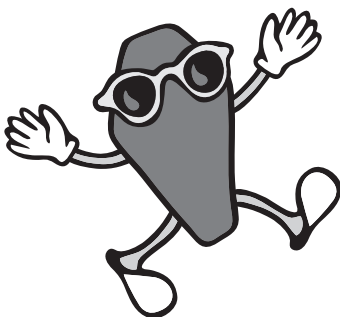
– Прошу тебе, вигуляй Супергавчика. Малий! Бігом! Підете з Домініком!

Малі потупотіли до ванної, репетуючи на весь дім:

– Ура! Ведемо Домініка гуляти!

Домінік мовчки взяв поводок із намордником.

– Дурдом-веселка! – прошепотів він і вийшов.

13 Ніч із суботи на неділю

Спати мені не хотілося. Думка, що Кассандра – злочинниця, яка успішно прикидається ворожкою, була надзвичайно захопливою, тож мені не довелося нічого вигадувати, щоб не заснути до півночі.

Тато поїхав перед вечерею, його оркестр давав концерт десь в іншому місті. Лишилися мама з Малим. На щастя, ніхто з них не потерпав від безсоння.

Я чекав, доки вони заснуть, і роздумував. Чому Кароліна тягне нас поночі на цвинтар? Що вона планує? Точно нічого хорошого. Треба її якось перехитрувати...

Я вирішив одягтися, як на нічну операцію. Скажу, що вистежую підозрюваного. Щоб не думала, що я прийшов на кладовище тільки через неї.

Замість малювати обличчя в чорне, я натягнув на голову мамині колготи. Це негігієнічно (колготи були ношені), але варіант знову мастити чимсь лице не розглядався.

Рівно опівночі я був на цвинтарі. Темно, хоч в око стрель! Учора, коли рятувався втечею від поліції, я навіть цього не помітив, а сьогодні... За мить у темряві почали вимальовуватися темно-сірі хрести й крилаті янголи. Окрім того, зірвався якийсь пронизливий вітер і завив, наче хотів мене попередити чи настрахати. По спині побігли мурашки.

Дурдом-веселка! Кароліна, напевно, розвела мене. «Завтра дізнаюся з її газети, що Супергавчик обнюхує мертвяків!» – подумав я.

– Я вважаю дещо інакше, – виринув із мороку Домінік.

– Ти навіть на кладовищі мусиш уважати інакше?!

– Я вважаю, що ми потрібні Кароліні саме вночі на кладовищі. Тільки не знаю, навіщо. Ходімо.

«Фіу-у-у...» – завило в нас над головою.

– Ну, і де ж твоя Кароліна, пане «дещо інакше»? – спитав я майже голосно. Однак Домінік мені не відповів... Лише за мить хтось ляснув мене долонею по плечу. «Хух, він за мною», – майнула

полегшена думка, бо така раптова тиша – це насправді нічого приємного.

– Зелений, ця зараза там як прикипіла, не можу з місця зсунути. Я тут подимлю, а ти зганяй за другим ломиком (усі погані слова я пропустив, але вони були).

Голос не належав ані Домінікові, ані Кароліні. Інстинкт підказав мені, що від власника цього голосу мені не варто сподіватися нічого хорошого. Довелося зганяти, і досить швидко, доки той не помітив, що я не «Зелений». Я подякував Богу, міській адміністрації та мерові, що на кладовищі не було освітлення.

– Зара, – буркнув я й пірнув у темряву.

Далеко я не втік, детектив не може тікати, бо нічого не дізнається. Я сховався за надгробком у формі серця й глянув на місце, звідки щойно вшився. Там стояв ангел, а поруч із ним – здоровенний бугай, ще більший за пам'ятник.

Я спітнів під колготами як миша. Раптом із могили з ангелом зірвався худий мертвяк і кинувся на того бугая.

Дурдом-веселка! Я закусив колготи, аж на зубах закрипіло, і хіба лише тому не закричав. Високий худий мертвяк вихопив у бугая сигарету з рота, кинув на землю й затоптав.

«Противник куріння?» – по-дурному здивувався я.

– Чорт забирай, ти чим думаєш?! Тебе видно здалека! – прогарчав він. – Відвалилося, треба приліпити.

Бугай вилаявся так складно, що важко повторити. У цей же момент світло місяця впало на обличчя худого мертвяка.

Дурдом-веселка, а ще дурдом-сонечко й дурдом-ромашка. Я ледь стримався. Садівник! Реально! У худого було видовжене лице господаря Цербера, через якого я став «людиною в смердючих черевиках»! Домінік казав, що цей Садівник – якийсь підозрілий тип, бо він садівник у ще одного типа на прізвисько Барбарелла, і час-то бував удома в нашого трупа Олівера.

Я поняття не мав, що Садівник і бугай роблять на цвинтарі серед ночі, але вони точно не на екскурсію прийшли. Тільки ангел був тут найменш підозрілим, бо коли я краще придивився до нього, виявилось, що це найвищий пам'ятник (пам'ятник-ангел – такі бувають?).

І тут кістлява рука запхнула мені колготи в горло.

Рука смерділа вогкою землею й відсирілим тютюном. Фу! Кароліна підіслала її, щоб мене налякати?

Я не відповів собі на це питання, усю мою увагу поглинула проблема дихання. Рука була настільки велика, що й ніс мені закрила. Я почувався,

як викинута на берег риба, котра вже засинає, але ще тріпається.

– Зелений, це ти? – спитав бугай.

– Піймав одного! Мабуть, Кенгурячий, це в того самі недомірки, – мій переслідувач штовхнув мене вперед так сильно, що я ледь не впав. На щастя, хтось потягнув мене вбік і підтримав. Крізь дірку в колготах, яку я, напевно, прогриз, я набрав у легені ковток повітря.

– За мною! – почув голос Домініка.

Ми бігли зигзагами між пам'ятниками. Нас підганяв тупіт важких черевиків, що переривався страшним криком і лайкою.

– Ще трошки! Під стіною є могила! – видихнула Кароліна.

А вона звідки тут узялася?!

– Сюди! – Кароліна схилилася, щось відсунула й раптом провалилася крізь землю. – Залась! – покликала вона десь із глибини бездонної діри (у темряві та здавалася бездонною).

Я стягнув колготи, щоб перевірити, чи це не галюцинація.

– У могилу?! – шок, спричинений контактом зі смердючою лапою ще не минув, тож я мав право не пам'ятати, що детектив також працює і в екстремальних умовах.

За мить я стояв поруч із Кароліною. Домінік протиснувся між нами. Важкі кроки моїх пере-

слідувачів гули в тиші, неначе дзвін. Ми присіли навпочіпки. Довкола стояв запах прілої землі, гнилого листя й небіжчиків. На цвинтарі вся земля просякнута розчиненими мертвяками, бо тіло на сімдесят чи вісімдесят відсотків складається з води.

– Сімдесят відсотків ваги дорослої людини становить вода, – енциклопедичний мозок Домініка працював на повну потужність навіть у могилі.

Пісок посипався мені на голову, хтось зупинився прями́сінько наді мною. Дурдом-веселка! Ми в могилі, а над нами – переслідувачі. Якщо знайдуть – усіх нас чекає той самий кінець, що й Олівера Галушку. Навіть похорону не доведеться організувати, бо ми вже в місці вічного спокою.

– Що так смердить? – спокійнісінько запитав Домінік.

Дурдом-веселка, а що може смердіти в могилі?

– Труп!

– Це порожня могила! Тихо! – просичала Кароліна.

Я схилився до вуха Домініка.

– Один із цих типів – Садівник.

– Супер! Садівничок мене не підвів! – прошепотів той у відповідь, а в його голосі було стільки радості, що я ледь його не торохнув, аби він отямився. Нам пощастило, що він не взяв із собою Цербера, бо якби тут був цей здоровий монстр, навіть Домінік кликав би на допомогу.

Не знаю, скільки часу ми провели в могилі. Моє терпіння зазнало неабияких випробувань. Це добре. Кожен детектив повинен бути терпля-

чим. Зрештою, той, хто читає детективи, теж му-
сить бути терплячим, ну і, звісно, вміти читати.

Нарешті я зрозумів, що коли сам не почну,
ніхто не зрушить з місця, і виліз на поверхню.
Моїх переслідувачів уже не було, але екскурсія
через весь цвинтар аж до брами не розглядалася.
Ми вирішили перелізти через стіну й сховатися із
протилежного боку Польової.

Із цього боку стіна була вищою, Кароліну до-
велось підсадити.

– Ти влізла! – почув я радісний шепіт Домі-
ніка, коли черевик Кароліни опинився на рівні
його носа. – Де ти примудрилася? – допитувався
він, забувши про обережність.

На дальньому кінці вулиці Польової горіли
три ліхтарі. Світло не доходило до цвинтаря, тож
ми перебігли через вулицю й сховалися за маши-
нами на парковці.

– Ти в собачу купу влізла. Знайомий сморід,
правда, Теосою?

Я був розлючений на нього. Треба бути неспов-
на розуму, щоб повідомляти Кароліні, що його
цікавить собаче... ну, самі знаєте, що! Я теж не
хотів, аби Кароліна дізналася, що ми підозрюємо
Садівника виключно на підставі смердючих суве-
нірів від його пса.

– На Граничній, не мала коли помити, сорі,
Доміно, – манірно пояснила Кароліна.

– Чувак, забий! Ми ледь не потрапили до лап цвинтарних гієн, а ти шукаєш знайомий сморід!

– Це сморід Цербера.

– Це були не гієни.

Домінік і Кароліна сказали це одночасно.

– Не розумію, – відповів я обом.

– Вони не грабують могили, а відновлюють їх, – пояснила Кароліна.

– Що?! – я знав, що в неї щось із головою, але щоб аж таку дурню молоти?

– Вони ремонтують пам'ятники, – повторила Кароліна. – Я теж цього не розумію. Бо... – вона завагалася, – я отримала інформацію, що садівник, відомий як Садівник, отой худий із видовженим лицем, пов'язаний з контрабандою сигарет. Попалася лише одна фура, але це якась важлива справа, бо нею зайнялася воєводська комендатура. Стежачи за Садівником, я з'ясувала, що він і ще двоє, Зелений і той, що на бугая схожий, ходять ночами на цвинтар. Учора вони були тут десь о другій ночі. А вдень, коли я подивилася, то знайшла кільканадцять могил, із якими точно щось робили, бо цемент ще не просох. Пам'ятники виглядали так, ніби хтось їх ремонтував...

– Ха! Я вважаю дещо інакше, – вирвалося в Домініка.

– Але триматимеш свою думку при собі! – попередив я, щоб він не розбовкав, після чого звер-

нувся до Кароліни: – Ти боялася сама йти вночі на цвинтар стежити за тими всіма зеленими-сидівниками, тому й витягнула нас! Ха! – тріумфовав я.

– Я думала, що ми простежимо за ними утрюх, але ти засипався й усе зіпсував! – пирхнула вона.

Кароліна не промовила жодного слова всю дорогу додому. Аж на Довгій сказала: «Па!» – і зайшла на своє подвір'я.

Домінік поклав мені в долоню щось холодне.

– Ключі. Кароліна знайшла їх на цвинтарі. По брелку пізнала, що це твої.

– Що вона хотіла за це? – спитав я.

– Допитувалася, навіщо Гражина Галушка приходила до Кассандри.

Вона таки копирсається в моїй справі! Я відчув злість – і в цьому немає нічого дивного. Зрештою, це не вона «людина в смердючих черевиках» (хоч і влізла сьогодні)! Хай краще займається контрабандистами, а вбивць залишить нам!

– Знаєш, що я думаю? – Домінік швидше міркував уголос, ніж звертався до мене. – Я думаю, що Малому не потрібно нюхати черевики Кароліни. Це був сморід Цербера, як двічі по два. От тільки не знаю, що він робив на Граничній...

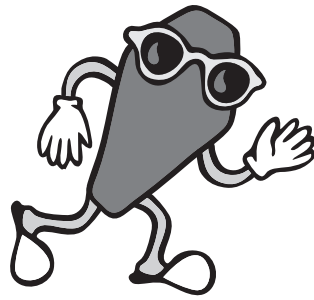
«Капець. Мій співробітник роздумує, що купа Цербера робила на Граничній», – сонно подумав я.

Домінік широко позіхнув і звернув до себе. Кожен із нас мріяв лише про тепле ліжко.

Тієї ночі в мене було аж два комплекти ключів, тож я без найменших проблем відчинив двері.

Зняв черевики, і раптом на мене напала така втома, що якби моя воля – я б і на килимі вклався. Перспектива підніматися сходами до кімнати поверхом вище нажахала мене більше, ніж напад на кладовищі. Я вирішив скоротити собі дорогу й лягти в батьківському ліжку. Тато ще не повернувся, а мама заснула в кімнаті Малого. Мабуть, він приспав її потоком запитань, коли вона його вклала.

Неділя

Я прокинувся в неділю вранці – і що я чую? Не конче бути детективом, щоб відповісти. Дурдом-веселка! Хтось хропів мені просто над вухом!

«Супергавчик!» – подумав я напівсонно й тут-таки прокинувся. Ще бракувало, щоб я повірив в уявного собаку. Досить, що тато його гладить, а мама залишає йому рештки з обіду. Я трусонув головою й побачив заспаний погляд Кароля Кефірчика.

– Теосю? За татом скучив? Спи, синочку, спи, – сказав він крізь сон і цмокнув мене в щоку.

Терпіти не можу ніжності! Я зірвався з ліжка й помчав до своєї кімнати. Один крок – і я б опинився у своємулюбому ліжечку, але глянув у вікно й заціпенів.

Що це? Невже я досі не прокинувся? Я справді бачу те, що бачу? Якби я виспався, то в мене

в житті не виникло б стільки не надто розумних запитань.

Перед будинком Кассандри стояли дві поліцейські машини та ще дві без розпізнавальних знаків. Щось сталося, а я це проспав! Я вдягнувся за п'ять хвилин.

На вулиці був Ясь і ще кілька людей.

– Що відбувається?! – спитав я.

– Ворожку знов обікрали, ги-ги, вона не передбачила крадіжки в себе, ги-ги!

На підвір'ї двоє поліцейських перевіряли сліди під вікнами. Один обстежував рештки розбитої буди Олюся. У Кассандриних вікнах горіло світло, метушилися якісь тіні.

Я вирішив не зрушити з місця, навіть якщо змерзну (саме сьогодні мав ударити мороз!). Добре, що я взяв телефон. Подзвонив Домінікові.

– Приходь! Справа ускладнюється! Знову заїздили до Кассандри! О! Привезли вдову Галушки й ведуть до будинку ворожки! – у мене закінчилися гроші на рахунку, тож, схоже, я говорив сам із собою.

Ну, нічого, головне – підтверджується моя гіпотеза. Поліція не дарма привезла сюди Гражину Галушку. Зараз проведуть перехресний допит обох злочинниць. Сьогоднішнє вторгнення в дім Кассандри остаточно доводить, що Кассандра й удова змовилися, а тепер сваряться через здобич! Тільки

вдова знала, що Кассандра зберігала конверт Олівера Галушки в Ђлюсевій буді. Розбита буда доводить, що саме пані Галушка влаштувала (або замовила) пограбування. У домі й у буді вона шукала «карту», про яку згадувала у вчорашній розмові.

Думати на морозі – не найпростіше завдання. Я тупцював на місці, врешті-решт ми з Ясем почали боксувати. Коли прибіг Домінік, я його стусонув кілька разів, але він не відреагував. Домінік утупився очима в наше подвір'я, наче побачив щонайменше воскреслого Галушку.

У цьому весь Домінік! Замість спостерігати за місцем злочину, він витріщається не на те, що треба! Мимоволі я глянув у той самий бік...

Не скажу, що я побачив покійного Галушку, але картина була тривожною: волосся, скручене як в африканців, стирчало на всі боки. Тобто, мамине волосся. Дорота Кефірчик у халаті й капцях бігла до мене, ніби провісник усього найгіршого.

– Теосою! День народження! – прошепотіла вона мені на вухо.

– Супергавчика? – цього ще мені бракувало.

– У Малого день народження! На обід прийде ціла група з дитсадочка! – просичала вона, одночасно цокаючи зубами.

Дурдом-веселка!

– Сьогодні?! – спитав я, сподіваючись, що мама від превтоми щось переплутала.

Вона на мить завагалася.

– Сьогодні тринадцяте лютого?

– Так. Але не п'ятниця, – утішив її завжди чемний Домінік.

– Отож-бо! Я їду по продукти. Ти прикрась вітальню й принеси туди всі іграшки. Тільки Малого не розбуди. І тата. Він повернувся на світанку, нехай спить. Я побігла, бо змерзну. А чого ви тут стоїте, Домініку? О! Пані Кассандрі останнім часом не щастить, – додала вона, кинувши погляд на двері, за якими стежити мав би насправді я, якби мама на мою голову не згадала про цей день народження.

Двоє поліцейських саме вели по сходах Кассандру. На ній були наручники.

– Вона сама себе обікрала! Оце круто! – вражено сказав Ясь. І сплюнув.

За поліцейськими вийшло ще четверо чоловіків і вдова нашого небіжчика.

– Кассандра нічого не зробила, це помилка, – спокійно ствердив Домінік.

– Звісно! Наручники вдягають через помилку! – Ясь радісно вишкірив у посмішці всі зуби.

Ми дивилися, як від'їжджають поліцейські машини, аж доки ті не зникли за рогом.

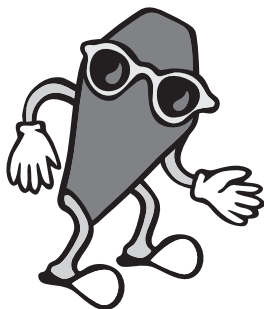
– Теосою, йди вже нарешті. Зроби це для мамусі, будь ласка, – мама нагадала мені про іменинний катаклізм.

Дурдом-веселка! Зараз ще мене поцілує привселюдно!

Я дав Домінікові розпорядження збирати інформацію й навіть контактувати з Кароліною, а тоді повернувся додому.

«Кассандру заарештували, бо викрили її участь у вбивстві. Але чому не взяли вдову?» – метушилися думки в моїй голові. Óлюсь вбіг за мною до дому, але із пса навіть Малий нічого не витягне.

15 НЕДІЛЯ, ПРОДОВЖЕННЯ

Після обіду з'явився перший гість, звісно Бартусь. Його привела бабуся Боцян (тобто бабуся Яся й Бартуся).

Я нашоросив вуха. Бабуся Боцян володіє дуже цікавою інформацією про мешканців нашого району.

– Така жінка – і причетна до вбивства, вибачте на слові. От скажіть мені, хіба таке можливо? А ви що про це думаете?

– Ще нічого, – відповів тато. – Вип'єте кави?

Тато готував каву, а бабуся Боцян розповідала про події минулої ночі.

До Кассандри залізли десь коло другої. Ворожка спала мертвим сном. Розташування зірок нібито не сприяло глибокому сну, тож вона прийняла подвійну дозу снодійного. Коли прокинулася, грабіжників уже не було. Вони шукали

щось у мансарді, навіть килими поздирали з підлоги й зі стін! Їлюсеву буду розібрали до останньої дощечки.

– Буду?! Невже в Їлюся є якісь коштовності? – тато жартував, але якби він знав, у чому тут справа, жартувати б йому відхотілося.

– Буду, вибачте на слові, – притакнула бабуся Боцян і продовжила розповідь.

Кассандра викликала поліцію. Здається, нічого не пропало, але зовсім випадково один із поліцейських знайшов у шухляді комода золоту запальничку. На запальничці був вигравіюваний напис: «Галушечці від мамусі». Привезли вдову, яка впізнала власність покійного чоловіка.

Я був у шоці. Якщо досі я мав сумніви в причетності Кассандри, то тепер вони розвіялися. Кассандра організувала вбивство Галушки, щоб його обікрасти. Ця запальничка – як *corpus delicti*, чи щось таке, доказ, який її погубить.

– Усе свідчить проти Кассандри, навіть удова! – емоційно додала бабуся.

Розмову перервали нові гості. Бабуся поцілувала Баргуса й вийшла. Мама підпрягла мене допомагати. Я послухався наказу, хоча хотілося бігти за бабусею, бігти по Домініка й навіть поговорити з Кароліною.

Я нетерпляче чекав, коли врешті закінчиться цей святковий цирк. На жаль, усе було проти мене.

Останньою розвагою свята була гра в хованки. Саме тоді почали приходити батьки, тож ми гасали всім будинком, шукаючи дітей по криївках. Лишилося знайти ще Малого, Бартуся, Сару й Мартусю.

Малого з Бартусем ніхто не збирався шукати, однак, коли приїхав тато Мартусі, її треба було знайти. Сару, зрештою, теж, бо, як з'ясувалося, він приїхав і по неї. Я сподівався впоратися за хвилину, однак помилився в розрахунках. Невдовзі до пошуків приєдналася мама, а потім обидва татусі: наш і Мартусин. Ми не знайшли нікого.

Раптом мама зойкнула:

– Ой! – і зойк цей прозвучав досить тривожно. Коли я прибіг у коридор, вона саме перелічувала взуття під вішалкою.

– Це Бартуся, це Малого, а Мартусі й Сари? – повторювала вона посірілими губами.

Не було черевиків Мартусі й Сари. Ані курток Мартусі й Сари. Ані шапочок із кролячими вушками. Був зате блідий як крейда Мартусин тато.

– Не хвилюйтеся, будь ласка, може, вони сховалися на подвір'ї, – втішав його тато.

Ми вийшли на подвір'я.

Нікого!

– Як можна допустити, щоб діти вийшли з дому – і навіть цього не помітити?! Ви безвідповідальні! – у розпачі вигукнув тато Мартусі.

Батьки мовчали. Я зрозумів, що зараз усе залежить від мене. Я знав усі схованки Малого, на щастя, він ще не вигадав нових, тож я зазирнув до кількох і миттю знайшов солодку парочку.

– Що?! – відбрикувалися вони, коли я тягнув їх за комір.

– Ви чудово знаєте! Де дівчата?!

Вони мовчали, тож я покликав батьків. І шибеники одразу заговорили.

– Бо Сара робить, що я скажу... – пробурчав Бартусь.

– У садці, – додав Малий.

– У садку, – виправив його Бартусь.

– Бо Сара – дівчина Бартуся, і робить, що ми скажемо.

Над малими схилилися дорослі. Великі очі Малого підозріло заблищали.

– Що ви їм сказали зробити?! – я продовжував допит.

– Супергавчик хотів вийти... і ми сказали Сарі його вигуляти. А Мармуся скрізь ходить за нею, – схлипував Малий.

– Мартуся, – Бартек про всяк випадок теж силувало заплакав.

– Який Супергавчик?! Про що вони?!

– Ви не хвилюйтеся, ми вже дещо з'ясували. Вони пішли гуляти із собакою, – заспокоювала мама Мартусиною тата.

– Із чужим собакою?! Самі?! Поночі?! – від жаху й люті Мартусиного тата аж заціпило. Не допомогли пояснення, що пес несправжній, а дівчатка пішли з поводком, нашійником і намордником. На щастя, мені вдалося витрясти з Малого, де вони сказали їм гуляти.

– До садка на Дитсадковій.

Це було в кінці вулиці, за рогом. Однак і ця інформація не заспокоїла Мартусиного тата.

– Я на вас у суд подам! Вас треба позбавити батьківських прав! Вигаданий пес! Божевілля! Я... мені просто бракує слів! У Мартусі алергія на шерсть! Гостра алергія!

– Тато, я гуляла із Супергавчиком! Це такий величе-е-е-езний пес!

Якусь мить ми стояли з роззявленими ротами. До коридору зайшла Мартуся з поводком, а за нею Сара й усміхнений Домінік.

– Я побачив їх із поводком і подумав, що це ваш собака. Про всяк випадок вирішив привести, – пояснив він.

Звісно, він не мав на увазі, що Мартуся із Сарою – наш пес, а що Мартуся та Сара гуляють із нашим собакою.

Батьки подивилися на Домініка із таким захватом, що завтра я точно вислуховуватиму про всі його чудові риси. «Домінік такий уважний, відповідальний – а ти, Теосою, коли таким ста-

неш?» – я вже уявив, що вони мені скажуть у випадку чергового промаху.

Розлючений тато щасливої Мартусі обійняв її й швидко поїхав, прихопивши Сару й кинувши крізь вікно машини:

– Ноги моєї більше тут не буде!

Мама й тато полегшено зітхнули. Потім вони відвели Бартуся додому, а тоді зачинилися з Малим на кухні, щоб надолужити прогалини у вихованні. Нам довелося прибирати іграшки й збирати паперові літачки, що валялися на підлозі.

Врешті ми могли піти на горище. Треба було обговорити багато питань.

Зазвичай мовчазний Домінік не дав мені й слова сказати.

– Ми були з Кароліною на цвинтарі. На деяких пам'ятниках і справді видно сліди ремонту. На мою думку, не тому, що хтось їх лагодив – хоч там справді щось робили, – а тому що таким чином вони замітають сліди. Спочатку знімають плити з надгробків, а тоді замазують пошкодження, аби ніхто не здогадався, що на цвинтарі коїться щось погане. Хоч воно коїться.

Домінік рідко висловлюється кострубато. Обнюхування собачих куп явно не пішло на користь моєму чемному товаришеві.

– Домініку, пригальмуй.

Він мене не слухав. Тримав у руці один з паперових літачків, які я зробив п'ятирічним гостям Малого, і звертався до уявної команди:

– Панове, зашморг затискається.

– Припини блазнювати! Треба зайнятися вбивством!

Я відкрив документ під назвою «СПИ СПОКІЙНО». Останній запис стосувався візиту дружини нашого трупа до Кассандри.

– Небіжчик залишив у Кассандри конверта, – нагадав я. – Із підслуханої нами розмови двох жінок випливає, що в конверті був старий лотерейний білет і лист, із якого вдова вголос прочитала лише початок. «Гражинко, зроби три кроки, перший крок – щось там, не відомо що, другий крок – як тебе звать».

«Як тебе звать?» – подумки повторив я.

– Чому він питає, як її звать? Навіщо питати ім'я власної дружини?

Домінік не збирався мені допомагати. Він спокійнісінько бавився паперовим літачком. Іноді він мене бісить більше, ніж Малий і Бартусь.

Не дочекається, я не проситиму його допомогти!

– Гм... Гражина, Гражинка, Гражка, Гража... може, в імені приховано якусь підказку... – роздумував я вголос. – Може, потрібно читати навіпаки? Анижарг? Ні. Рана, рани, жир, гараж.

Гараж! Ось воно! Потрібно обшукати гараж Галушок!

Домінік скривився. Мабуть, «уважав дещо інакше».

– Я не впевнений, що це необхідно, – почав він трохи не так. – Давай наразі зосередимося на тому, що в нас є. А є в нас чотири купи пса Цербера. Із цього смердючого доказу випливає, що та сама особа крутилася коло будинку Кассандри перед першим пограбуванням, яке – як ти сам сказав – підозріло дивне. Та сама особа була в місці, де викинули вкрадене, тобто причіп і вікна. І та сама особа була на цвинтарі біля місця убивства. І цією особою є...

– Пес Цербер! – закінчив я його складну логічну конструкцію. – Домінік, собачі купи не можуть бути прямим доказом. Це лише опосередкований, ще й до того смердючий!

Домінік не дав збити себе з пантелику.

– Помиляєшся, людино в смердючих черевиках. Ця особа – власник пса Цербера, садівник на прізвисько Садівник. Він працює садівником у бандита Барбарелли. А цей чоловік займається контрабандою. Фура, через яку в Павелка немає часу для Амельки, належить йому. Але поліції бракує доказів. На Барбареллу працюють також Зелений і Бугай. Це їх ми накрили на цвинтарі, коли вони порпалися в могилах!

– Вони нас накрыли, – буркнув я.

– Мене турбує лише четверта купа Цербера, яку я знайшов на Граничній біля тартака й столлярної майстерні. У неї вступила Кароліна в суботу, коли йшла віддати Зигзагові збірник вправ з математики. Ця четверта купа ні до чого не пасує, – Домінік насупився. – Ні до чого! – повторив він з таким сумом у голосі, що я мимоволі захотів негайно рятувати його концепцію викривання злочинців нюхом.

– Пасує. Вона підтверджує, що... що Садівник не ангел, якщо за нього взялася Кароліна, а наш математик Зигзаг теж належить до бандитської зграї, про що я давно підозрював.

– Отже, четверта купа лишається під питанням, – сказав Домінік і замислився так, що мене це дуже дратувало. Витав собі десь, куди в мене не було доступу. – Ага, вдова Галушки заперечила, що вона в неділю приходила до Кассандри. Збрехала поліції. Я витягнув це в Павелка. Він побачив голомозу Амельку й тепер у шоці.

– Заперечила?! Але ж ми її бачили!

– Вона нас не бачила.

Ага, це означає, що в поліції на неї нічого нема, а добровільно вона у зв'язках зі своєю спільницею Кассандрою не зізнається. Вона не лише залізла до ворожки, а, може, ще й підкинула їй чоловікову запальничку, щоб усю вину звалити на мою сусідку!

– Що там, Малий? – Домінік урвав мої роздуми в найважливіший момент.

Малий сів на старому дивані, підпер рукою підборіддя й задивився вглиб горища. Якби я не замовк раніше, то зацікавив би. Малий ніколи так не поводитися.

– Розумієш, у мене відбулася поважна розмова з мамою й татом... – прошепотів він Домінікові й зітхнув.

Батьки! Що вони з ним зробили? Моїм першим бажанням було мчати вниз і висловити, що я думаю про поважні розмови в день народження. Зіпсували своєму синові свято. Нічого не тямлять у вихованні дітей!

– І чим вона закінчилася? – спитав Домінік зі співчуттям.

– Мама й тато не люблять Мартусі. Кажуть, що їй не можна давати Супергавчика, бо це я маю про нього піклуватися й піклуватися, і ще раз піклуватися...

– Ну, розумієш, вони мають рацію, про пса потрібно...

– Справа не в цьому! – перервав я Домініка.

– А в чому? – здивувався той, хоча такий наче розумний.

Я звернувся вже до Малого:

– Підозрюю, тобі подобається Мартуся?

Малий звів очі до стелі.

– Не знаю. Піду до Бартуся й спитаю.

Домінік дивився на нього трохи отетеріло. Мабуть гадав, що лише в старших сестер бувають любовні перипетії, а тут, виявляється, у Малого теж.

– Про що йому так насправді йдеться, про Супергавчика чи Мартусю?

Наступні питання заглушив тупіт ніг сходами. На горіще забіг захеканий Ясь.

– Хлопці! Оце цирк! У мене є для вас новина!

Новини й справді були неймовірні. Наша вдова Галушка домовилася з бабусею Яся про спіри-тичний сеанс. Вони викличуть духа когось, хто нещодавно помер. А точніше кажучи – нашого за-катрупленого небіжчика!

– Твоя бабуся – медіум? – спитав Домінік.

– Ні, вона Боцян, бо це мамина мама, а не татова, – відповів Ясь.

Домінік переоцінив інтелект мого сусіда по вулиці.

– Він питає, чи твоя бабуся вміє ви-кликати духів, – пояс-нив я сусідові.

– Уміє! Тільки мої старі їй не дозволяли. Але відколи вони поїхали працювати за кордон, бабуся розблокувала свій дар. Так вона сказала: дар розблоковано!

Обоє ми (я і Домінік) зрозуміли, що спіритичний сеанс із духом нашого небіжчика в головній ролі – це чудова нагода дізнатися, яку таємницю приховує вдова.

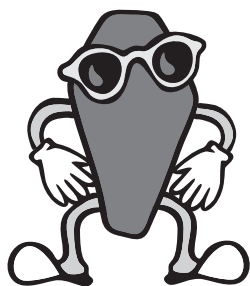

Сеанс мав відбутися за півгодини. Батьки не мали нічого проти нашої участі в цій комедії. Мама й тато Домініка толерантні, бо вони за освітою психологи. А моїх батьків не дивують лише химерні прохання.

– Ви йдете викликати духів? Клас! Каролю, чуєш? Ясева бабуся вчить хлопців викликати духів! – бадьоро загукала мама.

Я злякався, що вона піде з нами, на щастя, мама падала від утоми після непередбачуваних подій з Мартусею.

Неділя, продовження 16

До Ясевого дому ми зайшли через підвал. Звідти нас потайки провели до кімнати, у якій мало розігратися страхітливе (ха-ха!) видовище за участі бабусі Боцян, брехливої чорної вдови Гражини й духа-початківця.

У кімнаті панував напівморок. Посередині стояв круглий стіл, укритий бордовою скатертиною, що сягала аж до підлоги. На столі лежав аркуш картону, поруч – перевернута догори дном тарілка. На тарілці була намальована стрілка, а на картоні – досить велике коло... Зрештою, самі побачите.

– Цікаво. Навіщо це? – Домініка знову цікавили дріб'язкові питання.

Виявилося, що Ясь утаємничений, і він відповів цілком доладним реченням:

– Дух за допомогою стрілки на тарілці вибирає літери, а бабуся їх читає.

– Тут є г і г... Духи добре знають орфографію? – допитувався Домінік.

Дурдом-веселка, скажіть?

– Бабуся викликала лише дух дідуся, а той, навіть як був живий, не знався на цих «проблемних питаннях правопису», – Ясь процитував Обставину, авторку багатьох афоризмів, наприклад: «Я не розумію причини ваших проблем із проблемними питаннями правопису». Дзвінок у двері нагадав нам, що треба сховатися. Ми могли залізти або під ліжко, або до шафи. Під ліжком був шар пилюки, а шафа смерділа нафталіном. Я волів пилюку, і тільки Ясь обрав шафу.

За мить до кімнати увійшли бабуся й удова Галушки. Вдова була вдягнена в чорне, і лише жовта шаль світилася в темряві, наче блискуча змія. Жінки сіли за круглий стіл. Бабуся запалила свічку. Вогник освітив стіл, а на зосереджені обличчя бабусі й удови кинув синювату мертвотну тінь.

Бабуся поклала долоні на перевернуту тарілку.

– Ду-у-у-ху-у сві-і-і-тли-и-ий Оліве-е-ера-а-а Галушки-и-и-и прийди-и-и... – вона розтягувала голосні так, що її голос почав нагадувати виття Олюся.

– Ду-у-у-ху-у сві-і-і-тли-и-ий прийди-и-и... Твоя жі-і-і-інка Гражи-и-и-ина чекає на те-е-е-бе. Чи ти чуєш мене? Дай їй знак!

Я затримав подих. Стіл здригнувся, а з ним і тарілка. Жінки втупилися в намальовану на тарілці стрілку. На жаль, ми не бачили, що там відбувається.

– О Господи! – зітхнула вдова й перелякано подивилася в очі бабусі Боцян.

– Чи ти дух Олівера Галушки? – спитала бабуся.

Запала якась дивна тиша, аж спина взялася сиротами. Бабуся відірвала погляд від тарілки й промовисто глянула на вдову духа.

Галушка глибоко вдихнула й прошепотіла:

– Запитайте його, де карта цвинтаря, та для... Зрештою, він сам знає, для кого. Бо ворожка крутить, каже, що не в неї.

Щось скрипнуло. Вдова міцно стиснула торбинку з дуже лискучої чорної шкіри. Бабуся багатозначно кахикнула.

– Ні? Що означає «ні»? А за що мені жити? – у голосі вдови чути було одночасно й здивування, і роздратування. Із блискучої торбинки вона виїняла листа:

– Він написав: *«Гражинко, зроби три кроки. Перший крок – лотерейний білет. Крок другий – як тебе звать. Крок третій – грай».*

Я штурхнув Домініка в бік, а він – мене. Клас! Ми знаємо повний текст листа, який наш Олівер лишив у Кассандри.

– Нехай принаймні скаже, у що мені грати, – продовжувала вдова. – Мало я грала з ним за життя, тепер ще й після його смерті він мені каже грати?! – вона підвищила голос на кілька тонів.

– Цитьте! Краще не сердити нового духа, – попередила бабуся Боцян.

– Ігроман! – удова сердито притупнула підбором.

– Я про все запитаю, тільки заспокойтеся. Не дратуйте духа, бо обоє лиха не минемо, – просила бабуся.

Вдова випросталася, як струна, притиснула сумочку до грудей і прикусила нижню губу.

У напруженій тиші голос медіума зазвучав, немов стогін вітру, що втратив бажання жити (гарне речення тут мені придумалося, аж сам собою пишаюся). Бабуся Яся повторила питання, знову розтягуючи голосні як спагеті. А коли закінчила, сталося те, що сталося.

Гм... Це неможливо розповісти, можна лише переказати. Реально!

Спочатку Домінік чхнув, як з гармати вистрілив. Медіум і наша вдова підстрибнули на стільцях, а коли сіли, хтось (щось?) захитав столом. Свічка перекинулася й згасла.

Умить запала темінь, як у могилі.

Тремтячий голос бабусі Боцян зазвучав, як з-під землі.

– Ду-у-уху-у-у-у, чи ти ме-е-ене-е-е чу-у-уєш?

І тут сталося дещо, що похитнуло мою віру в неіснування духів. Це було страхітливе виття.

Від несподіванки я вдарився головою об раму ліжка. Якби воно не важило з тонну, я б підняв його головою.

Виття не припинялося.

– Випустіть мене! – почув я приглушений голос, здається, Яся, а тоді грукіт. Онучок медіума гатив кулаками у дверцята шафи, наче вистукував ритм на барабані.

Визнаю, лише Домінік зберіг тверезий розум. Він вискочив з-під ліжка й увімкнув ліхтарик. У тьмяному світлі я побачив, як бордова скатертина сповзає зі столика і з протяжним виттям мчить до дверей. Гуркіт меблів, які падали на його шляху, доповнював виття. Щось упало на підлогу, хтось пробіг кімнатою. Бордова скатертина вдарилася об стіну, застогнала й озвалася ошалілим від страху скавучанням пса Олюся.

У цю мить хтось увімкнув світло.

– Бабусю, що сталося? – біля вимикача стояв Ясь. З його виразу обличчя ніхто б не здогадався, що він брав участь у гармидері з духом.

Бабуся Боцян і вдова Галушки закам'яніло сиділи за круглим столиком.

– Він виламав дверцята, – прошепотіла вдова, ледь ворущачи губами.

Виламани дверцята шафи лежали на перекинутому стільці.

– Це не ми! – чітко почув я голос Бартуся.

– Не ми! – цей голосок належав моєму народженому в лиху годину братикові.

Катастрофа! Я виповз з-під ліжка.

Малі сиділи під круглим столом. Личка в них були так само невинні, як у Яся. Я одразу ж зрозумів, що сталося. Вони зайшли до кімнати перед нами й разом з Олюсем залізли під стіл, накритий довгою бордовою скатертиною. Не дивно, що стіл рухався, а з ним і тарілка.

От навіщо лише Ясь розвалив бабусину шафу?

– Він дверцята виламав, – повторила нажахана вдова.

– Я казала не сердити духа небіжчика. Бачите, яка в нього сила? Аж двері вибило... – бабуся покивала головою. – Доведеться вам компенсувати збитки! – рішуче додала вона.

Дурдом-веселка! Бабуся переконує вдову, що це дух розвалив шафу. А може... може, бабуся змовилася з Ясем?

Згадка про «компенсувати збитки» подіяла на вдову як відро крижаної води. Жінка глянула на нас, на малих, на Олюся, що скавулів.

– Ага! – переможно вигукнула вона. Підхопилася зі стільця, накинула на плечі шаль, стиснула обома руками блискучу торбинку. – Шахрайка! – кинула вона бабусі в очі й вийшла, карбуючи кроки підборами.

Вона забула про лист покійного чоловіка. Він лежав під стіною в калюжі води, присипаний уламками розбитої вази.

Очі бабусі Боцян сердито зблиснули. Я багатозначно кивнув на Домініка.

– Вибачте. Ясь усе пояснить, – чемний Домінік затулив мене власним тілом.

Я скористався цим: підняв листа з підлоги й сховав до кишень.

– До побачення, – промовив я, і слід за мною прохолов.

Я вийшов на вулицю. Вдова сунула вперед, як заведений підводний човен Малого в нашій ванні. Її підбори вибивали прискорений ритм. Я обережно рушив за нею. Зупинився під ліхтарем, щоб оглянути листа. Розмазані літери розпливалися мокрою сторінкою. Лист було неможливо прочитати, добре, що ми почули його зміст раніше.

– Удова сподівалася, що небіжчик залишить у Кассандри карту цвинтаря, хоча план цвинтаря ми бачили в кабінеті Галушки, – приєднався до мене Домінік. Він торохтів, неначе боявся забути, що хоче сказати. – Це означає, що потрібна карта має бути якоюсь особливою. Убивці теж її шукають. Перш ніж убити Галушку, вони точно за ним стежили. І знали, що він був у Кассандри в неділю, тому й залізли до ворожки. Вони підозрювали, що Галушка залишив карту в неї. Інценізували крадіжку причепа й вікон, щоб наш небіжчик, який тоді ще був живий, не здогадався, що грабунок має щось спільне з його відвідинами. У Кассандри вони нічого не знайшли, тож пішли до Галушок...

– Вони думали, що Олівер спить, але він саме встав, щоб рівно о четвертій завити, тому його й закатрупили. Немудро вчинили, могли б просто викрасти. Він би розповів цим негідникам, де сховав карту, – розмірковував я.

Я поглядом провів удову. Від рогу з Дитсадковою її відділяло триста метрів.

– Вірно. Так чи інакше, вони продовжували шукати карту. Стежили за вдовою Галушки відколи та повернулася до Польщі. Злочинці знали, що в суботу вранці Гражина відразу побігла до ворожки. Удова отримала від Кассандри не те, на що сподівалася, тому підозрює, що ворожка вкрала карту з конверта. Із цієї ж причини убивці її чоловіка проникли до Кассандри вдруге. А принагідно підкинули золоту запальничку Галушки, щоб спрямувати розслідування, яке веде поліція, хибним слідом. Кассандра – чудова кандидатура на підозрюваного, бо організувала виття сигналізації в момент убивства. Із куп Цербера випливає, що в цю до цієї неприємної справи причетний тип, відомий як Садівник, який на пару із двома спільниками щось шукає на кладовищі. Наш небіжчик був власником похоронного агентства, окрім того – членом правління міського цвинтаря й мешкав поруч. Кароліна, яка намагається з'ясувати питання контрабанди сигарет, теж виїшла на цвинтар. Знаєш, що це означає? – Домінік утупив погляд у носачи моїх черевиків, я аж злякався, що знову вступив у якусь гидоту.

– Що всі ми опинимося на цвинтарі, – іронічно відповів я.

– На мою думку, можна ризикнути й припустити, що цю цінну карту сховали на цвинтарі. А лотерейний білет і лист нашого небіжчика – це

шифр, що вказує місце схованки. Висуши листа й пильнуй, як зіницю в оці, це речовий доказ.

Домінік обхопив плечі руками, так наче хотів сам себе обійняти.

– Домініку, ти – геній, обожнюю тебе, – прошепотів він.

Дурдом-веселка, а з ним що сталося?

– Ти «дульний» чи хворий? – я не на жарт стривожився.

– Це частина терапії... Ну, чого ти так дивишся?! Якби в тебе батьки були психологами, тобі б теж довелося над собою працювати. Мені наказали вправлятися, бо в мене низька самооцінка... – трохи зічнено пояснив він.

– У тебе низька самооцінка?! Та ти ж як еталон метра й сантиметра разом узятих! Через тебе мені вдома проходу не дають з першого класу. Якби я над тобою не працював, ти був би напруженим задавакою, як Кароліна.

– Та де. Я б хотів бути нормальним, як ти... Чуєш?

– Нічого не чую, – я стенув плечима. І тут-таки зрозумів, що в цьому й полягає проблема. Цокіт удовиних підборів раптово ввірвався, наче вона застигла з піднятою ногою. Бац!.. – і тиша.

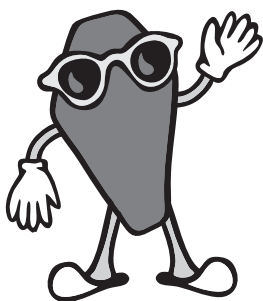
– Її викрав холодний труп покійного чоловіка, – пожартував я й згадав духа, розтрощену

шафу і Яся. – Чому Ясь виламав двері? Гадаєш, він змовився з бабусею, щоб удавати духа?

– Шафа відчиняється лише ззовні. Ясь випадково захряснув дверцята. Коли Ёлюсь завив, наляканий Ясь вистрибнув із шафи разом із дверцятами, – пояснив Домінік.

Ми вибухнули сміхом, аж забриніло морозне повітря.

17 НЕДІЛЯ, ПРОДОВЖЕННЯ

Удома нічого хорошого мене не чекало. Бар-тусева бабуся привела Малого, а принагідно по-скаржилася на нас із Домініком.

На щастя мама не зацікавилася сутністю спра-ви з духом, у неї голова була зайнята чимсь ін-шим.

– Знаєш, я ледве випхала Малого вигулювати собаку, – замислено проказала вона.

– Він пішов о такій порі?!

– А що тут дивного? Переїв на дні наро-дження, то мусив вийти, як кожна тварина. Тато хотів піти раніше, але Малого не міг знайти.

– Чекай, бо я не розумію. Малий переїв чи уявний пес?

– Супергавчик, звісно. Малий повинен бути готовий до різних несподіванок, а ми разом із ним. Собака може об'їстися, захворіти, покалі-

читися, і потрібно якось це вирішувати. До речі, завтра вранці ти виходиш із Супергавчиком.

У мене була повна голова думок, тож я не одразу зрозумів, у чому сутність питання, що так мучило маму.

– Поговори з Малим, покажи йому хороший приклад, чи що. Хіба це чоловік, який за тиждень втрачає мотивацію?

– Але ж ви самі хотіли його віддохотити. Ти мала б радіти.

– Радіти?! – пирхнула вона, чомусь сердито. – Він має вирости мужчиною, а не тюхтієм!

– Малому п'ять років...

– Саме час учити його відповідальності. Я не збираюся припуститися помилок, які ми зробили у твоєму вихованні...

– Тобто, мене ви виростили тюхтієм?

Мама втратила дар мови.

– Спочатку ви Малого зрадили, а тепер мене! Я йду спати! – і побіг на свій поверх, перш ніж мама встигла заперечити.

– Це не так! Йдеться про відповідальність за інших! Синочку, вибач! – догнав мене голос Дороти Кефірчик.

– Моє виховання завершено! – крикнув я згори й зачинився в кімнаті.

Я мав заснути мертвим сном, але не зміг. Людина досягала найскладнішого віку, а їй тут

колоди жбурляють під ноги. Я безвідповідальний тухтій? Брехня! У цьому домі мені доводиться доглядати за всіма, навіть за собою!

Мене охопила несамовита образа на весь світ, немов ціле людське плем'я виплюнуло мене, як кісточку, і лишило на безлюдному острові. Мертвому в могилі веселіше, ніж мені на цьому острові, бо на цвинтарі він не лежить сам, як палець, а в компанії.

Я взяв приклад з Домініка й охопив себе руками.

– Я люблю тебе, Теодоре Кефірчику, – сказав я так серйозно, що аж не впізнав власного голосу, і через це розреготався.

Перелякана мама хотіла викликати лікаря, перепросивши мене ще з десятків разів.

Щось у тій психології таки є, настрої у мене відразу покращився, а маму охопила депресія. Довелося витягати її методами психологів Табореків (тобто батьків Домініка, відомих як Табуретки), але справи це не стосується, не розповідатиму.

Я засинав, роздумуючи про вбивство.

Домінік уважає, що обидва вторгнення до Кассандри – це справа рук убивць нашого Олівера, які намагалися знайти карту цвинтаря. Я згоден, що під час першого пограбування злодії шукали щось у Кассандри. На жаль, я ще не знаю, що, тож не можу точно стверджувати, що Домінік правий. Якщо говорити про друге, то грабіжникам ішлося

про карту – це майже точно. Однак, на мою думку, друге пограбування замовила дружина покійного Галушки. Вдова хоче вийти сухою з води за рахунок Кассандри. Підкинула ворожці запальничку, щоб підставити її. І підставила. Я й далі вважаю, що убивство підлаштувала вона. Кассандра їй допомогла. А Садівник і собачі купки? Садівник не ангел, можливо, він навіть став сліпим знярядям у руках удови чи когось іще. Про смердючі міні Цербера я промовчу.

Скрипнули двері. Я змусив себе розплющити очі. Біля ліжка стояв Малий і дивився на мене великими сумними очима.

– Ти не спиш? – здивувався я.

Той похитав головою.

Дурдом-веселка! Він росте чи що? Він ліг тишенько на ліжко й обійняв мене за шию.

– Ти розмовляв із Бартусем про Мартусю? – я здогадався, де собака заритий.

– Ага. Він каже, що мені подобається Мартуся, і що я маю піймати рішення.

– Прийняти рішення, – виправив я.

– Піймати найважливіше в житті рішення. Але я не можу тобі сказати, – додав він і знову зітхнув.

Я запевнив, що на мене, Домініка та Супергавчика він завжди може розраховувати.

– Супергавчик більше любить тата. Він йому дозволяє дивитися фільми для дорослих...

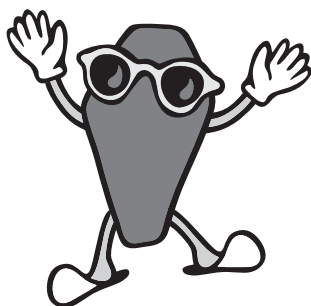
Знову батьки. Спочатку організували Малому неіснуючого собаку, потім у день народження провели з ним серйозну бесіду, а тепер переманюють Супергавчика.

Я вирішив повести себе як старший брат, на якого завжди можна покластися, і скоїв найбільшу дурницю в житті. Мені стало шкода Малого.

Дурниця полягала не в тому, що мені стало Малого шкода, а в тому, що я сказав, що сказав:

– Завтра візьму тебе на операцію. Будемо вистежувати злочинницю.

ПОНЕДІЛОК 18

Дадуть мені коли-небудь виспатися?! Канікули називається! На голові розслідування, а тут мама в моїй кімнаті виховує Малого на мужчину! А на додачу робить це якраз перед тим, як поїхати на роботу!

– Малий, будь мужчиною, ти ж хотів собаку. Вилазь з-під ліжка. Не піддавайся на півдорозі. Теосою, ти теж уставай. Тато за годину їде. Я повернуся пізно. Ти займаєшся Малим і Супергавчиком.

– І розслідуванням, – промурмотів я під носом. Я міцно притулив іграшкового Тигру (якого Малий приніс мені вночі до ліжка) і враз занімів від жаху.

У дверях я побачив Кароліну...

«У мене галюцинації через брак сну», – подумав я.

«Мана й мара», – додав я (це теж моя фраза), коли поруч із Кароліною виріс Домінік.

– О, Домінік! І Каролінка?! Діти, а чого ви так рано попркидалися? Зараз бо канікули, – мама дивувалася цілком щиро, хоча хвилину тому витягала з ліжка ще меншу дитину, щоб зробити з нього мужнього чоловіка.

Я відкинув іграшку й вискочив з-під ковдри.

– Це Тигра, чи мені привиділося? – Кароліна здобулася на в'їдливий коментар.

– Ходіть усі на кухню! Запрошую на снідачок! – покликав знизу тато.

– Домініку, проведи Кароліну, а Теось зараз до вас спуститься, – мама намагалася робити вигляд, що панує над ситуацією. Однак коли мара з манною вийшли, вона залізла під ліжко: – Де сховався мій малюк? У мишачій нірці? Ходи до мамусі, дай цьомчика. Цьомик у лобик, цьомик в очко, хто сьогодні мама-квочка? – щебетала вона до Малого, намагаючись виманити його зі схованки (а тоді відправити на мороз із повідком, нашійником і намордником!).

Оце ганьбище! Я щойно звернув увагу, що досі в піжамі. «Тато не повинен впускати Кароліну до моєї кімнати!» – так думав я, коли почув мамин стогін і завмер.

– Я застрягла!.. (тут була популярна лайка відповідно до ситуації).

Цього ще бракувало! Дурдом! Де це бачено лізти в пуховику під ліжку! Вона зачепилася курткою за пружину, що стирчала. Я намагався допомогти, але не міг пропхнути руки між мамою та ліжком.

– Ти надто товста! – видихнув я.

– Ти не сперечайся, а рятуй. Малий, сонечко, не тягни мене за голову.

Задзеленчав телефон. До кімнати вбіг завжди чемний Домінік зі слухавкою.

– Це вас! – він заліз під ліжку й приклав слухавку мамі до вуха. На щастя, його в нас вже нічим не здивуєш.

– Вибачте, я проспала. Я ще досі в ліжку, – мама брехала, як по нотах, хоч і не зовсім, бо вона й справді лежала. Якусь мить вона уважно слухала, а тоді раптом вибухнула: – Які дев'яносто градусів?! Гострий кут – це гострий кут! Ясно?! – вона смикнула з усієї сили. Домінік вилетів з-під ліжка, наче від ударної хвилі. Пір'я з роздертої куртки летіло за ним аж до сходів.

Ми троє чхнули, і лише Малий розплакався.

Звісно ж, Кароліна зайшла до кімнати в найменш відповідний момент.

Решти не розповідатиму, щоб не компрометувати себе. Мама поїхала на роботу в пальті. Тато витягнув Малого з-під ліжка й по-чоловічому

з ним поговорив, унаслідок чого Супергавчика було виведено на прогулянку. От тільки вивів його тато, а Малий заснув у моєму ліжку.

І все... На кухні нас чекали бутерброди та яєчня.

Я скося зиркав на Кароліну й мовчав. Навіщо вона припхалася? Стежила за Домініком чи що? Я забув подивитися її газету, цікаво, що вона там понаписувала?

– Садівник викрав удову Галушки! Я бачила! Я написала вам учора вночі мейла. Ви не відповіли, детективи! – дорікнула вона, щойно ми лишилися самі.

– У тебе є докази, що він її викрав? – спитав я холодно, хоч новина була гаряча.

Кароліна глянула на Домініка, який флегматично розстебнув куртку й так само флегматично дістав з-під неї жовту шаль нашої вдови.

– Ми знайшли це за рогом, на Дитсадковій!

Вони разом шукали? Мені це не подобається. Домінік не повинен утаємничувати Кароліну в наше розслідування. Удова – це не смердюча купа Цербера, щоб усім про неї розповідати.

– Учора ввечері я пішла за Садівником, але він не подався на цвинтар, а стежив за будинком пані Галушки. Потім супроводжував її до бабусі Боцян. А я за ним, – торохкотіла Кароліна.

Скажу відверто, я терпляче чекав, аж вона вдавиться, адже всі знають, що з повним ротом не говорять, особливо, коли їси чужу яєчню.

– Коли пані Галушка вийшла з дому бабусі Боцян, Садівник пішов за нею, а я...

– А ти за ним! Ти завжди стільки їси? – не витримав я. Ця руда вичистила цілу сковорідку!

– Смачно, у нас ніхто не готує сніданків. Мама худне, хоче фігуру, як у топ-моделі. Твоя мама просто неймовірна! Вона класно лається, скажи, Доміно?

– Ага, вони всі тут унікальні.

– Здається, викрали вдову, а не мою родину, – ще трохи – і затуркотять тут, як Амелька з Павелком, коли в неї ще було волосся.

– На розі було найтемніше...

(А в нашій кухні навпаки дуже світло, легко виделкою до сковорідки втрапити!)

–...там не світяться аж два ліхтарі. Коли пані Галушка завернула, відкрилися дверцята машини, що стояла за рогом. Мені здавалося, що Садівник запхав Галушку до машини. «Тойота», у тата така. Вони поїхали в бік цвинтаря. Я не була переконана, чи це викрадення, адже вони знайомі, тобто Садівник і Галушка. Я повернулася додому й написала вам, але жоден Супергавчик мені не відповів. Сьогодні вранці я повернулася

на Дитсадкову й зустріла Домініка. Цю шаль ми знайшли на розі в кущах. Будинок Галушок порожній, відучора ніхто не бачив там пані Галушку. Я вважаю, що це викрадення.

Можливо, але чому Кароліна нам це розповідає?

– Можна? – спитала вона й наступної миті мастила мою булку моїм маслом.

Домінік роззявив рота, побачивши грубезний шар масла.

– Обригаєшся, – Малий позіхнув на весь рот.

– Треба казати «тебе знудить», – тато повернувся додому із Супергавчиком. – Витри псові лапи й дай йому пити. Мені треба їхати. Я повернуся якомога скоріше. Теосю, відведи Малого до садка. Па-па, діти!

– Смачна яечня, дякую! – Кароліна знову говорила з повним ротом. Дурдом, вона обплювала нас крихтами булки! – Шукаємо Галушку чи одразу повідомляємо поліцію? – звернулася вона до нас.

«Треба зібрати більше доказів. Знайдена на розі шаль – це трохи замало, щоб поліція нам повірила», – подумав я.

– Ти дивися за своїми фурами, цвинтарем і Садівником, а викрадення й убивство залиш нам, – вирішив я.

Кароліна наморщила кирпатий ніс.

– То ходімо разом. Садівник – ключ до обох справ. Тільки не напартачте в моєму розслідуванні!

Ви здогадується, що я подумав і чого не сказав. Не було часу. Зараз потрібно було стежити за Садівником. Якщо він і справді брав участь у викраденні вдови, то приведе нас до місця, де її тримають.

У дверях став Малий, одягнений у дві куртки й балаклаву.

– Він зіпріє, – змусив мене замислитися докладний Домінік і навіть спробував зняти з Малого одну куртку.

– Не знімай! Вони куленепроникні. Теось сказав, що ми йдемо ловити жрочинницю.

Домінік і Кароліна подивилися на мене спідлоба.

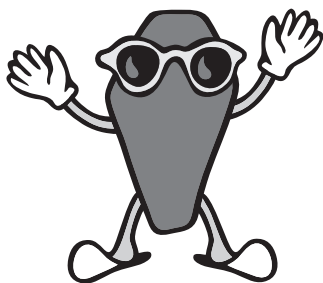
– Я йому обіцяв. У нього депресія через Мартусю.

– Мартуся тебе не любить? – зацікавилася Кароліна.

– Вона мене любить, але їй не можна мене любити, бо вона вразлива, – Малий посмутнішав.

Якусь мить ми роздумували над сенсом його слів. Цього разу навіть Домінік нічого не вигадав. Я простягнув Малому поводок Супергавчика, бо плевав марні сподівання, що він займеться собакою й не заважатиме нам.

19 ПОНЕДІЛОК, ПРОДОВЖЕННЯ

До будинку Садівника ми дійшли без проблем. Проблема виникла вже під самим будинком. Треба було щось вигадати, щоб перевірити, чи Садівник удома. Вікна виявилися незашторені, але здалека багато не видно. Прокрастися під вікна – це майже увійти до печери з левом. На подвір'ї бігав Цербер, величезний собацюра.

Ми думали, що робити, коли раптом почули дзвінок, клацання замка, а за мить у мене все захоллоло всередині.

– А Садівник удома? – питався Малій.

Дурдом! На сходах перед дверима Садівника стояв мій молодший брат, а над його головою схилялася величезна паща Цербера.

– Побиття немовлят, – прошепотів зблідлий Домінік.

Я весь заціпенів, і лише мої думки вирвалися й захистили Малого. Собацюра штовхнув малого

носом, а той, подолавши супротив двох курток, обійняв його рукою за шию й поцілував у довгий писк.

Хтось відчинив двері.

– А Садівник удома? – спитав Малий

– Удома я, чого тобі? – хрипло відізвався Садівник.

– Я собаку загубив. Такого вели-и-икого! Чорного, із хвостом.

– Із хвостом? Ха-ха-ха. Собаки із хвостом я не бачив!

Садівник зачинив двері, Малий почухав Цербера й підстрибом повернувся до нас.

Я мав би прочитати йому нотацію, що треба слухатися, але на це не було часу. Щойно ми сховалися, Садівник вийшов на вулицю. На щастя, пса він із собою не взяв.

Стежити за кимось удень – це не те, що вночі. Кароліна заплуталася в повідку Супергавчика й угатила Домінікові ліктем у ребра. Здається, у нього в очах потемніло, бо він зблід як полотно. Як він мовчки таке терпить.

Садівник зайшов до продуктового, купив пончики й повернув на Граничну, найдовшу вулицю в нашому місті. Вулиця проходить околицею, визначаючи межі міста. Нечисленні будинки стоять тут лише з нашого, міського боку. Із другого (не нашого) боку величезну територію займає фірма

«БУМЕРАНГ» (тартак зі столярною майстернею).
Її власник – низький товстий чолов'яга на прізвисько Кенгуру (в юності він працював у зоопарку з кенгуру).

– У Кенгуру давні порахунки з Барбареллою, а Галушка...

– Наш небіжчик чи вдова? – перервав Кароліну Домінік.

– Чому це ваш? – підстрибнула вгору руда гривка.

– Не сперечайся! Кажі! – процитував я вчительку польської.

– Небіжчик, його дружина була б пані Галушкою.

– Ну, пані чи не пані... – Домінік явно збирився розвинути думку про звертання та грама-тичний рід.

За що Бог покарав мене таким співробітником?!

– Галушка – це Галушка! То що там із небіжчиком?

– Олівер Галушка був таємним скарбником Барбарелли. Він дбав про те, щоб гроші з контрабанди сигарет розпливалися в повітрі й не обтяжували рахунку Барбарелли. Барбарелла та Кенгуру є в базі моєї мами, тож я багато про них знаю, – Кароліна хвалилася нечесно отриманими відомостями. – Малий, твій пес здох, – байду-

же промовила вона, не переймаючись почуттями мого брата.

Малий слухав історію про Кенгуру та Барбареллу роззявивши рота. Він забув про Супергавчика. Тягнув поводок по тротуару, що той аж ізсунувся на дорогу. На щастя нічого не їхало. Отримав би я вдома на горіхи, якби Супергавчик потрапив під машину.

Садівник, хоч і працює на Барбареллу, який має свої порахунки з Кенгуру, спокійнісінько зайшов на територію тартака й попрямував до столярні.

– Кого я бачу, юні Кефірчики! Оце так зустріч!

Сказати, що на звук цього голосу в мене спинилося серце – це ще замало. Дурдом-веселка! Це був голос нашого математика Зигзага, якій ніколи мене особливо не любив.

– Привіт! – Малий ще не відчував антипатії до математиків.

– Що ви тут робите? – я був настільки заскочений, що питання вирвалося саме.

– Живу, Теосою, ось у цьому будинку, – він показав на сірий куб із протилежного боку вулиці. – А ти з якою метою так далеко привів цього малюка?

– І пса! – додав «малюк», радий, що опинився в центрі уваги.

– Ми... – я озирнувся довкола, але окрім Малого й Супергавчика біля мене нікого не було. От мавпи! Домінік і Кароліна, звісно. – Ми йдемо із собакою... – я ще раз глянув убік. Дурдом-веселка! Мої товариші вже були на тартаку! – Ми собаку вигулюємо.

Зигзаг подивився на нашійник і намордник, що сумно лежали на тротуарі.

– Він утік?

– Так, утік! – Зигзаг сам підсунув мені ідею, як викрутитися із ситуації, що не відповідає здоровому глузду (мова про неіснуючого пса, а не розслідування).

Домінік саме прочиняв двері величезного складу біля столярні. За мить вони з Кароліною зникли з очей.

– Пес забіг на тартак. Домінік і Кароліна самі його знайдуть, – сказав я, бо Зигзаг (от лихо!) запропонував допомогу в пошуках собаки.

Я полегшено попрощався з математиком.

На території «БУМЕРАНГА» лежали грубі колоди й стоси дощок. Ми непомітно прокралися аж до майстерні углибині, за тартаком. Я наказав Малому поводитися дуже тихо, і ми зайшли на склад. Побачене мене вразило. Стільки трун не було, мабуть, навіть на цвинтарі. Із неструганого дерева, без прикрас, вони стояли на бетоні,

на широких полицях чи рядком, сперті на стіну. У деяких не було віка, в інших – ніжок.

Між трунами побіля стіни я помітив кінську щелепу Домініка.

– Тссс! – попередив він, тож я утримався від питань.

Ми пішли за ним. У віддаленому кінці величезного складу виднівся вузький коридор, уздовж якого стояли труни й віка до них. Коридор вів до невеличкого приміщення без вікон, що виконував роль офісу. Двері були прочинені. У щілину саме зазірала Кароліна. Я глянув їй через плече. Я побачив труни, подряпаний стіл, а на ньому – не повірите! – торбинку нашої вдови! Чесно! Із чорної блискучої шкіри! Вивернута підкладкою назовні вона лежала поміж записничків, листочків, помад та інших штук для макіяжу. Біля стола ми побачили Садівника й незнайомого нам блондина із хвостиком, ширшого, ніж довшого, що виглядав як опецькуватий карлик.

– Пончики для Галушки! – Садівник копнув труну на підлозі.

Хвостатий блондин нахилився й підняв віко.

Кароліна вилаялася англійською.

У труні лежала вдова нашого небіжчика, зв'язана й із кляпом у роті. Садівник вийняв кляп.

– Кажи, бо сніданок чекає! – прогарчав він.

– Я нічого не знаю! Чоловік не залишив мені тієї карти! Тільки прощальний лист був у ворожки! Ніякого кур'єра я ніколи на очі не бачила! А тебе, Садівнику, за зраду смажитимуть у пеклі! Я тобі як другові довіряла. Пустіть мене, бандюгани!

– Чемніше, пані Гражинко, бо ручки накажу поламати, – пригрозив Садівник, а блондин ударив кулаком у відкриту долоню. Безсумнівно, він поламав ним вже не одну ручку, бо кулак був як чотири пончики. – Почнімо спочатку, потихеньку. Де карта цвинтаря?

– Відповідаю потихеньку: Я НЕ ЗНАЮ! – удова шарпнулася у відчаї, але вузли були міцні.

– Лежатимеш тут, доки чогось не вигадаш. Садівник, закриваємо небіжчицю, – голос блондина не пасував до його спортивної статури. Він був писклявий, майже жіночий.

– Це справжній бандит? – спитав Малий.

– Справжній. Бачиш, які в нього кулаки?

Малий кивнув головою. Очі в нього заблищали від радості, а я вперше того дня пошкодував, що взяв його із собою. Чесно кажучи, я не вірив у викрадення вдови. Мені вона більше скидалася на злочинницю, ніж на жертву. Я б не взяв брата, якби знав, що ми опинимося в самісінькому центрі небезпечних подій. Пообіцяв собі більше ніколи не припускатися такої помилки й нашорошив вуха.

– Кажу правду. У мене немає карти цвинтаря. Я не знаю, де вона. Чоловік не встиг зробити, бо ви його замочили, барани!

– Ця Галушка нас ображає. Що ми на це? – блондин затиснув обидва кулаки.

– Закопаємо труну разом із Гражиною-Альбіною Галушкою.

Садівник дістав із кишені кляп і схилився над Гражиною-Альбіною...

«О, то в неї є друге ім'я! Це важливо», – подумав я.

– Ось вам моя порада: розпитайте цвинтарних кротів! – просичала вдова й противно захихотіла (у книжках це називають демонічним сміхом).

Роздратований Садівник заткнув вдові рота брудною ганчіркою. Блондин накрив труну віком і закрутив шурупи.

– Хтось іде! – Кароліна так рвучко сіпнула головою, що ледь не зламала мені носа. На очі миттю набігли сльози.

– Ховайся! – вона потягнула мене за рукав.

– Де Малий? – крізь сльози я мало що бачив.

– До труни! – просичав Домінік.

Коли сльози потекли мені на щоки, я помітив як задок Малого зникає між стосами дощок углибині складу. Меткий шибеник! Я полегшено видихнув і, не замислюючись, скочив до найближчої труни під стіною. Домінік зайняв другу. Укомплектвані були лише ці, тобто мали віка.

Важкі кроки чулися вже дуже близько.

– Посунься!

Здоровенна Кароліна так жваво впхалася до моєї труни, що врзалася в мене, як таран! Труна стояла не вертикально, а під кутом, тож ми мушили стояти, тісно притулившись одне до одного.

– Не чіпляйся до мене! – просичав я.

Я ледве дихав. На додачу довге волосся Кароліни лоскотало мені носа й смерділо так само гидко, як її парфуми.

Дурдом-веселка! Якби я знав, що колись сидітиму в одній труні із зарозумілою всезнайкою, я б відмовився від кар'єри детектива. Як двічі по два дорівнює чотири!

Хтось пройшов повз, тож я затамував подих. Скрипнули двері. Я здогадався, що цей хтось зайшов до офісу і, на жаль, зачинив за собою двері. Ми не почуємо, про що вони там говорять, а із труни краще не вилазити, бо будь-якої миті нас можуть схопити.

– Чи ти нарешті помітив, що твоє й моє розслідування переплітаються? – абсолютно спокійно спитала Кароліна.

– Я помітив, що ти на мене прешся!

– А що робити?! На віко спиратися?! Труна перехилиться – і ми обоє випадемо! – вона пирхнула, як кицька бабусі Боцян на Олюся.

– Але чіплятися до мене не обов'язково!

– Я не чіпляюся, я тримаю кут. Ти не зіпсуєш мені розслідування лише тому, що тобі й у труні має бути зручно, котику, – захихотіла вона.

«На детектива під час його роботи чекають різні ситуації, як приємні, так і не дуже, а часом і зовсім неприємні. Його можуть різним чином спокушати чи піддавати тортурам. Він завжди має зберігати залізний спокій», – цитата з підручника для детективів-початківців мала мене підбадьорити й полегшити мої страждання. Марні сподівання. Його автор точно не передбачав, що детектив-початківець опиниться в одній, опертій об стіну під незручним кутом, труні, пліч-о-пліч із вредною та зарозумілою початкуючою прокуроршею.

Двері знову скрипнули, хтось їх прочинив.

– Це голос Кенгуру, – прошепотіла Кароліна. Вона знає голос Кенгуру? Не вірю.

– Знаю!

Вона теж підслуховує мої думки! Зигзаг казав мені колись, що дурні думки в мене на лобі написані. Але це була лише шпилька...

– Ти помітив, що всі стежки ведуть на цвинтар?

– Тобто, ти теж ідеш слідами розмазаних Церберових куп? – покепкував я.

Вона проігнорувала зачіпку.

– Садівник, який працює на контрабандиста Барбареллу та має порахунки з Кенгуру, викрав Галушку, дружину скарбника Барбарелли, і переховує її в Кенгуру. Це не має сенсу. Ця справа надто складна для нас. Навіть Домінік її не розгризе. Хіба що ми працюватимемо разом.

– То треба було лізти до труни Домініка. Може, йому потрібна твоя допомога, бо мені – ні. Я вже знаю, хто замовив убивство й чого всі шукають! Вдова сказала, що Садівник горітиме в пеклі за зраду. Це означає, що він зрадив Барбареллу й Галушок, перейшовши на бік Кенгуру. Тепер вони намагаються витягнути з удови, де сховано карту цвинтаря.

– Вони виходять! – прошепотіла Кароліна.

Я затамував подих. Хтось відкрив двері, хтось їх зачинив, хтось пройшов повз мою труну. Я випустив повітря, розвіявши руде волосся. Знову за смерділо парфумами.

«Може, вже вилізти?» – замислився я.

Якби я міг поворушитися, то визирнув би назовні, але через Кароліну я не перестрибну. Я постановив дочекатися руху Домініка. Він вільно стоїть у своїй труні, якщо вирішить, що безпечно, то дасть мені знати. Аби лише Малий не вихопився як Пилип з конопель. Якого біса я його брав? Ніколи більше такої дурниці не зроблю...

Час тягнувся немилосердно. Кароліні треба схуднути. Вона штрикнула мене ліктем під ребра.

«Годі!» – наважився я.

Тієї ж миті, коли я вирішив вийти із труни, хтось відкрив віко. Кароліна знову впала на мене, а я витріщив очі.

Із другого боку, тобто не в труні, я побачив два темні отвори, що вели углиб спрямованого на мене дула.

«Ой!» – мені не хотілося думати про найгірше, тож я перестав думати взагалі й перевів погляд за дуло. За ним стояв математик Зигзаг і цілився в мене із пневматичної рушниці. Нижче, біля нього, я побачив усміхненого від вуха до вуха Малого та його пса.

– Я рятую вам життя! – сказав він, на щастя, пошепки.

Дурдом-веселка! Яким дивом йому вдалося притягнути сюди Зигзага?

– А це що таке?! – отетерів Зигзаг, побачивши голову Кароліни, яка опинилася в мене під пахвою (бо я саме збирався вилазити).

– Ви? – Кароліна заточилася від здивування.

– Це ти мене питаєш чи я тебе?! – математик наморщив чоло. Його кошлаті чорні брови смикалися, як на уроці.

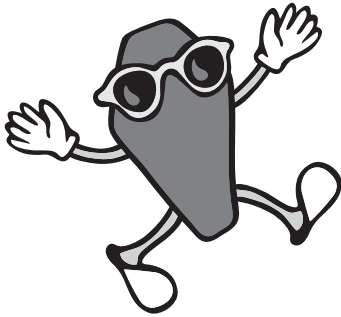
– Я... вас, – логічно відповіла вона.

Зигзаг відкрив рота, щоб гримнути на весь склад. Мені довелося стримати його.

– Тихо! Тут убивці! Виходимо! – рішуче прошепотів я.

Я зиркнув на труну Домініка. Він трошечки відсунув віко й дав мені знак, щоб я його не здав. Тож про його присутність я промовчав. Хай лишається. Може, щось корисне почує.

20 ПОНЕДІЛОК, ПРОДОВЖЕННЯ

Шокований Зигзаг якусь хвилину сумирно йшов з нами, однак, коли ми врешті опинилися на вулиці, він одразу перехопив ініціативу.

– На два кроки попереду! – показав дулом на свій будинок.

Коли ми вже були в нього на кухні, він налив нам по склянці кока-коли. Я пив малими ковтками, щоб виграти час, і крадькома позирав на математика. Вигляд у нього й досі був обурений. Я навіть не дивуюся, його професія набагато спокійніша за роботу детектива. Розслідування – це не урок математики в початковій школі.

– Це дитя... – він показав на Малого, який захоплено плював до своєї склянки й повільно надпивав каламутну рідину, насолоджуючись її смаком, – це дитя прибігло до мене захекане, у шоці, і каже, що його брат закрився в труні з дівчиною!

Кароліно! Від тебе я такого не чекав! Мені доведеться розповісти вашим батькам! Це дитя сказало, що ви кинули його самого зі скаженим собакою, якого кличуть Садівником!

«Ага, то рушниця була для скаженого собаки, якого звать Садівник», – зрозумів я складну інтригу, яку вигдав мій молодший брат. Не дивно, що Малий такий задоволений. Добряче він накрутив, щоб витягнути нас із халепи. Мабуть, не казатиму йому, що замість допомогти, він мені нашкодив. І з однієї труни з Кароліною я потрапив у руки Зигзага.

Капець!

Кароліна весь час намагалася щось сказати, але роздратований Зигзаг не дав їй рота відкрити.

– Теодор пояснює перший!

Дурдом! На математиці Теодор теж перший відповідає!

– Потрібно викликати поліцію! – верескнула Кароліна. Її руда гривка підстрибувала з кожним словом.

– Кароліна вчепилася в мене, бо труна стояла під кутом, – пояснив я.

– І?

– І? – я зробив вигляд, що не розумію. Мені доводилося зволікати, щоб у Домініка був час. Може, він ще щось дізнається, перш ніж ми викличемо поліцію.

– Я ж не питаюся, чому, як ти висловився, Кароліна вчепилася в тебе. Я питаюся, навіщо ви зачинилися в туні на території промислового об'єкту, і чому ти кинув напризволяще молодшого брата, засмученого через утрату собаки.

– Він не губив собаки! – я надто пізно прикусив язика.

– Теодоре, я не питаю, скільки арів у гектарі, тож не потрібно мені доводити, що біле – це чорне. Я не сліпий і бачу, що ваш пес утік!

Ми обоє перевели погляд на поводок, нашійник і намордник. Я на мить побачив там і Супергавчика, але Зигзаг його не бачив. Мабуть, у математиків немає уяви.

– Пане вчителю! – Кароліна тупнула ногою.

(«Лається англійською й тупає на вчителів», – відзначив я подумки приховуване досі темне обличчя Кароліни. Хтозна, може ці знання стануть мені в пригоді).

– Я зараз із Кефірчиком розмовляю! А ти роздягни малого, бо зіпріє!

Зигзаг знову звернувся до мене.

– Пес пропав, твій брат плаче, а ти що робиш?!

Малий негайно спохмурнів і витер мокрі від кока-коли лапи об щоки. Він виглядав, як тридцять три нещастя. Якби ж я так умів розчулити Зигзага...

Я відкрив рота й закрив його. Не сперечатимусь про пса, є справи важливіші. Я задоволено спостерігав за невдалими спробами зняти з Малого «куленепробивні» куртки.

Зла, спітніла Кароліна була сита по горло впертим малюком. Вона пустила Малого й видихнула:

– Пане вчителю! Ми з'ясували, що на складі столярні утримують труну!

У Зигзага заблищали очі:

– Та невже? На складі столярної майстерні утримують труну? Від такої новини й справді кров у жилах стигне!

Кароліна прикусила губу. Здається, вона хотіла сказати щось уїдливе, проте стрималася. Не лишалось нічого іншого, окрім пояснити від А до Я, кого утримують і де.

Вислухавши нас, Зигзаг зробив великий ковток кока-коли.

– Лишайтеся тут, доки я не повернусь! – рішучо наказав він і вийшов. За мить ми почули скрегіт ключа в замку.

Жах, він нас зачинив!

Ми кинулися до вікна. Зигзаг жваво перетнув дорогу в недозволеному місці. І так само жваво вступив на територію «БУМЕРАНГА».

– Він пішов спитати викрадачів, чи вони викрали вдову? – здивовані очі Кароліни стали схожі на яєчню із золотистими жовтками. Я втупився

в це надзвичайне видовище, і шлунок мені стиснуло від туги за вранішньою яєчнею.

Я закліпав, щоб відігнати голодні думки.

«Зигзаг точно втрапить до лап Садівника й блондина!» – розсудливо подумав я. Витягнув телефон. Якщо я не можу сам піймати злочинців, то принаймні буду тим, хто викличе поліцію.

– Ваше ім'я та прізвище? – почув я у слухавці чоловічий голос.

– Теось Кефірчик!

– Скільки тобі років, Теосою?

– Дванадцять, – відповів я.

– Кажеш, твоєму математикові загрожує смертельна небезпека. Жінку на прізвище Галушка викрала особа, відома як Садівник, і утримує її на складі столярної майстерні. Із кляпом, закриту в труні. Ти не можеш їй допомогти, бо тебе разом із твоїми братом і дівчиною замкнули в будинку математика...

– Кароліна не моя дівчина! – заперечив я.

Я вже знав, що поліцейський мені не повірив, і навіть не здивувався. Я б сам собі не повірив, якби подзвонив собі із такими заявами.

– Порядок! Мама пришле поліцію! – Кароліна переможно сяяла.

Вона знову використала знайомства! Достатньо дзвінка мамі-прокурору! Дурдом-веселка! Вона вистежувала контрабандистів, а тепер виявиться,

що врятувала вчителя й удову нашого небіжчика!
Усі заслуги припишуть їй!

Я відчинив вікно. Не сидіти ж замкненим, доки ця руда приндиться, привласнюючи всі мої здобутки. Я вистрибнув (перший поверх, не думайте, що це була сцена, від якої холоде в грудях).

– Малий, ти лишаєшся із Супергавчиком! Не обговорюється! – наказав я.

Кароліна мене підтримала:

– Зараз стрілятимуть зі справжньої зброї, – попередила вона мене й вилізла на підвіконня.

Шкода, що вона не застрягла у вікні. Зашироке...

Малий не відповів, лише його великі очі стали ще більшими. Утім, я не був певний, чи то від переляку, чи то від цікавості.

Ми забігли на територію тартака і, крадучись між стосами колод, дісталися майстерні. Далі проходу не було. Майстерню й склад оточила поліція.

Звідки вони так швидко взялися?

– Зайшли через службовий вхід, – Кароліна показала на задню стіну складу.

За бетонною огорожею, на ґрунтовій дорозі стояло кілька машин. Прислали самих спецназівців. «У цього Садівника, напевно, багато чого на совісті», – подумав я. Кілька поліцейських забігли до складу. Я був упевнений, що зараз ми почуємо: «Руки вгору!» А тоді побачимо, як виводять злочинців і виносять удову (на ношах, не в труні, після такого довгого лежання вона точно буде слабка).

Я чекав і чекав, і нічого. Я глянув на Кароліну. Вона теж не розуміла, що відбувається. Нікого не знайшли?! Неможливо. П'ятеро людей, при цьому одна зв'язана й у труні, не могли розчинитися в повітрі.

Під склад під'їхали дві машини. З однієї виїшла мама Кароліни з Амельчиним нареченим, Павелком.

Кароліна дістала телефон і подзвонила мамі. Невдовзі до нас підійшов не надто високий (а точніше – не надто великий) спецназівець, і ми пішли з ним до складу.

Усередині було тихо. Що сталося? Вони нікого не піймали? Труна Домініка стояла відкрита, але він теж зник.

– Вони стовідсотково були тут, ми бачили! Садівник і блондин, і вдова в труні! – обличчям Кароліни горохом котилися сльози. Напевне, через лють на Садівника, блондина й удову в труні. На труну теж, бо однієї, саме тієї, бракувало.

– Труни теж немає! – голос Кароліни драматично затремтів, як голос Балладини на шкільній виставі, коли та вбила свою сестру Аліну, щоб привласнити її малину*.

– Не вистачає математика й Домініка, – спокійно сказав я (досить, що Кароліна виставила себе на посміховисько).

– Домініка Таборека? – поруч зі мною опинився Павелек. Нарешті бодай хтось, із ким можна поговорити.

Я більш-менш докладно пояснив, що сталося сьогодні. Звісно, я не згадував про попереднє розслідування та його результати, бо ми б ще два дні сиділи на складі. Зрештою, це все так заплута-

* Балладина – героїня однойменної драми Ю. Словацького. За сюжетом, сестра, яка перша назбирає глечик малини, мала стати дружиною короля (*прим. пер.*).

лося, що мені самому доведеться добре подумати, щоб розібратися у власному розслідуванні.

До дверей складу під'їхала «Тойота». Із неї висіли невисокий товстун і високий брюнет. Забігли досередини, я протер очі. Кенгуру і Зигзаг... Дурдом-веселка, вони!

Кенгуру вимагав пояснень, а Зигзаг розповідав про брехню, яку розповсюдили Теодор Кефірчик та Кароліна Пелка.

– Мушу із прикрістю повідомити, що я піймав їх разом в одній труні, – звернувся він до Каролінчиної мами, яка одразу почервоніла, як півонія. Кароліна теж почервоніла. А мною аж затіпало. Я не збираюся соромитися чогось, на що не міг вплинути.

– Кароліна сама залізла!

Дурдом-веселка, мене ніхто не слухав! Знай повторювали: «брехня» та «дурний розіграш учителя»!

Ні то ні! Нічого їм не розповім! Сам доведу справу до кінця, а тоді вони візьмуть всі свої слова назад! Публічно!

Звісно, «Каролінку» швидко виправдали, адже вона збирає матеріали для інтернет-газети, і за словами її мами, «перестаралася, а її однокласник це використав, щоб пожартувати з учителя».

Цей «її однокласник» – це про мене! Самі розумієте, чому мною знову затіпало. Однак я й

цього разу зціпив зуби. Хай тішаться, подивимося на їхні обличчя потім.

– Де дитина й пес? – спитав Зигзаг.

– У вас удома, – буркнув я.

– Ходімо, відвезу вас. Я дзвонив твоїм батькам, – сказав Павелек.

Я мимоволі тяжко зітхнув.

– Це мій обов'язок, – Павелек, утішаючи, поплескав мене по плечу. – Батькам Домініка я також дзвонив. Ти знаєш, де він? Ти повинен втаємничити мене у ваше розслідування, щоб у разі чого я міг вам допомогти.

Я завагався. Як багато йому розповісти? Павелек – класний чувак, не те що мовчазна мама Кароліни й пихатий Зигзаг, однак я вже вирішив самотужки довести справу до кінця. Звісно, з Домініком, якщо він не потрапив до лап Садівника й решти карликових друзів Кенгуру. А якщо потрапив, я його врятую. Теж сам!

Зигзаг провів нас до свого будинку. Побачивши відкрите вікно, він насупив брови. Ми зайшли в коридор. Усередині було холодно, як на вулиці.

– Проходьте, я приготую каву, щоб зігрітися. Пані прокурор, мабуть, змерзла...

На обкладинці маминої книжки я прочитав таке речення: «Слова завмерли на її коралових вустах, а прекрасні блакитні очі затуманила пелена подиву». Ідіотизм. У Зигзага не було коралових

вуст, ані прекрасних блакитних очей, очі були карі й малі, однак коли він прочинив двері до кухні, слова на його вустах теж завмерли.

Ми всі туди зазирнули. За столом чемно сидів Малій, а навпроти так само чемно сидів Домінік. Обоє мирно грали в хрестики-нулики. Супергавчик лежав під столом, тож на щастя його не було видно.

– Добрий день! – завжди чемний Домінік схопився зі стільця й навіть уклонився.

– А ти тут що? – спитав отетерілий Зигзаг.

– Робиш? – договорив я.

Я теж був здивований, хоч і зрадив, що Домінік на волі. Я змовницьки підморгнув йому. Здається, він зрозумів, що я мав на увазі не розповідати всього при Кароліні та її мамі.

– Із Малім сиджу. Тобто, Кароліна збирає матеріал для газети, Теось за нею стежить, бо хоче створити блог і писати про кримінальні події, а я пильную Теосевого брата, Захарчика, – Домінік навіть не затнувся, мішаючи правду з неправдою. Добре, принагідно похвалю його.

«Брехати – негідно», – як каже директор Донат М. Донат. Я згоден з ним, однак у роботі детектива іноді доводиться обійти правду, щоб дістатися істини.

– Чому ти сидиш із Захарчиком у моєму домі? – Зигзаг перестав мислити логічно.

– Бо ви нас сюди привели.

Це вже був нахабний обман. Якщо Домінік бреше в живі очі, то мусить мати неабияку причину. Аби лише Кароліна не нагадала математикові, що під дулом він привів лише нас двох (і Малого із собакою). На щастя, хоч її очі й затуманила пелена подиву, вона мовчала.

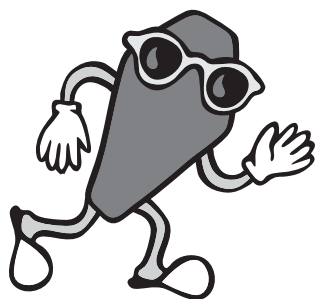
– Справді? Тебе я не пригадую. Неважливо. Зачини вікно, тут холодно, як у собачій буді. До слова, ви знайшли пса? – згадав Зигзаг.

– Він загубився, пхінк, пхінк... – у Малого був великий запас кока-коли, тож він захвав руку в склянку й розмазав по личку темно-коричневі сльози.

– Не плач, поліція його знайде, – на диво, мама Кароліни виявила людяність і навіть погладила Малого по голові. Здається, вона не пов'язала неіснуючого Супергавчика, який «сказив» Кароліну, та собаку Малого. Кароліна теж не втручалася. Вона була надто пригнічена. Урешті, це вона, а не я, підняла на ноги відділ боротьби з тероризмом без жодної (як виявилось) причини. Мені пощастило, що поліцейський, з яким я говорив телефоном, мені не повірив.

Ми нарешті попрощалися (дуже чемно) з математиком Зигзагом і поїхали з Павелком до нас додому.

На щастя, без Кароліни.

21 ПОНЕДІЛОК, ПРОДОВЖЕННЯ

У машині Павелка я нарешті мав нагоду подумати. Я вже знав, чому на складі нікого не було. Винен Зигзаг. Коли він туди зайшов, то застав там Садівника й блондина. Зв'язана вдова із кляпом у роті лежала в закритій труні, тож її математик не побачив. Він увічливо запитав, чи інформація про утримання викраденої жінки в труні, про яку розповіли його учні – правда. Викрадачі прикинулися дурниками. Вони навіть відкрили кілька трун, щоб він на власні очі переконався, що ті порожні. Потім відправили його на тартак до шефа Кенгуру. Зигзаг балакав з Кенгуру, а Садівник і блондин тим часом злиняли із труною й удовою.

Я ще не знав, про що довідався Домінік. Він устиг шепнути мені, що нам треба зіграти в «морський бій». Чесне слово! Звісно, за своєю звичкою

не забув і про смердючу лінію. Заявив, що він розв'язав загадку четвертої купи Цербера. Кароліна вступила в неї на Граничній, бо зрадник Садівник бував у «БУМЕРАНЗІ» раніше. А це означає, що він доносив Кенгуру на Барбареллу.

По дорозі Малий перераховував особливі прикмети зниклого пса.

– Маленький такий, кудлатий, круглий як м'ячик. Увесь білий.

– Пудель? – спитав Павелек.

– Ні, безпородний.

– Ви поміняли Супергавчика на дворнягу? – здивовано глянув на мене Домінік.

– Він завжди був дворнягою! Не перебивай! – огризнувся на нього Малий.

– Чому він замінив вівчарку на дворнягу? Вважай, Теосою, цей шибеник щось надумав.

– Не каркай, бо наврочиш! – цитьнув я.

Перед будинком на нас чекали наші батьки й тато Домініка, Яцек Таборек.

– Добрий день, пане Табурет! У мене буде дівчина! – повідомив йому Малий.

Я неспішно вийшов із машини. Мама виглядала, як блискавка уповні (я знаю, що немає такого виразу, але мама була саме такою). Малий плів нісенітниці про Садівника, труни, пончики

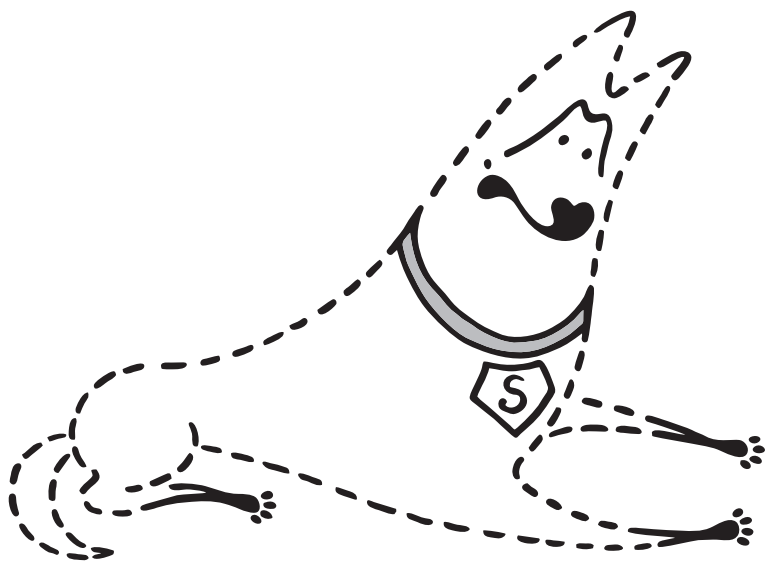
для Галушки, Зигзага, кока-колу, Супергавчика, котрий загубився, і спецназівців. Бартусь, який улетів на подвір'я, як ракета, слухав його із захопленням і заздрістю.

– А Теось лежав у труні з Кароліною! – завершив розповідь Малий і прикрив собі рота, щоб не пирснути сміхом.

– Я б хотів поговорити з Теосем і Домініком. Їхня інформація може бути корисною. Ви не проти? – спитав Павелек.

– О так, нам справді треба з ними поговорити! – процідила мама.

– Особливо з Теосем, – цілком поважно додав тато.

Ох, ставало дедалі небезпечніше. Я міг розраховувати лише на диво.

І диво сталося!

Воно мало вигляд Кароліни та її мами, яка з виском коліс в'їхала машиною на наше подвір'я.

У пані прокурор був розгублений вигляд.

– Я перестала розуміти Каролінку посередині її розповіді. Може, разом нам вдасться відокремити в їхніх історіях правду від брехні, – звернулася вона до моїх батьків.

– А наші рибки? – таємничо запитав Павелек.

– Я говорила з Корівкою, рибки в сітці, піймані з жучком у кишені. Однак у нас досі немає нічого на акул.

Дорослі подивилися на пані прокурор як на божевільну.

– А жучок як почувається? – Павелек, оком не змигнувши, розвивав зоологічну тему.

– Сонна, щось маячить, – була відповідь.

– Що ж, запрошую в дім. Ми б хотіли зрозуміти, що наші діти робили в столярні... чи аква-ріумі, – сказав збитий з пантелику тато.

Добре, що Павелек перейняв ініціативу під час розмови, тож наразі обійшлося без претензій. Завдяки йому ми досить швидко розповіли про ефекти наших розслідувань. Кароліна повідомила, як через журналістську цікавість почала стежити за Садівником, оскільки знала, що він замішаний у контрабанду безакцизних сигарет. Йдучи назирці за Садівником, вона опинилася на цвинтарі й на складі столярної майстерні Кенгуру, де утримувалася вдова вбитого Галушки.

Я розповів про перше вторгнення до Кассандри, через яке ворожка звернулася до охоронного агентства, а згідно моїх припущень (саме вчасно згадав слово!), вони використали її, щоб спільно із дружиною убитого Галушки вбити його й пограбувати руками найманих зарізак. Найціннішою здобиччю мала стати карта цвинтаря, яку Галушка залишив у ворожки для своєї дружини.

– Він лишив карту дружині, тож у неї не було мотиву його вбивати, – утрутився Табурет.

– Дійсно, це нелогічно, – погодився мій тато.

– Нелогічно лише на перший погляд. Уже пояснюю. Галушка боявся за своє життя, зрештою, він був скарбником злочинців. Жінці й ворожці

він довіряв. Він залишив... Чекай, Домінік, припини позіхати, ти мені заважаєш! І не...

Я допетрав! З виразу Домінікового обличчя я здогадався: він не хоче, аби я сказав, що ще Галушка залишив ворожці.

– Він залишив ворожці запечатаний конверт, у якому була карта цвинтаря. Але... – я зачекав хвилинку, щоб додати напруги, – доки він був живий, наші злочинниці не мали поля для маневру. Цей план був як страховка на випадок смерті: лише після смерті чоловіка жінка отримує гроші зі страховки. Кассандра й жінка Галушки могли втекти зі здобиччю за кордон, але тоді б за ними назирці пішов Галушка, тож вони воліли його позбутися. Адже він був єдиною людиною, котра знала, що карта в Кассандри. Гражина Галушка, багаторічна клієнтка Кассандри, домовилася з нею, і обидві жінки закатрупили єдину перешкоду на шляху до карти цвинтаря (я міг сказати «вищезгаданої карти», було б розумніше). Однак чорна вдова помилялася щодо Кассандри. Я вважаю, що ворожка спокусилася цінною здобиччю, і спорожнила конверт. Ми чули, як Галушка звинуватила її в нечесності, як погрожувала їй і навіть хотіла підкупити, пропонуючи п'ять відсотків. Невдовзі після розмови двох жінок ворожку пограбували. Шукали карту й підкинули золоту запальничку. На мою думку – це пограбування,

я маю на увазі друге, було справою рук удови чи її спільників. Галушка, упізнавши чоловікову запальничку, спричинила арешт Кассандри. Тепер, коли ворожку закрили, вдова спокійно шукає карту. А точніше, шукала, бо її викрали на замовлення людей, котрі теж шукають карту, і підозрюю, саме їх боявся Олівер Галушка.

– Так.. – Павелек замислився. – Якщо я добре розумію, ти вважаєш, що перше пограбування Кассандри не мало нічого спільного зі справою вбивства?

Я вже був відкрив рота вигукнути «так, хоч я не виключаю, що...», однак у цю мить мені в голуву прийшла нова підозра.

– Ні! Я вважаю, що Кассандра й удова спланували все від самісінького початку! Коли у них уже був конверт Олівера Галушки, вони найняли братків, щоб ті інсценізували вторгнення й пограбування. Завдяки пограбуванню подальші дії ворожки виглядали як логічний наслідок подій. Тобто: угода зі спеціалізованим озброєним охоронним угрупованням «СПИ СПОКІЙНО» й перевірка їхньої оперативності. Насправді Кассандра організувала нічне виття, щоб забезпечити собі алібі. Усі ми бачили, що в ніч убивства вона була вдома..

Я очікував захоплених вигуків.

– Ти справді лежав з Кароліною в одній труні? – мама була далека від захоплення моїми талантами в дедукції. Окрім того, вона не розуміла справи.

– Стояв! Вона залізла до мене, бо поруч були лише дві труни з віками, – неохоче пояснив я.

– Ви гуляли вночі по цвинтарю й сиділи в могилі? – тато теж не розумів.

– Сиділи... навпочіпки, – знічено сказала Кароліна.

– Оце мойодь пішла! – озвався Малий, що досі сидів тихо. Бартусь притакнув.

Батьки ще не помітили, що Малий сидить у двох куртках. Знову зациклилися на найменш важливому. Мене вони не цінують, Малого занехають... Я б пожалів себе, але були важливіші речі.

– Пане Яцеку, і що із цими дітьми робити? – мама дивилася на тата Домініка, як на пророка.

– На мою думку, пані Доротко, потрібно роздягнути Малого, а «мойодь» вислухати.

Я пропущу опис знімання куленепробивних курток. Малий відважно боронився, але зрештою мусив скоритися.

Потому настала черга Домініка. Я очікував, що він може «вважати дещо інакше», тож попередив:

– Ми також опрацювали дещо інакшу гіпотезу, але вона трошки підсмерджує.

Домінік почав трохи сумбурно. Він постійно поглядав на Малого й морщив лоба. Невже й далі роздумував, чому Супергавчик більше не вівчарка?

Він почав із того, чим смердить купа Цербера. Начебто травою й печінкою. Власне в таку я вліз у неділю перед першим пограбуванням Кассандри. Йдучи слідами смороду, він дійшов до краю урвища, де лежали викинуті вікна та причіп. Пізніше знайшов її (купу) на цвинтарі, навпроти дому вбитого Галушки, скарбника Барбарелли, де вночі блукали Зелений, Бугай і Садівник, котрий виявився зрадником, що крутив за спиною Барбарелли, і таємним спільником давнього Барбареллиного ворога – низького, товстого Кенгуру.

– Я не розумію! – мама нервово стискала руку Малого, наче боялася, що зараз тут з'являться Барбарелла, Кенгуру, Садівник і пес Садівника.

Домінік узяв чайну ложечку і, ритмічно стукаючи нею в долоню, виголосив промову, так, як лише він може.

– Шановне товариство, прошу послухати, моя думка така: *primo**, Кассандра невинна. Вона лише зберігала конверт. *Secundo***, удова не ска-

* По-перше, лат. (прим. пер.)

** По-друге, лат. (прим. пер.)

зала поліції правди, наприклад, того, що вона раніше повернулася з-за кордону й пішла до Кассандри за тим, що лишив її чоловік. Але вдова не планувала убивства чоловіка чи крадіжки чогось, що належало йому. Вона хоче лише повернути карту кладовища, яка, напевно, не лише цінна, але й здобута незаконним шляхом, тому вдова шукає її за спиною поліції. *Tertio**, у вбивство замішані Садівник та його начальство, імовірно, Кенгуру. *Quarto***...

– О Господи, це ще не кінець? – простогнала мама.

– *Quarto*, карту цвинтаря шукає не лише вдова. Садівник шукає її теж. Удова сподівалася, що чоловік, передбачаючи небезпеку, залишив карту Кассандри. Коли вона її там не знайшла, то дуже рознервувалася. Однак це не вона залізла до Кассандри й підкинула запальничку. Це зробили вбивці її чоловіка. Підкинули запальничку, щоб ошукати поліцію й звести розслідування на манівці. Під час цього пограбування вони щось шукали – звісно ж, цінну карту цвинтаря. Вони, напевно, знали, що Гражина Галушка підозрює ворожку у викраденні карти. Звідки? Та від самої ж удови, яка розповіла Садівникові, не підозрюючи, що довірена особа Барбарелли – зрадник.

* По-третє, лат. (прим. пер.)

** По-четверте, лат. (прим. пер.)

Тому я вважаю, що в другому пограбуванні дому Кассандри брав участь Садівник, а підозрюю, що й у першому. Прошу вас звернути увагу, що перше вторгнення мало місце через кілька годин після відвідин ворожки Олівером Галушкою. Він був у неї в неділю вранці, а пограбування сталося в ніч з неділі на понеділок. Я припускаю, що балакуча Гражина Галушка й у цьому випадку звірилася Садівникові. Щойно бандит дізнався, що Галушка залишив щось Кассандрі, він повідомив Кенгуру й організував перше пограбування. Він шукав карту. Не знайшов, тож розіграв крадіжку причепу з вікнами, аби не виявилось, що він шукав насправді. Однак його виказала купа Цербера в лісі на краю яру. Тож із моїх роздумів випливає, що Садівник і його шеф замішані в убивстві.

Домінік ляснув ложечкою об долоню.

– Вдова продовжувала шукати карту в потойбіччі. Вона хотіла запитати в духа за допомогою медіума. Коли вона поверталася з невіддалого сеансу, її викрали на наказом Кенгуру, – завершив він.

– Я фігію! – вихопилося в тата.

– Тобто справа виглядає таким чином: ми здогадуємося, хто обікрав пані Кассандру і чому він це скоїв, а також навіщо заліз удруге. Також знаємо, що Олівера Галушку убито на замовлення

Барбірелли чи Кенгуру, – у тата Домініка заблищали очі.

– Барбарелли чи Кенгуру, – швидко виправив його я.

– Хтось із них замовив убивство чи лише крадіжку, бо убивство могло бути незапланованим, – тато теж розпалився.

– Що це за карта, через яку загинула людина? – спитався Табурет.

Дорослі запитально глянули на Домініка.

– Quinto?.. – підказала мама.

– Quinto? Так, quinto, у Цербера глисти. Ми провели аналіз калу.

«Аналіз калу» змусив усіх, без огляду на вік та освіту, заніміти. Лише малі радісно вишкірилися. Невже вони доклали до цього рук? Фе!

Першим порушив тишу Павелек.

– Дітлахи добряче попрацювали. Вони непогано дають собі раду з інтерпретацією доказів. А різниця теорій Теося й Домініка свідчить про самостійність мислення. Певною мірою це саме завдяки ним ми звільнили жучка, тобто пані Гражину, з рук викрадачів.

– Тобто з рук рибок, – включилася мама Кароліни.

– Це зробив знайомий вам поліцейський Корівка, – додав Павелек.

Ясно! Пам'ятаєте? Корівка був у нас, коли ми шукали скелета Тадека. Це було, здається, у жовтні.

– А акули? – спитав тато.

– Це Барбарелла та Кенгуру. Замало в нас на них, щоб затримати негідників. Барбарелла машинами ганяє контрабанду сигарет без акцизу. Рубає бабло, але на його рахунок немає навіть слідів грошей з контрабанди. Нам потрібно зловити його із грошима в руках. Олівер Галушка, як сказали діти, і справді вважався скарбником Барбарелли. Садівник, який систематично підслуховував Галушок і втерся в довіру Гражини Галушки, регулярно повідомляв Кенгуру про всі дії її чоловіка. Коли ми перехопили фуру доверху завантажену нелегальними сигаретами, Барбарелла відчув себе в небезпеці. І поїхав начебто у відпустку до Тунісу. За якийсь час його кур'єр мав отримати від Олівера Галушки брудні гроші й вивезти їх за кордон. Кенгуру й про це дізнався... Про подальший розвиток подій можна лише здогадуватися. Імовірно, Кенгуру вислав до Галушки своїх людей. Через організовану пані Кассандрою акцію Олівер Галушка встав дуже рано та напорівся на грабіжників. Чим ця зустріч закінчилася – ми всі знаємо. Натомість нам нічого не відомо про довірний ворожці конверт. Це дуже цінна інформація.

Кассандра прикрилася професійною таємницею й мовчить. Я думаю, що Гражина Галушка співпрацюватиме та пояснить, що передав їй чоловік. Садівника й блондина ми теж розколемо.

– Ви взяли їх?! – одночасно вигукнули я, Домінік і Кароліна.

– Ми стежили за тартаком, оскільки підозрювали, що Кенгуру може бути замішаний у вбивство. А ви сполохали ту парочку. Щойно вони почули від математика, що схованку викрито, як запакували Гражину Галушку до машини й виїхали бічною брамою.

– А там чекав пан Корівка! Він зловив рибку й звільнив жучка! – тато дуже пишався, що так багато склав докупи. – От! То випустить нашу сусідку, бо Олюсь уже скучив за нею. А чесно кажучи, наш пес його не любить, – додав він, підморгнувши Малому.

– Пані Кристина ще повинна дати деякі свідчення, – повідомила Каролінчина мама й перша встала попрощатися.

Домінік скористався метушнею в коридорі, коли всі вдягали куртки, і шепнув мені на вухо:

– Нам треба піти на цвинтар.

– Хіба що під наглядом, – відповів я, дивлячись на маму й тата, котрі не спускали мене з очей.

Задзвонив телефон Павелка й майже одночасно – телефон Каролінчиної мами. Сум'яття в коридорі стало ще більше, усі квапливо прощалися.

– Мені шкода, що пес зник, – мовив Павелек, якому ніхто не сказав, що Супергавчик не існує.

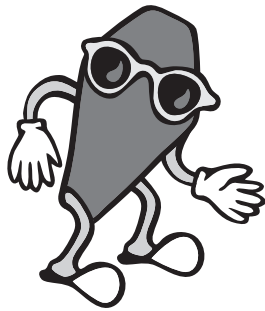
Батьки не звернули уваги на його слова. Вони й далі нічого не розуміли. Тато дякував, що за ними придивилися, мама просила Табурета вплинути на Домініка, бо той добре впливає на мене. А Малий і Бартусь практикувалися вживати нові слова, надзвичайно тонко відчуваючи їх значення:

– Павелек, зганяй до Амельки, – почав Бартусь.

– Бо чіпса плаче, – додав Малий.

– Бо чікса плаче, – виправив його Бартусь.

– Я про все вас повідомлю, не стежте більше за бандитами, гаразд? – побуряковілий Павелек кулею вискочив з дому.

ПОНЕДІЛОК, ПРОДОВЖЕННЯ 22

Нарешті всі вийшли. Дорослі добровільно, Домінік і Кароліна – під примусом, а Бартуся випроводили мої батьки. У домі запанувала мертва тиша.

«Зараз мене спіткає незаслужена кара за заслуги перед поліцією», – подумав я й у відчаї рушив у бік кухні, де зазвичай відбуваються поважні розмови Кефірчиків.

– Теосою, коли ти посерйознішаєш? Коли ти станеш настільки відповідальним, щоб ми могли тобі довіряти? – почув я за спиною мамин голос.

Як може говорити про серйозність той, хто купує своїй дитині поводок і виставляє її на посміховисько?! Адже вихователька із садка через день дзвонить скаржитися на Малого (і Бартуся), бо той лушцює кожного, хто на нього гавкне.

– Малий, нагодуй поводок, нашійник і намордник! І удавай, що в тебе є пес! – сказав я,

щоб дати батькам зрозуміти, що вони теж припускаються помилок.

– Який пес?! Мене ніхто не слухає! – раптово вибухнув Малий, схрестив руки, насупився й пішов до ванної.

– А цього яка муха вкусила? – мама й тато перемотали в голові стрічку з останньої години і, схоже, знайшли те, що раніше прогавили.

– Пропавсобакаякийсобака? – тато забув про паузи між словами.

– Малий випустив його, – сказав я, намагаючись зберігати спокій.

На батьківських обличчях відбивалися різні емоції, від гніву й подиву до стурбованості.

Може, переконати їх, що пес саме шкребеться у двері? «Якби Малий зобразив щасливу дитину, до якої повернувся чотирилапий друг, вони б дали нам спокій», – я гарячково шукав вихід з дебільної ситуації.

– Так насправді він не загубився, правда ж, Малий?! – я постукав до ванної.

Двері повільно відчинилися, і в них виріс пригнічений малюк: у плямистих волохатих капцях у вигляді гарнюнього аж до нудоти, невинного мишеняти, у білій піжамці (коли воно встигло перевдягнутися?) в сонні подушки й місяці, на яких спали такі самі невинні мишенятка. Вилицюватим личком Малого котилися сльози.

«Він помив очі з милом!» – здогадався я. Цей скунс мені не допоможе. Яку гру він веде?! Спочатку поміняв вівчарку на дворнягу, а тепер розігрує печаль! Якби він справді загубив Супергавчика, то ревів би на всю вулицю.

Невинна сумна мордочка малого безсумнівно свідчила про те, що він збирається брехати як по нотах, але інакше, ніж я.

Чекай-но, хамелеоне! Я тебе ще викрию!

Я звернувся до батьків:

– Я пошукаю собаку, я його знайду, обіцяю. Приготую з Малим оголошення, ми розклеїмо їх на районі. Правда, Малий?

– Пхиньк, пхиньк... – зарюмсав той і скривив ротика підківкою.

Тато взяв його на руки.

– Мені лягти з тобою? – спитав він.

– Так, – відповіло янголятко. Потім ум'яло, «втішаючись», чотири сосиски й півшоколадки. А коли пішло спати, я спитав батьків, чи вони справді хочуть, щоб отой Супергавчик знайшовся.

– Проблема собаки вирішилася сама. Немає вигаданого – не буде й справжнього, – спокушав я.

Однак батьки не вважали, що питання настільки просте (вони завжди все ускладнюють). Вирішили, що недбалі пошуки Супергавчика були б помилкою. Так ми подамо поганий приклад Малому. Згода на таке рішення собачого питання свідчила б про відсутність відповідальності за довірливе живе створіння. Малий здає позиції, але це він мусить прийняти рішення чи знайти пса та пройти випробування, щоб отримати справжню тварину. Або ж ми знайдемо собаку, і він – Малий, а не пес – чітко скаже, що більше не хоче пробувати. І таким чином не отримає справжнього Супергавчика.

Розмова про Супергавчика не врятувала мене від обговорення моїх «детективних подвигів». Я всоте почув про свою безвідповідальність. У результаті мене позбавили обох комп'ютерів, телефона (Малий поклав його собі під подушку) і ключів від дому.

Капець! Власні батьки відрізали мене від світу! А тим часом Кароліна витягне все з Домініка й стане зіркою. А я потім почую: Теосою, бери приклад з Каролінки, вона знову найкраща учениця в класі, а які в неї заслуги перед поліцією, незважаючи на юний вік!

«Я виберуся з дому й поговорю з Домініком, навіть якщо для цього доведеться стати гвинтокрилом!» – вирішив я.

Я сподівався, що після важкого дня батьки заснуть раніше за Малого. На жаль, саме сьогодні їх мучило безсоння. Мама вголос читала «Хатха-йогу для всіх», а тато награвав на тубі щось сумне.

«Вони не ляжуть спати, доки не переконаються, що я заснув», – швидко здогадався я, навіщо цей концерт.

Я вдягнув піжаму та чемно ліг у ліжко. Батьки разів п'ять до мене зазирали. Після шостого вони, здається, повірили, що я сплю, бо не припинили розмови навіть у мене в кімнаті.

– Нам треба купити детектор брехні, – пригнічена мама продовжувала якусь раніше почату думку.

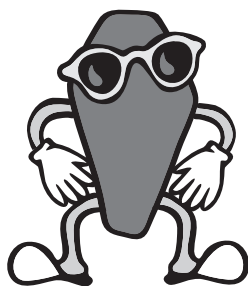
– Подивімося на це з веселішого боку, – татів голос зовсім не звучав оптимістично. – Ти б наважилася піти вночі на цвинтар?

– Мені б довелося головою спочатку вдаритися, – пожвавішав мамин голос.

– Теось уперше головою вдарився, коли йому було шість місяців, пам'ятаєш? Він випав з ліжечка, – тато знову був щасливий.

– Хитрун розстібав будь-які шлейки! Він від початку був спритний. А який гарний був, хоч іще голомозенький... – мамин голос віддалився на сходи й затих.

ВІВТОРОК 23

Коли я розплющив очі, той самий голос, що я чув увечері, допитував когось унизу.

– Скажіть точно, чим ви займатиметесь.

– Гратимемо в морський бій.

– Гаразд. І зробіть оголошення про Супергавчика. Бувайте.

Скрипнули двері, мама пішла на роботу. Я підхопився з ліжка. Якщо тато піде на репетицію, я буду вільний! Тільки Малого в садок відведу.

Я передчасно тішився. Тато задоволено повідомив, що взяв відпустку до кінця канікул.

– Ти радий? Бачу, що не дуже. Спускайся, у тебе гості.

Гості сиділи на кухні за столом. Домінік учив Малого грати в морський бій, а Кароліна солодила свій чай.

«Три ложечки!» – миттєво полічив я.

– У нас удома лише підсолоджувач, – помітила вона моє німе здивування.

То й що! Всередині в мене все переверталось, а особливо шлунок. Мабуть, передчував, що Кароліна прийшла позбавити його не лише цукру, а й сніданку.

На сковорідці шкварчали чудові хрусткі тонесенькі шматочки бекону.

– Смажений бекончик, будь ласка! Дуже нездорова їжа, смакота! Пригощайтеся, – припрошував тато.

Я був у піжамі, але не міг полишити бекон напризволяще наодинці з Кароліною, тож відкинув думку про перевдягання.

– У нас мало часу, – шепнув Домінік.

– Можна, ми підемо з їжею на горище? Дякуємо! – Кароліна, не чекаючи на відповідь, взяла сковорідку, кошик із хлібом, і помчала на сходи.

Ми подалися за нею. Занімілий тато не встиг заперечити. Малий, звісно, приліз слідом (йому теж дали відпустку до кінця моїх канікул).

– У нас мало часу, – повторив Домінік. – «Жушок прокинувся», і поліція її випустила. Боюся, нас можуть випередити, вона чи поліція. Якщо хтось у комендатурі грає в морський бій, то він розгадає загадку Олівера Галушки. Малий, 1А!

– Убитий! – захоплено відповів Малий і закреслив на своєму аркуші затоплений корабель.

– 4Б!

– Убитий! – повторив Малій.

– Із нашим небіжчиком і його дружиною так само. Вони грали в морський бій! Розумієте? – Домінік тішився, як мала дитина.

Я не казатиму при Кароліні, що не розумію.

– 8Д, – сказав я, щоб виглядало, наче я щось розумію.

– Промазав! – радів Малій.

– І що з того? – спитала Кароліна, облизуючи масні від бекону пальці.

– Морський бій, – сказав я.

– То й що?

– Господи! Ти ніколи не грала в «Морський бій»?!

– Грала, – Кароліна дивилася то на мене, то на Домініка. – І що?

Я ще не знав, «що», тож не рвався відповідати.

– Щоб потопити корабель треба назвати два параметри, що визначають місце перебування на морі. Тільки не кажи знову «і що»! – Домінік випередив питання Кароліни, яка вже відкривала рота.

– Я хотіла лише спитати, що робити з пораненими, які продовжують плисти.

Домінік наморщив лоба.

– Розумне запитання, – визнав він. – Однак я вважаю, що наш небіжчик Олівер мав на думці однопалубні кораблі.

– Ага, – Кароліна трусонула рудим волоссям.
Дурдом-веселка! Я не знав, чи вона розуміє, чи вдає, що розуміє. Я ж почувався, наче на уроці китайської мови.

– Дивіться й захоплюйтесь, – Домінік розклав на підлозі аркуш із «морським боєм», поруч із ним – план цвинтаря на Торф'яній. – Що ви бачите? – запитав він.

Відповіддю йому було плямкання Кароліни.

– Додаю копію листа покійного Олівера Галушки до дружини Гражини Галушки. Оригінал листа зберігається в Теося.

– Спокійно, у мене як у банку, – докинув я.

– Наш небіжчик написав: «Перший крок – лотерейний білет», – Домінік усміхнувся сам до себе. Нарешті він був у своїй стихії, міг говорити й слухати власний голос. – Доки ви стояли в труні, Садівник і блондин вийшли разом з Кенгуру. Саме тоді з'явився Зигзаг із Малім. На щастя, математик швидко вивів вас під прицілом, а я зазирнув до офісу. На столі лежала...

– Торбинка нашої вдови! – я зрозумів (що правда, не одразу), що Домінік передивився висипані з торбинки речі та знайшов «старий білет».

– Я знайшов його в непідписаному конверті. Він 2002 року! Це точно те, що треба. Садівника цей папірець не зацікавив, бо він шукав карту цвинтаря! Добре склалося, що в торбин-

ці не було листа Олівера Галушки. Його зміст міг привернути увагу злочинців до «старого білета».

Домінік поклав на стіл вицвілий білет і прочитав шість закреслених номерів:

3, 32, 11, 49, 8, 6

– Крок другий, як тебе звать? – прочитав він наступний фрагмент копії листа нашого Олівера. – Чому небіжчик питає дружину, як її звать?

– Бо йому йдеться не про ім'я, яким його половина користується щодня. Йдеться про друге ім'я Гражини Галушки, – зрозумів я, причому швидше за Кароліну.

Я взяв аркуш і написав:

АЛЬБІНА

– Бачите? Перший крок – лотерейний білет. Крок другий – Альбіна. Крок третій – грай! – Домінік постукав ручкою об карту цвинтаря, показуючи на невеличкий прямокутник. – Тут похована моя бабуся, тридцятий ряд алеї Б!

Я все зрозумів! Могила Домінікової бабусі мала свої координати! Убитий!

Дурдом-веселка... Якби я працював у кладовищній сфері чи сидів на форумі «ЦВИНТАР БЕЗ КОРДОНІВ», я б про все здогадався. Галушка розраховував, що його дружина, співвласниця похоронного бюро, рано чи пізно розшифрує повідомлення.

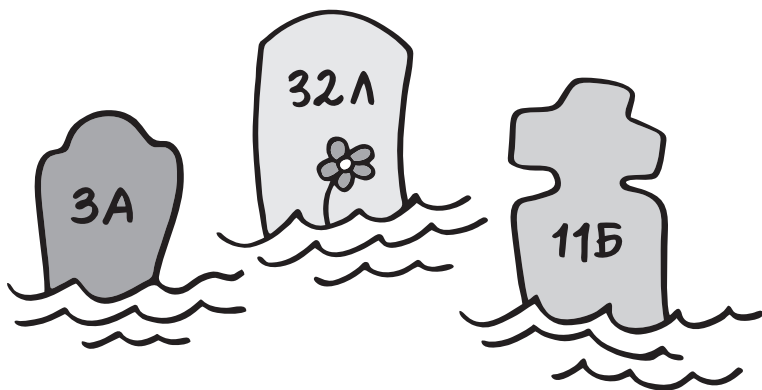
– Може, уже розшифрувала... – Домінік уліз у мої думки. – Боюся, що ми зустрінемося з нею на цвинтарі, біля 3А, 32Л, 11Б, 48І, 8Н і 6А.

Я почувався надзвичайно, бо зрозумів, що в наших руках ключ до цієї пекельно заплутаної справи. У котрійсь із могил на алеях, позначених літерами й у рядах, позначених номерами, сховано карту цвинтаря. А може, вона схована в кількох могилах?

Домінік зібрав розкладені на підлозі папери.

– Перевіримо, чи ми праві, а тоді повідомимо Павелка. Я припускаю, що вдова не сказала поліції всієї правди про вміст конверта Олівера Галушки.

– Звісно. Спочатку слід усе перевірити. Ми знаємо лише ряди й алеї. Ми не знаємо, у яких могилах шукати, – роздумував я вголос.

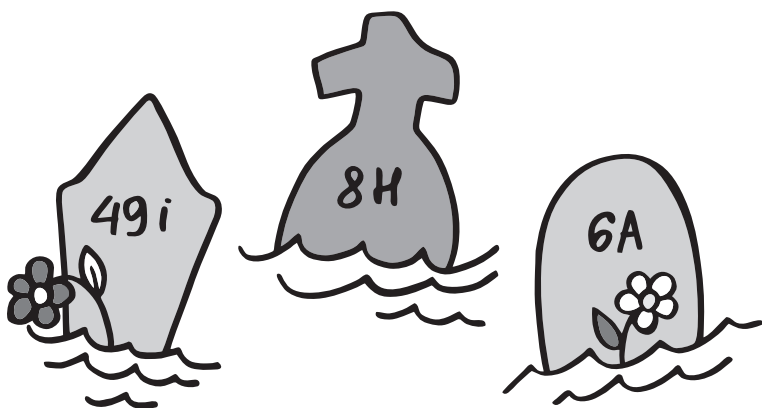
– Це має бути просто. Небіжчик вирішив, що його дружині не потрібна підказка. А в Гражини Галушки IQ не надто високе, правда ж, Доміно? – щебетала Кароліна.

Сковорідка була порожня. Я швидко перевдягнувся, однак з дому не вийшов. У коридорі під вішаком стояв тато.

– Теось нікуди не піде! – він був налаштований рішуче, а це означало, що цього разу не поступиться.

Я благально подивився на Домініка. Можна без кінця говорити, забалакати самого себе, але я надто добре знав тата, щоб витрачати зусилля. Хіба що Домінік продемонструє силу інтелекту. Бо не Кароліна ж...

– Каролінко, скажи мені, куди ви йдете, навіть якщо й чому? Одним словом, я б хотів почути всю

правду від тебе, – батькова прискіпливість просто вбивала. Мабуть, мама його так запрограмувала.

– Ми-и-и... – Кароліна протягнула «и», намагаючись виграти час. Вона теж глянула на Домініка, але не отримала допомоги. – Ми... бо Домінік хоче показати нам могилу своєї бабці, тому ми йдемо на цвинтар. А тоді до поліції... бо... пан наречений Павел Амельки сказав учора... тобто наречений Амельки пан Павел сказав, що йому треба ще з нами поговорити, ми мусимо обов'язково дати свідчення...

Тато придивлявся до нас, до кожного окремо, а ми чекали, зображуючи спокій.

Раптом у тиші ми почули голос Малого.

– Чи можу я поговорити з паном татом?

Голос було чути, але Малого видно не було.

– Це я, Малий із садка.

Невже він дзвонить з мого телефона?!

– Я хочу сказати, що в мене вже немає собаки, бо я піймав важливе рішення. Тепер ми можемо гратися разом. Гарзд?

Здається, це із шафи!

Ми відсунули засклені двері шафи-купе. Малий підняв на нас великі невинні очі, а я вихопив у нього свій мобільний.

– Дай! – тато забрав його в мене з рук, перш ніж я встиг зрадіти, що телефон знову в мене.

– Добрий день, це Кароль Кефірчик, батько Захарія. Я перепрошую за сина. Із ким маю честь говорити?

Ми не знаємо, що почув Кароль Кефірчик, однак очі в нього стали ще більшими, ніж у Малого.

– До побачення! – тремтячою рукою він натиснув кнопку завершення розмови. – От хамло! – вихопилося в нього.

– Ви все позіпсовували! – Малий усерйоз розревівся. Із грюкотом він засунув двері шафи, аж задеренчало дзеркало.

Тато ковтнув слину й із щирим – чи удаваним – спокоем сказав, що на сьогодні в нього такі плани:

– Перш ніж ми підемо провідати могилку Домінікової бабусі...

– Ми?! – я, Домінік і Кароліна були одностайні у своєму здивуванні.

– ...Теось напише оголошення, що розшукується Супергавчик. Потім дорогою на цвинтар ми їх розклеїмо. У поліцію ви підете з батьками, а не самі.

Не знаю жодного детектива, чиї батьки втручалися б у розслідування!

Виходу не було, довелося прийняти чоловіче рішення.

– Ідіть. Нема часу. Удова не може бути першою, – шепнув я Домінікові.

За мить я сидів за татовим компом.

– Загубився пес, вівчарка з білою латкою... – диктував я сам собі.

– Напиши: дворняга, білий, – до кімнати увійшов Малий, – маленький, як пінчер, – брехав він, оком не змигнувши.

Я відірвав руки від клавіатури.

– Що сталося?! – різко спитав я. – Я добре знаю, яким був Супергавчик! Мама знає! Тато! Домінік! Кароліна! Навіть Олюсь і Кассандра знають!

Крик не справив на нього враження. Нуль реакції.

– Ти нам голови морочиш. Нехай-но я лише дізнаюся, чому. Жодна брехня не пройде, ясно?!

Двоє невинних очей зацікавлено дивилися на мене.

До кімнати зайшов тато. Я підсунув йому під ніс підроблений опис.

– Бачиш! Він з нами дурня клеїть!

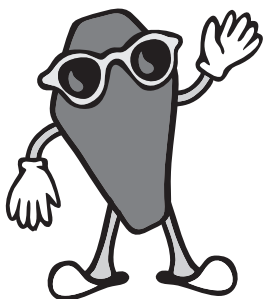
– Дивовижно, яка метаморфоза відбулася з нашим Супергавчиком, – тато надто спокійно відреагував на перетворення собаки. Адже навіть вигаданий собака не повинен за секунду перетворитися з великої вівчарки на маленьку дворнягу. Домінік мав рацію, тут щось було дуже підозрілим.

– Роздрукуй десять примірників, підемо розклеїмо, – сказав тато. І на виході з кімнати додав собі під носом: – Раз ми вже в це влізли.

«Отож! Час усвідомити власні помилки!» – подумав я без тіні співчуття. Я надрукував п'ять примірників фальшивого опису й п'ять справжнього (Малий не викрив підступу, він не настільки розумний).

Невдовзі ми вже рухалися в бік цвинтаря: я, тато і Малий. Біля цвинтарної брами приклеїли останнє оголошення. Потому дружно рушили алеєю А до третього ряду могил, де начебто була похована бабуся Домініка.

24 Вівторок, продовження

У кількох перших рядах алеї А були невеликі могили, тут ховали урни. Домінік і Кароліна стояли навколішках над одним з невеликих надгробків. Нас вони не помітили. Обоє напружено вдивлялися в щілину між плитою й кам'яним хрестом.

«Звідки вони знають, що це саме та могила?» – запитав я себе.

Відповідь була написана на надгробку: Гражина Карен. Я подивився на сусідні могили в цьому ж ряду. Дійсно, не треба мати високого ІQ, щоб зрозуміти задум нашого небіжчика. У третьому ряді була лише одна могила Гражини. Цього разу підказкою стало перше ім'я вдови Галушки.

– Це могила твоєї бабусі, Домініку? – спитав тато.

Кароліна та Домінік різко підвели голови.

– Саме так! Е-е-е... ми перевіряємо, чи ніхто її не забрав... Тобто... я маю на увазі... чи ніхто бабусю не вкрав, – Домінік забріхувався та дедалі більше червонів.

– Кризь шпарину видно урну, хочете подивитися? – Кароліна посунулася, давши місце татові й Малому. Я й Домінік скористалися нагодою поговорити.

– У кожному ряду є лише по одній могилі Гражини. Навіть баран би допетрав, що небіжчикові йшлося саме про ці могили, – прошепотів Домінік.

Тато з Малим стояли навколішки біля могили, вдивляючись у темну щілину.

– Це могила котика чи песика? А він ще довго буде мертвий? А як його звать? – допитувався Малий.

– Померлу, Захарчику, звали Гражина Карен, вона загинула трагічною смертю, а народилася... – тато глянув на Домініка. – У тебе була дуже молода бабуся. Померла два місяці тому у віці двадцяти років. Отже, детективи, я чекаю на пояснення!

Настав момент істини. Не було сенсу викручуватися. Я тихо сподівався, що тато піддасться впливу емоцій, коли почує, що лише кілька кроків відділяють нас від таємничої карти цвинтаря. Я присів навпочіпки біля нього.

– Тато, тобі пощастило... – тільки й устиг сказати я.

Раптовий подив, виражений голосним «а-а-а», що вирвався з горла Малого, дав нам зрозуміти, що ми не самі. Якби було літо, ми б напевно помітили тіні непроханих гостей, але в похмурий зимовий день тіней не видно.

– Потихеньку, ручки вгору – і встаємо. Тільки чемненько, бо зроблю бо-бо... – хрипкий голос Садівника змусив нас слухатися.

Я підвівся з колін. Садівник стояв кілька кроків далі від надгробка. Біля нього я побачив нашу вдову. Та глипнула на нас підбитим оком. Кенгурячий блондин із хвостиком заламав їй руки за спину. Позаду блондина стояла ще пара широкоплечих лисих бугаїв. Достатньо придивитися до їхніх кулаків, аби втямити, що втеча неможлива.

Я тут-таки зрозумів, звідки вони взялися. Удова розшифрувала лист покійного чоловіка й вирішила отримати свій спадок. А Садівник та його кенгурячі приятелі прийшли назирці.

Блондин штовхнув удову, що та аж упала на замерзлу землю.

– Допоможи пану відсунути плиту, – холодно сказав бандюк.

Він мав на увазі тата й плиту на могилі Гражини Карен.

Тато зберігав стоїчний спокій.

– Захар, стань коло Теося й дивись уважно. Ми з дядями граємося в пошук скарбів, – намагався він заспокоїти Малого, який учепився йому в ногу.

– Іди сюди, дамо тобі куленепроникні куртки, – прошепотів Домінік.

Ми загорнули Малого в наші куртки й підперезали паском Кароліни.

Тимчасом татові й Гражині Галушці вдалося відсунути плиту лише на кілька сантиметрів.

Садівник кивнув хвостатому блондинові. Здоровань присів, як штангіст, і без найменших зусиль зірвав плиту. Ми всі схилилися над могилою. Прямокутна заглибина в землі була старанно обмурована чорною цеглою. Посередині стояла урна...

– Відсуньтеся! – прогарчав Садівник. – Дістань урну! – наказав він татові.

Серце в мене загупало, як скажене. На такий момент чекає кожен детектив.

Де карта? Чи під урною є схованка? Може, котрась цеглина розхитана?.. «Я б поставив спеціальний механізм, який відкриває криївку в стіні», – думки в моїй голові мішалися, доки не відчув, як мені болить сіра речовина.

Тато повільно підвівся. У руках він тримав урну з останками трагічно загиблої Гражини Карен.

Я відчув на носі щось мокре. «Сніг?» – подумав здивовано й глянув на небо. Коли я опустив очі, біля тата стояв низький товстий Кенгуру. Урна була вже в нього.

«Їх цікавить не схованка в могилі, а урна!» – зрозумів я.

Затамував подих. От-от я мав побачити безцінну карту, коли все знову закрутилося!

Несподівано в самісінький епіцентр подій уклінилася друга бригада бандитів. Двоє на одно-

го – швидко перерахував я дві команди, що прагнули розгадати таємницю могил 3А, 32Л, 11Б, 49І, 8Н, 6А.

Ми завмерли. Із-за пам'ятника вийшов високий широкоплечий чоловік з лицем, нерухомим як у статуї.

– Барбарелла! – просичала Кароліна.

– Дозволь, це належить мені, – він рішуче вихопив урну з рук Кенгуру.

«Час забиратися звідси!» – промайнула думка. Однак я не рушив з місця. Мене роз'їдала така цікавість, що я б погодився до кінця року ходити на математику із Зигзагом в обмін на розгадку таємниці Олівера Галушки. Я знаю, цікавість – перша сходинка на шляху до пекла, але якби не вона, ми б і досі жили в печерах. Домінік мазюкав би на стінах наскельні малюнки, я полював би на шаблезубих тигрів, а тато трубив би хіба що в бивень мамонта.

Барбарелла підняв кришку урни (не знаю, як воно називається – віко чи кришка), відкинув її та засунув руку досередини.

– Копнути його? – спитав Малій, якому куленепробивні куртки додали відваги.

– Мотор! – прошепотів Домінік, напевно уявивши себе режисером, а дві групи бандитів – акторами у своєму фільмі. Ніколи його не зрозумію, нічого не вдієш. Я волію події в реалі.

– Поліція! Стояти! Не рухатися! Усі! Спокійно! – біля кожного бандита вирости озброєні поліцейські.

«Знову двоє на одного?» – намагався полічити їх я. Однак не встиг, сильні руки відсунули мене вбік. Я опинився за подвійним колом бандитів і спецназу.

– Нічого собі! – в очах захопленої Кароліни палахкотіли карі вогники (у неї в тих очах, контактні лінзи, чи що?).

Поліцейські роззброювали подвійний ряд бандюків, тато бліднув, дивлячись на кількість конфіскованої зброї, а я подумки молився, щоб нам дозволили побачити фінал.

Барбарелла й досі тримав руку всередині урни. Поліцейські зі зброєю напоготові оточили його.

– Дістань руку. Повільно, – наказав один з них. Це був наш Корівка, я впізнав його за статуєю. – Повільно! – нагадав він.

Ми здивилися на цю руку, як кролик-роззява на оленя (так мені тоді подумалося, і хай так лишиться).

Рука Барбарелли смикнулася. Спочатку з'явилася...

Ні, я опишу це інакше. Так ви теж відчуєте напруженість ситуації.

Спочатку із гробової темряви (тобто урни) виринула золота печатка на мізинці бугая-мафіозо, а тоді мене мало не знудило всім, що я з'їв на

сніданок (напруга і нерви, самі розумієте). «Які ж у нього довжелезні пальці!» – подумав я.

Скільки можна діставати одну руку?!

Я переступив з ноги на ногу.

«Зараз виявиться, що це лише жменька праху», – я засумнівався у своїй дедукції.

І саме в цю мить **ПОБАЧИВ!**

Барбарелла стискав у руці пачку євро.

Я здогадався не відразу, але ще перед тим, як побачив гроші.

Наш Олівер сховав в урні брудні гроші мафіозо Барбарелли. Галушка був власником похоронного бюро, тож міг без проблем підмінити урни чи покласти в них бабло замість праху мертв'яків.

От тільки чому всі шукали карти цвинтаря? Я досить непогано знайомий із платіжними засобами Євросоюзу і знаю, що на жодній банкноті немає карти нашого кладовища (га-га!).

Поліція запакувала до машин обидві групи бандюків. Поруч з нами став Павелек, тобто молодший комісар Павел Чарнецький.

– Ви не на жарт уляпалися! І ви теж! – суворо сказав він до тата.

Тато завзято виправдовувався, наче він щонайменше пограбував магазин з улюбленою ялівцевою ковбасою.

– На щастя, усе добре закінчується, – заспокоїв його Павелек і звернувся до мене, Домініка й Кароліни. – У вас є координати інших могил?

Я гадаю, що так. Гражина Галушка стверджувала, що не пам'ятає номерів з лотерейного білета. Ми знали, що вона бреше й випустили цю жінку, щоб вистежити її та переслідувачів, Кенгуру та Барбареллу. Ми чекали, щоб упіймати Барбареллу з доказами в руках. Ви нам завадили. Якби довелось втрутитися раніше, уся операція пішла б коту під хвіст.

– Обіцяю, ми вам компенсуємо. Ми дамо вам координати могил, а ви розкажете нам деталі справи убивства Галушки, – я запропонував чесний обмін.

– Тобі мало?! – зітхнув тато.

– Мені потрібні деталі, щоб у майбутньому уникнути помилок, яких ми припустилися!

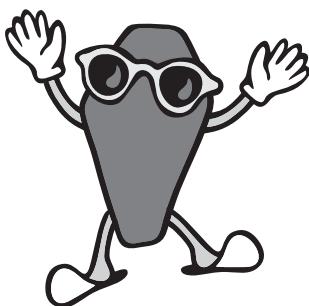
– Я вважаю, що Теось правий, – тихенько додав Домінік.

Павелек розсміявся.

– Серйозні ви хлопці! Згода. Давайте ці координати.

Результат пошуків був неймовірний! У кожній названій покійним Галушкою могилі в урнах виявилися гроші. Ще була урна, наповнена золотими злитками, такими, які лежать у головному сейфі Нацбанку.

Дурдом-веселка!

Вівторок, продовження

Поліцейський, високий і худий, як Дон Кіхот (такий фанатик, який не любив вітряків, Домінік казав, що варто про нього почитати), відвіз нас додому.

Тато тримав фасон, але коли ми вже були в коридорі, попросив поліцейського:

– Може б ви закрили нас на всі замки, а ключі втопили в річці? Або вдягніть наручники на цих малих, щоб я міг заспокоїтися.

Я вирішив об'єднати сили й створити «Фронт Улещування Тата-Кефірчика», щоб він не вибавкав зайвого мамі.

Спочатку, не заперечивши ані словом, ми вислухали його претензії. Потім Домінік чемно за всіх перепросив. Урешті Кароліна довела нашу невинність, виголосивши палку захисну промову:

– Пане Кефірчику, невже ви й справді вважаєте, що ми свідомо наразили б на небезпеку

життя дитини, життя його тата й своє власне? Ні! Жоден з нас не зміг би так учинити! Невже ви думаєте, що на міських цвинтарях щодня відбуваються сутички конкуруючих бандитських угруповань? Що поліція щодня влаштовує засідки на злочинців, ховаючись за пам'ятниками? Можете не відповідати, це зайве. Якщо ми винні, то лише в одному: ми не передбачили, що серед білого дня на цвинтарі буде чорно від бандитів і спецназу. Але таке не може передбачити навіть найрозсудливіший дорослий! Ми пішли на кладовище не задля розваги. Ми хотіли перевірити, чи вірно розшифрували підказки покійного Галушки. Передавати поліції відомості, що спираються виключно на асоціації з грою в «морський бій» було б несерйозно та непрофесійно. Отже, перепрошуємо вас із Малим, але ми не винні в подіях, що розгорнулися на цвинтарі... А тепер відпочиньте, а ми приготуємо обід! – Кароліна змінила тему. – Доміно, почисти картоплю! Теось, потри яблука й моркву на салат! – вона зазирнула до холодильника. – Є сосиски, запечемо їх із сиром. Малий, діставай фритюрницю!

Тато, побачивши, що ми даємо собі раду, умотився у вітальні перед телевізором з пультом у руках. На жаль, довго він не посидів.

Дзвінок у двері раптом зайшовся, як захриплий пес.

Серце підскочило мені до горла, хоч і не було причин когось боятися. Попри це, ми презирнулися, немов провинилися, та ще не знаємо, за що нам перепаде, але перепаде безсумнівно.

Тато, човгаючи капцями, підійшов до дверей.

– О, поліцейський хоче ще раз на нас подивитися?

Ми визирнули в коридор. У дверях стояв знічений «Дон Кіхот», той, що мав нас замкнути, а ключі втопити в річці.

– Вибачте мені, але... я б не приїхав, якби не молодший комісар Павел Чарнецький... – поліцейський вагався й ніяковів.

– Кажіть, мене вже нічого не здивує.

– Це, напевно, сталося, коли я відвозив вас із дітьми. Бо... коли я сідав, вони точно були... Загалом, таке, йдеться про наручники. Молодший комісар Чарнецький, ваш знайомий, порадив мені розпитати в цій справі дітей, – продовжував затинатися донкіхотний поліцейський. – Я дуже перепрошую, я чесно нікого не підозрюю...

– А я так! – перебив його тато й повернувся до нас. – Вдамося до дедукції. Ви відвозили четверо дітей, а перед нами?

– Троє. Ми одного загубили?! – поліцейський не був знайомий з нашою родиною, тож нічого дивного, що дедукція в нього була не така, як у тата.

– Не ми. Він сам загубився. А чому загубився? Бо це він винуватець. Малий!!! – тато гаркнув так голосно, як Бульбашка під час уроків про секс.

Йому відповів невтішний плач. «Винуватець» закрився у ванній і не хотів відчиняти.

– Віддай наручники! – наказав тато.

– І ключик, – додав поліцейський.

Малий відреагував ще голоснішим плачем.

Я дістав з кишені інструменти й розібрав замок.

– Я по-о-о-о... по-о-ози-и... пози-и-и-чив! До... до... до са-а-а-адка-а-а! Пози-и-и-чив... Домінік теж по-по-пози-ичив за-а-а-писни-и-ик Ка-ка-сса-а-андри... – крізь сльози затинався Малий.

Домінік побуряковів. «Зараз почне перейматися, що показав Малому поганий приклад!» – подумки зітхнув я.

– Домінік повернув записник, а ти поверни ключики й наручники, – спокійно сказав я.

Із плутаної відповіді я зробив висновок, що ключик загубився.

Обікрадений малою дитиною поліцейський забрав наручники й квапливо попрощався. Кароліна та Домінік теж зникли. Із членів «Фронту Улещування Тата-Кефірчика» залишився тільки я.

Малий і далі не хотів виходити з ванної, але впустив до себе тата. Їхня розмова вочевидь була

бурхливою, бо до кухні раз по раз долинав образений голос Захарія Кефірчика.

Я накрив на стіл і чекав. Через півгодини вони прийшли на кухню. Малий досі заплаканий і сопливий. Тато якийсь такий, як то кажуть... прибитий, пом'ятий, як мої футболки.

Ми мовчки пообідали. Обід був дуже смачний, але тато розмазував пальцем кетчуп по тарілці й мовчав.

– Тату, що сталося?

– Капловухий у садку сказав, що в Малого дурний батько. Що я граю на тубі, як слон, тож мене потрібно віддати в зоопарк... І власне тому Малий позичив наручники.

– Він хотів закувати Капловухого?

Малий став ще сумніший.

– Він хотів сказати, що його тато працює в поліції, а не у філармонії, – печально пояснив тато.

Я подумав, що людина не вибирає собі батьків (і навпаки, як каже мама). Щиро кажучи, я теж не в захваті, що тато грає на тубі...

– А власне, тато, чому ти вибрав тубу? – я ніколи його про це не питав.

– Бо... ка, – буркнув тато.

– Бо що? – не відступав я.

– Бо вона велика.

«Я не витримаю!» – подумав я, однак не сказав цього вголос. Не добивати ж власного батька.

Я порадив Малому розповісти в садку про сьогоднішні події на цвинтарі. – Скажи, що тато мав у руках стільки грошей, що й десятьом Капловухим не снилося.

Здається, я переконав його, бо він одразу ж прояснів.

– Ми з татом переловимо всіх бандитів на цій планеті! Правда ж, тато?

Татова відповідь була ухильною, щось на зразок «мугум-м-мс», тож я спритно змінив тему.

– Цей наш Олівер ще той жук. Люди думали, що ховають Гражину, молилися над урною, а в середині були гроші Барбарелли. Дурдом-веселка!

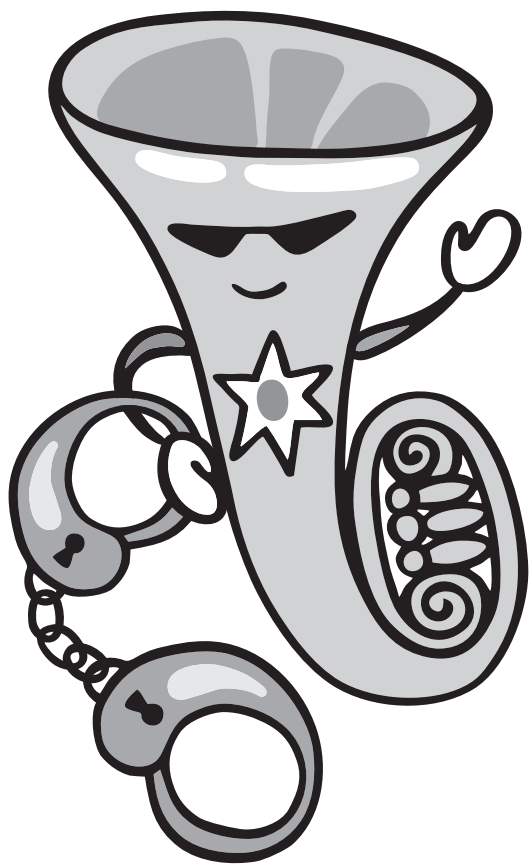
– Гадаю, він підміняв урни вже після поховання. Якби робив це раніше, то ризикував бути викритим, – тато з явним полегшенням включився в роздуми про наше розслідування.

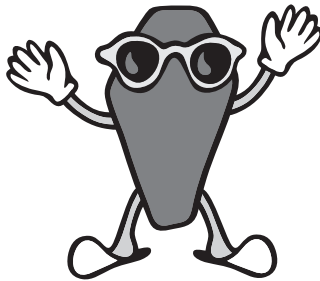
– Цікаво, що він робив із прахом? І якого біса люди Кенгуру й удова шукали карту цвинтаря?

– Була якась карта, на якій Галушка позначив потрібні могили. Мабуть.

– Я теж так уважаю. Я ще не знаю, чому...

– Поліція усе з'ясує. Поліція. Ти мене зрозумів?! – тато намагався говорити рішуче.

26 СЕРЕДА

Наступного дня ми з батьками поїхали до воєводської комендатури. Докладно розповіли про наше розслідування й передали речові докази у формі листа Олівера Галушки до дружини Гражини Галушки й «старого лотерейного білета». Нічогісінько не приховали. Навіть існування неіснуючого Супергавчика.

Побачивши нас, молодший комісар Павел Чернецький розплився в усмішці (я вичитав таке на обкладинці маминої книжки, тільки там в усмішці розплився якийсь прилизаний молодик, побачивши дружину свого найкращого друга, яку він нарешті знайшов «через багато років, безрадісних, як терня глоду, і порожніх, немов розтріскана від посухи голодна африканська земля»). Павелек був не прилизаний, а поголений під нуль. Я глянув на Домініка й миттєво здогадався,

у чому справа. Павелек поголився заради голомо-
зої Амельки! Тепер зустрічатимуться двоє щасли-
вих лисунів. Капець!

Я пообіцяв собі ніколи не закохуватися.

– Моє шанування! Вітаю, детективи! Не ви-
стачає Малого й Бартуся, невже похворіли? – Па-
велек випромінював ентузіазм.

– Пані Кассандра взяла їх до себе. Дякую, що
до нас повернулася сусідка, – відповів тато.

Після свідчень Павелек запросив усіх до полі-
цейської їдальні.

– Клас! – вирвалося в Кароліни, коли вона
побачила агентів зі стволами, чії обличчя «роз-
пливалися в усмішках» (зброю видно не було, але
вони її точно мали).

Нам дістався поліцейський обід, супер, а бать-
кам – поліцейська кава в паперових стаканчиках
(водяниста, як на татову думку).

– Чи я можу ще якось вам допомогти? – спи-
тав лисий наречений лисої Амельки.

– Розтин! – не замислюючись сказав Домі-
нік. – Тобто, я б хотів лише побачити вогнестріль-
ну рану... вхідний і вихідний отвір...

– Я покажу вам лабораторію, гаразд? – запро-
понував Павелек.

«Я б волів узяти участь у поліцейській засідці
на убивцю-психопата», – подумалося мені.

– Було б класно, обожною психопатів, – прошепотіла мені на вухо Кароліна.

Чорт, хай вона вже нарешті відчепиться й не кліпає тими своїми довгими віями, бо мене знову нудить!

Експурсію до лабораторії ми відклали на інший день. І нетерпляче чекали розповіді про поліцейське розслідування.

Павелек прокашлявся.

– Усі ми блукали манівцями, – почав він, як один відомий політик у телевізорі. Мабуть, хотів, щоб його розповідь звучала серйозно, але в нього не вийшло. Тато, не стримуючись, розсміявся вголос. Заробив від мами ліктем під ребро і, замість споважніти, усіх насмішив.

А я вже було думав, що без Малого не доведеться пекти раків за родину.

Нарешті Павелек міг розповісти про те, що наприкінці кожного детективу здається простим, а на початку виглядає, як дурдом-веселка й гордіїв вузол разом узяті.

Коли поліція перехопила фуру з безакцизними сигаретами, то почала серйозно займатися людьми Барбарелли та ним самим. Мафіозо втік на «відпочинок» до Тунісу. Галушці доручив сховати брудні гроші за контрабанду десь у недоступному місці до часу прибуття кур'єра, котрий мав вивезти їх за кордон. Він довіряв Олі-

верові Галушці, який роками йому допомагав. Його задовольнила інформація, що гроші буде сховано у свіжих могилах на цвинтарі. Кур'єр мав приїхати безпосередньо до Галушки й представитися знайомим із форуму «Цвинтар без кордонів». Галушка подарував би «знайомому» карту цвинтаря. У випадку, якби кур'єр попався, така карта не могла б правити за жоден доказ, адже будь-хто може таку купити чи отримати. Насправді могили із цінним вмістом мали бути позначені, але незброєним оком і без відомої нам на сьогодні інформації, цю деталь можна було б не помітити.

– Тобто, якась карта таки є! – зрадів я, що аж такими манівцями ми не блукали.

– Мала б бути, але її не зробили, – відповів Павелек.

– Це як?! – здивувалися ми одночасно.

Галушка сховав гроші й почав роздумувати про свою ситуацію. Усе свідчило про те, що Барбарелла не збирається повертатися на батьківщину. Запопадливий скарбник вирішив зникнути з його грошима й золотом. Однак йому потрібен був час, щоб організувати виведення грошей за кордон і продати власне майно. Плани йому сплутав Кенгуру. Олівер Галушка, азартний гравець, мав величезні борги. Кенгуру викупив закладні Галушки й почав його шантажувати. Олівер вів

переговори з Кенгуру, щоб виграти час. Запропонував таке: він передасть йому карту цвинтаря з позначеними могилами в обмін на скасування боргу й допомогу у втечі за кордон. Садівник, котрий за розпорядженням Кенгуру підслуховував Галушок, підтвердив, що карта – це не байки, оскільки Галушка погодив це з Барбареллою.

– Галушка дуже хотів, аби всі повірили, що така карта справді існує. Він надував усіх, навіть свою балакучу дружину, – продовжував Павелек.

– Він знав, що та розкаже все Садівникові, а той доносить Кенгуру? – спитав я.

– Знав. І попередив дружину про ймовірність найгіршого, тому лишає ворожці Кассандрі конверт із картою цвинтаря. Сподівався, що Кенгуру та його люди зосередяться на конверті й Кассандрі, а він тим часом підготує перевезення грошей і зникне. Понад тиждень тому, у неділю вранці, він пішов до ворожки, а Садівник за ним, що доводить перша купа Цербера, як слушно завважив Домінік. Кенгуру, дізнавшись, що карта цвинтаря в руках Кассандри, наказав Садівникові залізи до ворожки, та інсценізувати звичайну крадіжку, щоб не викликати в поліції підозри. Коли Олівер Галушка довідався про пограбування, то подзвонив Кассандрі й переконався, що грабіжники не знайшли конверта. Він вирішив, що в нього достатньо часу подбати

про власні інтереси. Виставив на продаж фірму, картини й коштовності.

Тим часом до Барбарелли дійшли чутки про раптовий продаж майна Галушок і поголос про карту цвинтаря, яку шукає ненависний Кенгуру. Він вирішив повернутися саме в п'ятницю вранці.

– Офігіти, він вертається – а Галушка вже в морзі! – вихопилося в тата.

– Так. Кенгуру довелося діяти, перш ніж Барбарелла повернеться. У п'ятницю о четвертій ранку люди Кенгуру на чолі із Садівником проникли в дім Олівера Галушки. Кенгуру наказав їм викрасти скарбника Барбарелли, спокійно та без галасу. А тепер уявіть собі: викрадачі проходять через вітальню й прямують до спальні, а в цей момент Галушка стоїть у передпокої перед входними дверима й умикає сигналізацію. І таким-от чином пані Кассандра завадила Садівникові потихому організувати викрадення.

– Сигналізація виє, люди Кенгуру панікують і хтось із них засильно вдаряє Галушку, – завершує тато Домініка.

– Не зовсім.

– Як це?! – здивувалися всі, окрім Кароліниної мами.

– Олівера Галушку вдарили, але помер він через серцевий напад. Ми не повідомляли про це публічно. Грабіжники аж до сьогодні були переконані, що вбили його.

Павелек замовк.

– Шкода... – Кароліна висловила те, що я подумав.

Шкода. Садівник і Кенгуру відмажуться від обвинувачень у вбивстві. Я тяжко зітхнув. Я радів, що в мене є вбивство й труп, а тут труп отримав по голові, перелякався й помер природньою смертю. Відстій...

Я не зможу внести у свій послужний список розв'язання справи вбивства.

– Я щось трохи гублюся. Люди Кенгуру заїздили до Галушки, щоб його викрасти й змусити віддати гроші, перш ніж Барбарелла повернеться з Тунісу. Однак, налякані сигналізацією, яку ввімкнув Олівер Галушка, спричинилися до його смерті. Так? – спитала неговірка загалом мама Домініка.

– Саме так, – підтвердив Павелек.

– Ще одне. Галушка говорив про карту цвинтаря, щоб переспрямувати увагу Кенгуру на Кассандру й виграти час. Він не зробив її, бо сам збирався все забрати. Тоді я не розумію, навіщо в конверті, який він залишив Кассандрі, були справжні вказівки.

– Галушка мав причини, щоб дійсно боятися за своє життя, адже збирався обвести довкола пальця як Кенгуру так і Барбареллу. Він ступав по дуже тонкій кризі. Галушка залишив шифр. Таким до-

силь оригінальним чином він хотів забезпечити дружину. Після смерті Олівера новоспечена вдова побігла до Кассандри й забрала конверт. Вона була переконана, що в ньому чоловікова карта. «Дурний лист» і «стара лотерея» збили її з пантелику. Вона поскаржилася Садівникові. І лише потім почала думати як гравець. Вона розгадала загадку. Ми випустили пані Галушку, а вона привела людей Кенгуру й Барбарелли, що за нею стежили, на цвинтар. Завдяки цьому ми всіх і затримали.

– Наші діти перші розгадали загадку! – вихопилося в тата.

Мама вже була готова видати якийсь відстійний коментар, але стрималась.

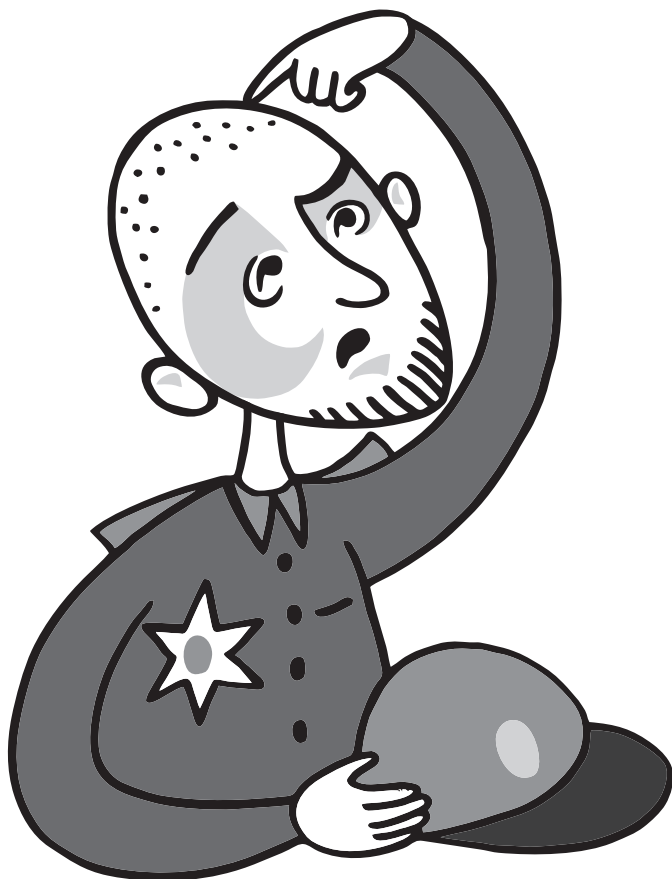
– Було ще друге пограбування нашої сусідки, – тільки й нагадала вона.

– Це теж справа рук Садівника. Малі мали рацію, кажучи, що спочатку Гражина Галушка вирішила, наче Кассандра дістала карту з конверта. Вона сказала про це Садівникові, а той заліз до ворожки, щоб цього разу ретельніше обшукати дім, а принагідно підкинути золоту запальничку Олівера Галушки. Пані Кассандра через операцію, скеровану проти охоронного агентства, була на його думку, однією з підозрюваних. Запальничка жертви мала її знищити й забезпечити хибний напрямок розслідування. Навіть Теось повірив у провину своєї сусідки.

Усі подивилися на мене, та я не почервонів.
Детектив-початківець має право помилятися.

– Докази були проти Кассандри, – буркнула
Кароліна (от від неї я підтримки не сподівався).

– Докази також свідчили про те, що ворожка
мимоволі вплуталася в справу Олівера Галушки.
Нас хвилювала її безпека. Затримання підозрілої

виглядало видовишно, ми вивели її в наручниках. Це була картинка для бандитів, – пояснив Павелек.

– Чекайте, секундочку, ще один момент! Що робив Садівник, Зелений і якийсь бугай на кладовищі вночі?! – згадав тато Домініка.

– На цвинтарі Садівник діяв за власною ініціативою. Він відкривав свіжі могили й замітав за собою сліди, щоб ніхто не здогадався, що там відбувається. Якби в нього було більше часу, він би наштовхнувся на потрібну могилу й забрав гроші за спиною Кенгуру та Барбарелли, – пояснив Павелек.

– Кенгуру, Барбареллу та їхніх людей затримано. Каролінка описуватиме перебіг судового процесу у своїй газеті, – засушена мама Кароліни (куди їй худнути, моя мама грубша, а їсть) завершила розповідь Павелка. – Хочеш їй допомагати, Теосою? – несподівано звернулася вона до мене.

Дурдом-веселка, чому я?!

– Теось мусить спочатку відшукати пса, – вивручив мене з халепи тато.

– Звісно. Того неіснуючого, наскільки я розумію? – це було підло.

– Скажіть Малому, що поліція знайшла Супергавчика, – підказав нам просте рішення тато Домініка.

На прощання Павелек порадив нам вигадати назву для детективного бюро.

Звісно! Якби в газетах хотіли написати про наші успіхи, назва була б конче необхідна.

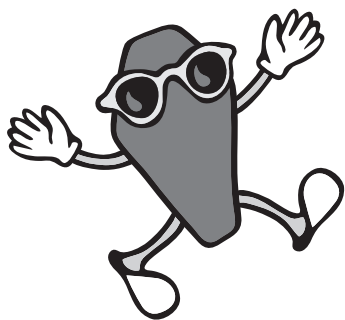
– Ка-А, «Кладовищні агенти»! Або «КіТ», детективне агентство Кефірчик і Таборек, – хихотіла Кароліна.

– Клас, Каролінцю! – писнув я дівчачим голосом.

– Супергавчики!

Батьки квапливо попрощалися. Кожен забрав своїх нащадків (ну й слово!) додому.

СЕРЕДА, ПРОДОВЖЕННЯ

Кассандра привела Малого аж увечері. Вона здогадалася, що після походу до поліції ми не в стані опікуватися дитиною. Слідом притупцяв Бартусь.

Я чесно сказав їй, що підозрював її в причетності до вбивства Галушки.

– Я знаю, прочитала це у твоїх очах, – перебила мене вона. – Одні досягають мети через віру, інші – через сумнів, – додала ворожка й війнула мені перед очима довгою шаллю з неймовірним візерунком.

Коли вона вийшла, батьки вручили Малому поводок з нашійником та намордником, і радісно оголосили, що Супергавчик знайшовся. «Стрибає, метляє хвостом і вищить від радості!»

Якщо вони сподівалися крику радості, то розчарувалися. Малий подивився на пожмаканий

поводок, на перекручений вісімкою ремінь нашійника, на брудний намордник, і врешті на Бартуся.

– Пане Кефірчику, – Бартусь зрозумів, що Малий благає його про допомогу. – Ви обманюєте. Дітей не можна обманювати. Наша вихователька казала, що в дітей теж є права.

– І яке ж це я право порушив, на твою думку? – краще б тато не питав. Суперечку з Бартусем він програв ще до її початку.

– Право на правду!

– Права дошкільнят записано в ком... в конституції, – до Малого повернулася упевненість у собі.

Тато подивився на маму, мама на тата, а я спостерігав.

– Це неправда, що Супергавчик знайшовся. Це звичайний обман. Супергавчик попав під машину. Тепер він на небі, – холодно повідомив Бартусь. Одночасно підштовхнув Малого поперед себе, а цей хамелеон розревівся, наче на замовлення.

Такого вирішення собачої проблеми ніхто не очікував. Зокрема я.

Якби Малий сказав, що віддав пса до притулку, «бо я надто малий, щоб про нього піклуватися» чи «він більше потрібний хворому другові», або принаймні визнав, що не витримав випробу-

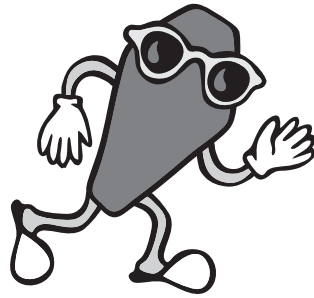
вання й досить уже з нього – я б зрозумів. Але мій маленький братик з великими невинними очима вибрав найжорстокіший вихід. Він зумисне вбив власного собаку, щоб не визнати поразки! Жах. І не кажіть мені, що нічого не сталося, бо пес несправжній! Наміри Малого дуже навіть справжні! Супергавчик не потрапив би під машину, якби Малий цього не хотів, не настільки він справжній (Супергавчик, бо Малий справжній аж надто!)

Я пояснював дітлахам, що пес лише загубився й тепер знайшовся. Не пройшло. Малий, ковтаючи

сльози, пояснив, що коли сидів сам у домі Зигзага, Супергавчик зірвався з повідка, вистрибнув у відчинене вікно й побіг за мною та Кароліною. Він перебігав дорогу в недозволеному місці, так само, як Зигзаг раніше, от тільки математик вижив, а Супергавчикові не пощастило...

– І-і-і я боя-а-ався ска... ска... сказа-а-ати, – закінчив він розповідь про Супергавчикову смерть черговою брехнею.

ЧЕТВЕР

28

Спав я погано. Мені снилося, що Малий і Бартусь штовхнули мене під колеса.

Я спустився на кухню із грубезною книжкою з історії криміналістики. Вирішив почитати перед сніданком і перестати думати про юного убивцю, мого молодшого брата.

Я читав, а батьки мені заважали.

– У книжці Малого історія із собакою закінчується мудро й сентиментально. Я розплакалася, коли читала, – мама сікла яйця на салат, роздумуючи про найбільшу помилку у своєму житті.

– Бачиш, Теосою, життя – це не література, – сказала вона, помовчавши хвильку.

Я кивнув і продовжив читати. Жах! Кілька століть тому вважалося, що серце отруєної людини «вічне»!

Цього разу мені завадив тато.

– Чи можна звикнути до уявного собаки? – риторично запитав він. – Мені його бракує.

– Не верзи дурниць! Твій п'ятирічний син не має серця! Так чи інакше, він убив власного пса! Це жахливо. Підемо до психолога.

– Підемо?! – здивувався тато.

– Підемо, ми! Теосем теж потрібно зайнятися! Йому бракує дорослості!

– Не перебільшуй! Наші діти дорослішають у природному темпі. Нічого не треба прискорювати, бо вийде, як із Супергавчиком.

Я сидів за столом, а вони сперечалися в мене над головою.

– В обох невідповідні інтереси. Крадіжки! Убивства! Трупи! Собачі купи! – мама після кожного слова вимахувала мені перед носом великим ножом.

– Не кажи, що Малий безсердечний! Йому не набрид пес, він позбувся його, тому що...

ЧОМУ МАЛИЙ НЕ БЕЗСЕРДЕЧНИЙ, ХОЧ І УМЕРТВІВ ПСА?

Усе складно. Я не скажу. У цій книжці є докази, які дозволять вам створити власну гіпотезу. Хто уважно читав, той здогадається.

Зміст

1	Неділя	5
2	Неділя, пообіддя	12
3	Понеділок	14
4	Вівторок	23
5	П'ятниця (середа, четвер)	33
6	П'ятниця, продовження	39
7	П'ятниця, продовження	48
8	П'ятниця, продовження	56
9	Ніч із п'ятниці на суботу	66
10	Субота	80
11	Субота, продовження	88
12	Субота, продовження	99
13	Ніч із суботи на неділю	106
14	Неділя	117

15	Неділя, продовження	122
16	Неділя, продовження	135
17	Неділя, продовження	146
18	Понеділок	151
19	Понеділок, продовження	160
20	Понеділок, продовження	174
21	Понеділок, продовження	186
22	Понеділок, продовження	201
23	Вівторок	207
24	Вівторок, продовження	218
25	Вівторок, продовження	227
26	Середа	234
27	Середа, продовження	245
28	Четвер	249

Літературно-художнє видання

СТРЕНКОВСЬКА-ЗАРЕМБА Малгожата

і ПЕРШИЙ ТРУП

Повість

Для молодшого та середнього шкільного віку

Переклад з польської *Ярослави Івченко*
Обкладинка та ілюстрації *Анна Данчишин*
Редактор *Божена Антоняк*

Відповідальний за випуск *Анатолій Івченко*

Підписано до друку 18.02.2019. Формат 84x108/32.

Папір Creamy 70 г. Гарнітура «Петербург».

Умовн. друк. арк. 13,44. Наклад 3000 пр.

Зам. №

Видавництво «Урбіно»

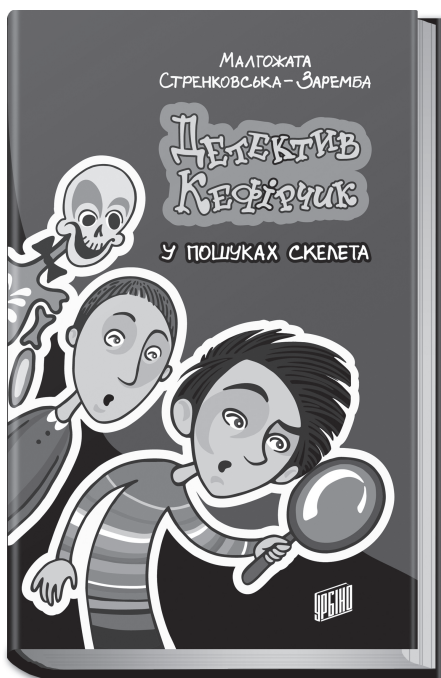
вул. Коновальця, 36, Львів-44, 79044,
тел. (032) 235-20-68, моб. 093-917-79-54
e-mail: wydawnictwo.urbino@gmail.com
інтернет-книгарня: www.urbino.com.ua

*Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 4081 від 02.06.2011 р.*

Віддруковано ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»
вул. Різдяна, 11, м. Харків, 61012

*Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 3985 від 22.02.2011*

Шукайте в книгарнях

У книжці популярної польської письменниці на тебе чекає безліч загадок та багато сміху! Теодор Кефірчик мріє про кар'єру детектива, тому, коли його звинувачують у крадіжці скелета з кабінету біології, він вирішує провести власне розслідування.

Юному детективові допомагає завжди чемний Домінік. У хлопців є кілька версій, і це ускладнює пошуки. А ще їм перешкоджає допитлива Кароліна та двійко неслухів: Малий і Бартусь.

Під час розслідування діти потрапляють у лапти банди справжніх злодіїв і...

Шукайте в книгарнях

Амелії десять років, у неї чудове ім'я й не дуже гарне прізвище, яке вона б радо змінила. У неї є мама, тато, старша сестра й аж дві домівки. А ще – дивовижне вміння створювати собі проблеми. Крім того, в Амелки є потаємна мрія – мати собаку. Власного й справжнього. На жаль, у родині ніхто, крім дівчинки, не фанатіє від чотирилапих. Тому свої мрії про собаку, та й не лише це, вона довіряє щоденнику. Звісно, читати чужі щоденники негарно, та якщо вже Амелка сама ділиться з нами потаємним – чом би й ні? Ну, і як інакше ви дізнаєтеся, чому Амелію прозвали Черепушкою?